HARRY POTTER

OG BARNETS FORBANNELSE

DEL ÉN OG TO
TEATERMANUS

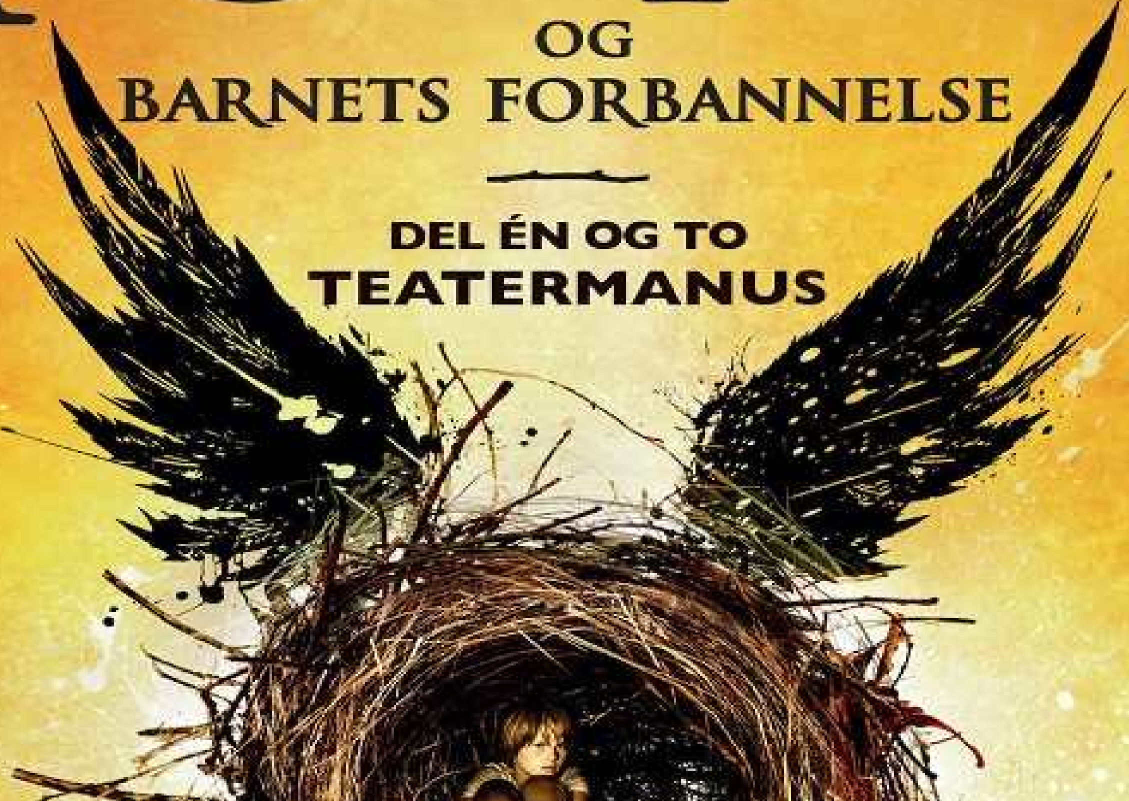

BASERT PÅ EN ORIGINAL HISTORIE AV
J.K. ROWLING
JOHN TIFFANY & JACK THORNE
ET SKUESPILL AV **JACK THORNE**

HARRY POTTER

OG BARNETS FORBANNELSE

DEL ÉN OG TO

Oversatt av Torstein Bugge Høverstad

BASERT PÅ EN ORIGINAL NY HISTORIE AV

J.K. ROWLING

JOHN TIFFANY & JACK THORNE

ET NYTT SKUESPILL AV **JACK THORNE**

FØRSTE TEATEROPPSETNING VED
SONIA FRIEDMAN PRODUCTIONS, COLIN CALLENDER
& HARRY POTTER THEATRICAL PRODUCTIONS

DET OFFISIELLE MANUSKRIPTET TIL
DEN FØRSTE LONDON-OPPSETNINGEN

DET DEFINITIVE TEATERMANUSET

Pottermore

from J.K. Rowling

J.K. ROWLING'S
WW
WIZARDING WORLD

Enhver oppføring av *Harry Potter og Barnets forbannelse, del én og to*, helt eller delvis, og enhver utnyttelse av stoffet er strengt forbudt, unntatt etter uttrykkelig tillatelse fra rettighetshaverne til verket, J.K. Rowling og Harry Potter Theatrical Productions Limited. Forespørsler kan rettes til *enquiries@hptheatricalproductions.com*.

Innhold

En samtale om å lese manus

FØRSTE DEL

Første akt

Andre akt

ANDRE DEL

Tredje akt

Fjerde akt

Harry Potter slektstre

Harry Potter: Tidslinje

Originalbesetning

Produksjonsteam 2017

Biografier over teamet bak originalhistorien

Takk

J.K. ROWLING

Til Jack Thorne
som kom inn i min verden
og gjorde skjønne ting der.

JOHN TIFFANY

Til Joe, Louis, Max, Sonny og Merle … magiske, alle sammen.

JACK THORNE

Til Elliot Thorne, født 7. april 2016.
Han gurglet gjennom hele prøvetiden.

EN SAMTALE OM Å LESE MANUS

mellom regissør John Tiffany og dramatiker Jack Thorne

Jack

Det første teatermanuset jeg leste var *Joseph and the Amazing Technicolour Dreamcoat*. Jeg gikk på barneskolen, og ble veldig opprømt. Jeg husker det ikke så tydelig, men jeg tror jeg hovedsakelig leste det for å finne mine egne replikker. Ja, jeg var en irriterene liten drittunge og ja, jeg hadde rollen som Joseph. Det neste manuset jeg leste var *Sølvdolken*, en teateradaptasjon av Ian Serrailliers barnebokklassiker. Jeg hadde ikke hovedrollen i det stykket – jeg tror jeg spilte «Tredje gutt» eller noe sånt. Jeg ønsket å spille Edek Balicki. Jeg hadde gitt hva som helst for å få spille Edek, men dessverre var skuespillerkarierren min i fritt fall allerede da. Jeg var ni år gammel.

John

Det første manuset jeg leste var *Oliver!*. Da var jeg ni (og selv på den alderen var jeg vagt oppmerksom på at utropstegnet betød at det var en musikal – det er Oliver … med sanger!). Jeg hadde fått rollen som den foreldreløse hovedpersonen i Huddersfield Amateur Operatic Societys 1981-oppsetning. Jeg har ingen minner om å ha forsøkt å forandre dialekt, så produksjonen vår må ha vært en merkelig versjon av Dickens’

opprinnelige fortelling, der Olivers mor finner veien inn i et fattighus i Yorkshire for å føde. Akkurat som deg leste jeg bare gjennom manuset for å finne mine egne replikker. Jeg husker at jeg gjorde et spesielt ærende for å kjøpe en selvlysende gul tusj så jeg kunne markere Olivers replikker i manuset mitt, slik jeg hadde sett at mine medskuespillere gjorde. Det var innlysende, tenkte jeg, at dette var det som pekte deg ut som en erfaren utøver. Først senere påpekte han som spilte Luringen i stykket at jeg ikke bare måtte markere replikkene mine, men memorere dem også. Slik startet læretiden min som manusleser.

Jack

Jeg skulle gjerne sett deg som Oliver. Og det markerte manuset. Jeg har alltid beundret de plettfrie brune notatbøkene dine. Mine manus er – og har alltid vært – skjemmet med eselører, fylt med uforståelig skrift og innsmurt med babygulp (ok, gulpet er en relativt ny tilføyelse).

Så hvordan synes du manus skal leses? Hvordan kan de leses? Da jeg forsøkte å skrive sceneanvisningene for utgivelse – i de siste ukene med kaos før vi åpnet – bekymret jeg meg mye over disse tingene. Jeg husker prøver da vi strøk store bolker av manus fordi skuespillerne kommuniserte helt uanstrengt med bare et blikk, så de hadde ikke behov for det jeg hadde skrevet. Dette manuset ble laget for en spesifikk trupp, men andre skal også besitte disse rollene. Leseren trenger å visualisere karakterene, og det gjør også regissøren. Hva ser du etter når du leser et manus for første gang?

John

Når du er regissør, er første gang du leser et manus veldig verdifullt. Det er det nærmeste du kommer det å være publikum ved en førsteoppsetning. Å lese et ferdig manus skal gi oss tilgang på historien, karakterene og temaene dramatikeren utforsker. Et manus kan få oss til å le og gråte. Fortellingen kan gi oss glede, samtidig som vi føler fortvilelse over karakterenes lidelser. Et manus bygger opp mot en fullt realisert produksjon og en opplevelse som kan deles med publikum.

Du som er dramatisker: Hvor mye av denne totalopplevelsen forestiller du deg når du skriver et manus? Fremfører du karakterenes replikker høyt

mens du taster dem inn?

Jack

Jeg gjør noe enda verre: Jeg beveger meg som dem. Og når arbeidsstedet ditt er populære kaffebarer og kafeer, kan du få en del blikk. Jeg vrir meg inn i karakterene og begynner å gestikulere som dem. Det er veldig pinlig. Det kanskje mest interessante ved skriveprosessen til akkurat dette manuset, er at jeg aldri har tilbrakt så mye tid sammen med skuespillere – aldri. Gjennom ukevis med workshops og deretter ukevis med prøver var vi i de samme rommene så lenge, alle sammen, fra designteamet til lydteamet til lysteamet. Jeg tror ikke noen av oss noensinne har opplevd noe lignende – jeg tror det antagelig summerer seg til omtrent åtte måneder. Hva slags virkning tror du det hadde på det som ble skapt? Jeg er sikker på at det gjorde alt mye bedre, men mer enn det: Tror du at det på en eller annen måte også endre tonen i det vi skapte?

John

Jeg elsker å se deg for meg, sittende på kafeer mens du mumler og forandrer deg til karakterer fra stykkene dine! Jeg tror det må finnes et publikum for dette, Jack. Det høres ut som en veldig unik fremføringsstil. Vi kunne turnert med det? Jeg kjenner skuespillerne fra *Barnets forbannelse*, og jeg kan booke seter på første rad. Ikke? Vel, ok, da …

Jeg er sikker på at all den tiden vi tilbrakte sammen på workshops og prøver hadde en positiv innvirkning på det vi skapte. Hele prosessen virker fortsatt så livaktig, dynamisk og klar. Fra de første møtene vi hadde med Jo i starten av 2014 til publikum så produksjonen for første gang sommeren 2016 har det vært så mange skuespillere, kreative, kunstnere, produsenter, produksjons- og tekniske team som har bidratt til stykket. Dette er hovedgrunnen til at jeg var så ivrig etter å inkludere alle navnene deres i det utgitte manuset. Det er også grunnen til at det utgitte manuset aldri kan bli mer enn en inngangsport til den totalopplevelsen det er å se oppsetningen i et teater.

Så, som forfatter av manuset: Hva håper du skal skje i fantasien til dem som leser manuset, men som ikke, i hvert fall ikke ennå, har hatt anledning

til å se stykket?

Jack

Det er et vanskelig spørsmål. Dagen før premieren skrev jeg en tweet der det sto: «Jeg vil så gjerne at folk skal se det, det er bedre å se enn å lese – manus er som noter, ment for å synges, & vi har roller og besetning bestående av bare Beyoncé-er.»

Så kanskje dét er svaret: At de ser for seg skuespillerverdenens Beyoncé-er – emosjonelle og empatiske giganter, som fremfører hver replikk med spissfindighet og eleganse (for det er realiteten: rollebestetningen vår er ekstraordiner) – og scenografi og koreografi og kostyme og lyssetting og video og lyd er bare helt enestående.

Eller kanskje jeg bare håper at de skal lese det slik jeg skrev det – med Jo som kikker deg over den ene skulderen og du, John, over den andre. Jeg gjorde mitt beste for å uttrykke – i hver eneste replikk – den følsomheten, sannheten og ærligheten som går som en rød tråd gjennom Harry Potter-bøkene.

John

Som du sier: I prosa kan du uttrykke sannheten om hva noen føler gjennom indre monolog, og vise visuelle detaljer gjennom utfyllende beskrivelser, mens vi har våre skuespillere og kreative samarbeidspartnere som arbeider sammen med oss for å gi disse elementene liv på scenen. Selv da stoler vi ofte på publikums kollektive forestillingsevne for å bringe et bestemt sted i historien til fullt klimaks. Det er en av grunnene til at jeg føler så lidenskapelig for teater: Filmer har datagenererte bilder, men vi har forestillingsevnen til publikum. Begge deler er ekstremt kraftfulle.

Jeg synes det er vidunderlig å se for seg leserne fremføre manuset i hodet. Eller sammen med venner på rommet sitt. Kanskje er det en sammenheng mellom dette og våre livepublikummeres forestillingsevne. Vi skal jobbe hardt for at alle som vil, skal få muligheten til å se oppsetningen vår av *Harry Potter og Barnets forbannelse*, om det er på Palace Theatre i London eller nye oppsetninger andre steder. I mellomtiden er jeg virkelig opprømt over de utallige oppsetningene som finner sted i lesernes fantasi.

FØRSTE DEL

FØRSTE DEL

FØRSTE AKT

AKT I SCENE 1

KING'S CROSS STASJON

er yrende full av mennesker som er travelt opptatt med å komme seg andre steder. Midt oppi mylderet kommer to store fuglebur skranglende øverst på to fullastede bagasjetraller. De to guttene som skyver dem er JAKOB POTTER *og* ALBUS POTTER. *Bak dem kommer moren,* GULLA, *og den trettisjuårige* HARRY, *som bærer datteren* LILLY *på skuldrene.*

ALBUS:

Pappa. Nå sier'n det igjen.

HARRY:

Gi deg nå med det der, Jakob.

JAKOB:

Jeg sa jo bare at kanskje han havner i Smygard. Og det kan jo hende, så … *(Ser farens blikk.)* Nei vel, da.

ALBUS: *(Ser opp på moren.)*

Du skriver vel til meg?

GULLA:

Hver dag, om du vil.

ALBUS:

Nei, ikke *hver* dag. Jakob sier at de fleste bare får brev hjemmefra en gang i måneden eller noe sånt. Jeg vil ikke …

HARRY:

Broren din skrev vi til tre ganger i uka i hele fjor.

ALBUS:

Hva? Jakob!

*(*ALBUS *sender* JAKOB *et anklagende blikk. JAKOB gliser tilbake.)*

GULLA:

Ja. Det er ikke sikkert du bør tro på alt han forteller om Galtvort. Han liker å tulle litt, den broren din.

JAKOB:

Kan vi snart gå nå?
*(*JAKOB *gliser tilbake.)*

*(*ALBUS *ser på faren sin, og deretter på moren.)*

GULLA:

Det er bare å gå rett inn i veggen mellom perrong ni og ti.

LILLY:

Å, jeg er så spent!

HARRY:

Ikke stopp, og ikke vær redd for å kræsje i veggen, det er det viktigste. Hvis du er nervøs, er det best å ta løpefart.

ALBUS:

Jeg er klar.

*(*HARRY *og* LILLY *legger hendene på* ALBUS*' tralle –* GULLA *gjør det samme på* JAKOB*s – og sammen løper familien rett mot murveggen.)*

一

AKT I SCENE 2

PERRONG NI OG TRE KVART,

som er nesten skjult bak tykk, hvit damp fra GALTVORTEKSPRESSEN.

Og som også er yrende full – men ikke av folk i velpresset dress på vei til jobb. Her er det kuttekledde trollmenn og hekser, for det meste travelt opptatt med å finne ut hvordan de skal klare å ta farvel med avkommet.

ALBUS:

Så sånn er det altså.

LILLY:

Næ-æ!

ALBUS:

Perrong ni og tre kvart.

LILLY:

Hvor er de? Er de her? Tenk om de ikke kommer?

*(*HARRY *peker på* RONNY, HERMINE *og datteren deres,* ROSA. LILLY *løper fort bort til dem.)*

Onkel Ronny. Onkel Ronny!!!

*(*RONNY *snur seg mot dem idet* LILLY *kommer løpende. Han feier henne opp i en bamseklem.)*

RONNY:

Nei, er det ikke min yndlings-Potter!

LILLY:

Har du med tryllekunsten min?

RONNY:

Har du hørt om Wiltersens Wærste, garanterte nesestjelerpust?

ROSA:

Uff, mamma! Nå driver pappa med de dumhetene sine igjen!

HERMINE:

Dumme, sier du; fabelaktige, sier han; jeg sier … etsteds midt imellom.

RONNY:

Vent. Jeg skal bare tygge litt … luft. Og nå er det bare å … unnskyld hvis jeg lukter litt hvitløk.

(Han puster LILLY *i ansiktet. Hun kniser.)*

LILLY:

Du lukter grøt, jo.

RONNY:

Bing. Bang. Boing. Bare pass deg, unge dame, det er like før du ikke lukter noe i det hele tatt!

(Han plukker av henne nesa.)

LILLY:

Hvor er nesa mi?

RONNY:

Ta-daah!

(Hånden hans er tom. Det er virkelig en dum tryllekunst, og alle morer seg over nettopp det.)

LILLY:

Å, du er så tullete!

ALBUS:

Nå ser alle på oss igjen.

RONNY:

Det er meg! Alle vet jo hvem jeg er. Disse nese-eksperimentene mine er verdensberømte.

HERMINE:

Noe er de, i hvert fall.

HARRY:

Så dere fikk parkert greit?

RONNY:

Det var meg, det. Hermine trodde ikke jeg kunne bestå en gompe-kjøreprøve – gjorde du vel? Hun trodde jeg måtte forfloke kjørelæreren.

HERMINE:

Det trodde jeg aldeles ikke. Jeg har total tiltro til deg.

ROSA:

Og jeg er totalsikker på at han forfloka læreren.

RONNY:

Oi!

ALBUS:

Pappa …

*(*ALBUS *napper* HARRY *i kutten.* HARRY *kikker ned.)*

Tror du … Hva hvis jeg … Hva om de putter meg i Smygard?

HARRY:

Hva skulle være så ille med det?

ALBUS:

Med Smygard? Det er huset til slangen, jo, til svart magi, til … Det er vel ikke noe hus for modige trollmenn!

HARRY:

Albus Severus, du er oppkalt etter to lærere på Galtvort. Den ene av dem var fra Smygard, og han var nok den modigste trollmannen jeg noen gang har kjent.

ALBUS:

Men bare tenk om …

HARRY:

Hvis det betyr noe for deg – for *deg* – så vil nok Valghatten ta det i betraktning.

ALBUS:

Tror du?

HARRY:

Det gjorde den for meg.

(Dette har han aldri nevnt før, og tanken runger i hodet et øyeblikk.)

Galtvort kommer til å gjør deg til den du skal være, Albus. Og stol på meg, det er ingenting å være redd for der.

JAKOB: *(Skarpt.)*

Unntatt dystralene, da. Pass deg for dystralene.

ALBUS:

Jeg trodde de var usynlige, jeg.

HARRY:

Hør på lærerne dine, *ikke* hør på Jakob, og husk å ha det litt moro! Men hvis du ikke vil at toget skal gå uten deg, bør du komme deg om bord …

LILLY:

Jeg skal løpe langs toget når det går!

GULLA:

Lilly, kom rett tilbake hit!

HERMINE:

Rosa, husk å gi Nilus en klem fra oss.

ROSA:

Mamma da, en kan vel ikke klemme en lærer!

*(*ROSA *går ut, til toget.* ALBUS *snur seg og klemmer både* GULLA *og* HARRY *en siste gang før han følger etter.)*

ALBUS:

Vel. OK. Ha det.

(Han går om bord. HERMINE*,* GULLA*,* RONNY *og* HARRY *står igjen og ser på toget, mens det blåses i fløyter langs hele perrongen.)*

GULLA:

Det går sikkert bra med dem … ikke sant?

HERMINE:

Det er et stort sted, Galtvort.

RONNY:

Digert. Herlig. Stappfullt av mat. Jeg ville gitt hva som helst for å få dra tilbake dit.

HARRY:

Pussig, det der, at Buss var så engstelig for å havne i Smygard.

HERMINE:

Det er vel ingenting. Rosa bekymrer seg for om hun slår toppskåren i rumpeldunk det første eller det andre året. Og hvor snart hun kan gå opp til U.G.L.E.-eksamen.

RONNY:

Neimen om jeg skjønner hvor jenta har den ærgjerrigheten fra.

GULLA:

Men Harry, hvordan ville du ta det om Buss – om han virkelig kom dit?

RONNY:

Vet du hva, Gullet, vi trodde jo det var sjangs for at *du* havna i Smygard.

GULLA:

Hva?

RONNY:

Banna bein. Fred og Frank tok imot veddemål.

HERMINE:

Kan vi gå nå? Folk glor, faktisk.

GULLA:

Folk glor alltid når dere tre er sammen. Eller hver for dere. *Dere* glor folk på bestandig.

(Alle fire går ut. GULLA *holder* HARRY *tilbake.)*

Harry … han får det vel bra, tror du ikke det?

HARRY:

Selvfølgelig gjør han det.

AKT I   SCENE 3

OM BORD PÅ GALTVORT-EKSPRESSEN.

ALBUS *og* ROSA *går bortover midtgangen. En er full av frykt, den andre full av forventning.*

MATVOGN-HEKSA *kommer mot dem med trillevogna.*

MATVOGN-HEKSA:

Skal det være noe fra vogna, vensen? Kraniekake? Sjokoladefrosker? Heksekjeks?

ROSA: *(Ser* ALBUS*' lengselsfulle blikk på sjokoladefroskene.)*

Nei, Buss. Nå må vi konsentrere oss.

ALBUS:

Konsentrere oss om hva da?

ROSA:

Om hvem vi vil bli venner med. Mamma og pappa møtte *din* pappa på den første Galtvort-ekspressen, husker du vel …

ALBUS:

Så vi må liksom velge *nå* hvem vi skal være venner med for resten av livet? Det er ganske nifst, da.

ROSA:

Tvert imot, det er kjempespennende. Jeg er en Grang-Wiltersen, du er en Potter – alle vil opplagt være venner med oss, vi kan velge akkurat hvem vi vil.

ALBUS:

Åssen skal vi bestemme oss, da – hvilken kupé vi skal gå inn i …

ROSA:

Vi gir dem poeng, og så velger vi én.

*(*ALBUS *åpner en kupédør og kikker inn. Der sitter bare en blond gutt –* SCORPIO *– helt alene.* ALBUS *smiler, og* SCORPIO *smiler tilbake.)*

ALBUS:

Hei, er denne kupeen …

SCORPIO:

– ledig, ja. Det er bare meg.

ALBUS:

Flott. Så vi kan bare … komme innom litt … hvis det er greit?

SCORPIO:

Helt greit. Hei.

ALBUS:

Albus. Buss. Altså – *jeg* heter Albus …

SCORPIO:

Hei, Scorpio. Jeg mener, jeg heter Scorpio, det er *du* som heter Albus. Scorpio, det er meg. Og du må være …

*(*ROSA*s uttrykk blir kaldere og kaldere.)*

ROSA:

Rosa.

SCORPIO:

Hei, Rosa. Har du lyst på litt vrimleveps?

ROSA:

Jeg har akkurat spist frokost, takk.

SCORPIO:

Jeg har noen sjokosjokk også, og pepperpokkere, og noen gelésnegler. Det var mammas idé – hun pleier å si (*Synger*): «Godis gjør all verden til venn …»

(Det går opp for ham at å synge antakelig var en feil.)

Det var vel en dårlig idé, kanskje.

ALBUS:

Jeg tar gjerne et par stykker … *Min* mamma gir meg aldri godis. Hvilken ville du tatt først?

*(*ROSA *knuffer til* ALBUS*, på den siden* SCORPIO *ikke ser.)*

SCORPIO:

Å, det er lett. Jeg har alltid holdt pepperpokkerne for selve godteposenes konge. Peppermyntedrops som får det til å ryke fra ørene.

ALBUS:

Flott, da tar jeg – (ROSA *slår ham igjen.*) Rosa, vil du værsåsnill å holde opp å slå meg?

ROSA:

Jeg slår vel ikke.

ALBUS:

Jo, du slår, og det gjør vondt.

*(*SCORPIO *blir lang i ansiktet.)*

SCORPIO:

Det er min skyld. At hun slår.

ALBUS:

Hva?

SCORPIO:

Du, jeg vet hvem *du* er, så det er vel rettferdig at du vet hvem jeg er også.

ALBUS:

Åssen da, du vet hvem jeg er?

SCORPIO:

Du er Albus Potter. *Hun* er Rosa Grang-Wiltersen. Og jeg er Scorpio Malfang. Faren og moren min er Draco og Astoria Malfang. Foreldrene våre – var ikke venner.

ROSA:

For å si det mildt! Faren og moren din er dødsetere!

SCORPIO: *(Støtt.)*

Pappa var det, ja – men aldri mamma.

*(*ROSA *ser bort, og* SCORPIO *vet hvorfor.)*

Jeg vet det går rykter, men det er blank løgn.

*(*ALBUS *ser fra en brydd* ROSA *til en desperat* SCORPIO.*)*

ALBUS:

Rykter? Hva slags rykter?

SCORPIO:

Ryktet vil ha det til at foreldrene mine ikke kunne få barn. At faren og farfaren min var så desperate etter en mektig arving, for å hindre at Malfang-navnet skulle dø ut, at de … at de brukte en tidsvender og sendte moren min tilbake –

ALBUS:

Tilbake hvor da?

ROSA:

Albus, ryktet sier at han er Voldemorts sønn.

(Det blir en forferdelig, forlegen pause.)

Det er sikkert bare tull. Jeg mener … *du* har jo nese.

(Spenningen løses litt opp. SCORPIO *ler, patetisk takknemlig.)*

SCORPIO:

Og den ser akkurat ut som faren min sin! Jeg har hans nese, hans hår og hans navn. Ikke at det er så fantastisk heller, da. Jeg mener, far-og-sønn-problemer – bare nevn ett, så har jeg det. Men i det store og hele så ville jeg nå likevel heller være en Malfang enn – vel, du vet, sønnen til Mørkets herre.

*(*SCORPIO *og* ALBUS *ser på hverandre, og noe blir utvekslet mellom dem.)*

ROSA:

OK, men – du Albus, kanskje vi skulle finne oss et annet sted å sitte. Kom igjen, da.

*(*ALBUS *står i dype tanker.)*

ALBUS:

Nei. (*Han ser* ROSA*s blikk.*) Jeg har det fint her. Men *du* kan jo gå …

ROSA:

Altså, Albus, jeg *venter* ikke.

ALBUS:

Det hadde jeg ikke ventet heller. Men jeg blir her.

*(*ROSA *stirrer på ham et øyeblikk før hun går ut av kupeen.)*

ROSA:

Da så!

*(*SCORPIO *og* ALBUS *blir alene igjen. De betrakter hverandre usikkert.)*

SCORPIO:

Takk.

ALBUS:

Nei. Nei da. Det var ikke – for din skyld jeg ble igjen. Det var godisen.

SCORPIO:

Hun er ganske streng.

ALBUS:

Ja. Beklager.

SCORPIO:

Nei, jeg liker det, jeg. Hva liker du best å bli kalt – Albus eller Buss?

*(*SCORPIO *gliser og putter to drops i munnen.)*

ALBUS: *(Tenker seg om.)*

Albus.

SCORPIO: *(Mens det begynner å tyte røyk ut av ørene på ham.)*

TAKK FOR AT DU BLE IGJEN FOR GODISEN, ALBUS!

ALBUS: *(Ler.)*

Jøsses!

AKT I SCENE 4

OVERGANGSSCENE.

Vi er nå inne i en eventyrverden hvor tidsforløpet skjer i sprang. Hele denne scenen er pur magi.

Skiftene skjer kast-i-kast, mens vi hopper mellom verdener. Det er ingen individuelle scener, bare fragmenter som illustrerer at tiden går.

Vi begynner inne i Storsalen på Galtvort. Alle danser rundt ALBUS.

PILLA CREMMER:

Albus Potter.

KARL JENSUM:

En Potter. I vårt kull.

YANN FRIDERIC:

Han har det samme håret. Akkurat sånt hår som *han*.

ROSA:

Og han er min fetter. (*Idet de snur seg.*) Rosa Grang-Wiltersen. Hei.

*(*VALGHATTEN *spaserer mellom elevene, som etter hvert forsvinner til hvert sitt hus.*

Det blir snart tydelig at han nærmer seg ROSA, *som blir mer og mer anspent jo nærmere skjebnen kommer.)*

VALGHATTEN:

I århundrer har jeg sett tanker
og valgt hvem skal hvilken vei.
sJeg er Galtvorts berømte Valghatt,
Intet hode er lukket for meg.
Jeg har grundig vurdert alle nye,
veid dem, sendt dem i øst og vest.
Ta meg på, så skal jeg fort si deg
i hvilket hus her *du* passer best …
Rosa Grang-Wiltersen.

(Han setter hatten på hodet hennes.)

GRIFFING!

(Jubel fra Griffing-gjengen når ROSA *kommer til dem.)*

ROSA:

Du milde Humlesnurr!

*(*SCORPIO *løper fram og tar* ROSA*s plass foran* VALGHATTEN.*)*

VALGHATTEN:

Scorpio Malfang.

(Han setter hatten på hodet til SCORPIO.*)*

SMYGARD!

*(*SCORPIO *ventet dette og nikker med et smalt smil.*

Jubel fra Smygard-gjengen når han kommer til dem.)

PILLA CREMMER:

Vel, det var vel bare å vente.

*(*ALBUS *går raskt fram til forscenen.)*

VALGHATTEN:

Albus Potter.

(Han setter hatten på hodet til ALBUS. *Denne gangen virker det som* VALGHATTEN *bruker mer tid – nesten som om også han er i*

villrede.)

SMYGARD!

(Det blir dødsstille. Totalt og altomfattende. En stillhet som ligger lavt, skrur seg til og inneholder noe farlig.)

PILLA CREMMER:

Smygard?

KURT BOLLE JR.:

Dæsken! En Potter – i Smygard?

*(*ALBUS *kikker usikkert ut.* SCORPIO *smiler bredt og begeistret og roper til ham.)*

SCORPIO:

Du kan stå ved siden av meg!

ALBUS: *(Fullstendig forfjamset.)*

Ja … joo.

YANN FRIDERIC:

Det håret … det var vel ikke *så* likt, egentlig.

ROSA:

Albus? Men det blir jo helt feil! Det var ikke sånn det skulle være!

(Plutselig er vi midt inni en fly-time, ledet av MADAM HOPP.*)*

MADAM HOPP:

Vel, hva er det dere venter på? Still opp ved hver deres sopelime. Kom igjen, få opp farten.

(Alle barna skynder seg å stille opp bak sopelimene.)

Hold ut hånden over limen og si: Opp!

ALLE:

OPP!

(Limene til ROSA *og* YANN *kommer seilende opp i hendene på dem.)*

ROSA OG YANN:

Jess!

MADAM HOPP:

Så, kom igjen, jeg vil ikke ha noen unnasluntrere her. Si OPP! OPP! Som om dere mener det!

ALLE: *(Unntatt* ROSA *og* YANN.*)*

OPP!

(Limene kommer seilende opp – SCORPIO*s også.* ALBUS *er den eneste som ikke har fått limen til å løfte seg fra golvet.)*

ALLE: *(Unntatt* ROSA*,* YANN *og* ALBUS.*)*

JESS!

ALBUS:

Opp. OPP. OPP!

(Limen hans rikker seg ikke. Ikke en millimeter engang. Han stirrer på den med vantro desperasjon. Fnising fra resten av kullet.)

PILLA CREMMER:

Æsj, noe så flaut! Ved Merlins skjegg, han likner jo ikke på faren sin *i det hele tatt!*

KARL JENSUM:

Albus Potter, futten fra Smygard.

MADAM HOPP:

OK, unger. På tide med en flytur.

(Brått dukker HARRY *opp ingensteds fra ved siden av* ALBUS*, mens scenen blir dekket av røyk. Vi er tilbake på perrong ni og tre*

kvart, og tiden har gått nådeløst videre. ALBUS *er nå et år eldre (det er jo* HARRY *òg, men på ham syns det ikke så godt).*

ALBUS:
Du pappa, kunne du ikke … kan du ikke stå bare litt lenger borte?

HARRY: *(Morer seg.)*
Jaså, andreklassinger liker ikke å bli sett sammen med pappaen sin, er det sånn?

(En OVERIVRIG TROLLMANN *begynner å kretse rundt dem.)*

ALBUS:
Nei, det er bare at – du er *deg* – og jeg er meg, og –

HARRY:
Det er bare folk som glor litt, OK? Folk glor. Og det er meg de glor på, ikke deg.

(Den OVERIVRIGE TROLLMANNEN *holder frem noe han vil at* HARRY *skal signere på.* HARRY *gjør det.)*

ALBUS:
På Harry Potter og hans skuffende sønn.

HARRY:
Hva skal det bety?

ALBUS:
Harry Potter og hans Smygard-sønn.

*(*JAKOB *kommer løpende forbi med vadsekken sin.)*

JAKOB:
Smygard, Spygard, sett i å fly-gard, det er rett før toget går.

HARRY:
Den der kunne vi klart oss uten, Jakob.

JAKOB: *(For lengst ute av syne.)*
Ser'ei til jul, fatters!

*(*HARRY *ser bekymret på* ALBUS*.)*

HARRY:
Buss –

ALBUS:
Jeg heter Albus, ikke Buss.

HARRY:
Er de andre ungene ekle mot deg? Er det det? Kanskje, om du prøvde å få noen flere venner … *jeg* hadde ikke overlevd Galtvort uten Hermine og Ronny. Ikke overlevd, punktum.

ALBUS:
Men jeg trenger ingen Ronny og Hermine – jeg … jeg har en venn, Scorpio, og jeg vet du ikke liker'n, men noen flere behøver jeg ikke.

HARRY:
Bare du har det bra, så – det er det som betyr noe for meg.

ALBUS:
Du hadde ikke behøvd å følge meg til stasjonen, pappa.

(Han tar kofferten sin og går fort ut.)

HARRY:
Men jeg *ville* jo …

(Men ALBUS *er alt langt borte.*

DRACO MALFANG *kommer ut av trengselen og stiller seg ved siden av* HARRY*. Kutten sitter perfekt, den blonde hestehalen er presist plassert.)*

DRACO:
Jeg må be deg om en tjeneste.

HARRY:

God dag, Draco.

DRACO:

Det er disse ryktene – om min sønns avstamning – de gir seg ikke. De andre Galtvort-elevene mobber ham ustanselig … Hvis departementet bare kunne sende ut en melding, en bekreftelse på at samtlige tidsvendere ble tilintetgjort i Slaget om Mysterieavdelingen, så …

HARRY:

Det går over, Draco. De blir snart lei av det.

DRACO:

Min sønn har det vondt, og – Astoria har ikke vært riktig frisk i det siste, så han trenger all den støtte han kan få.

HARRY:

Hvis du svarer på sladder, gir du den bare ny næring. De ryktene om at Voldemort avlet et barn har jo gått i årevis; Scorpio er ikke den første som har fått det klebet på seg. Og departementet er nødt til å styre fullstendig klar av sånt – like mye for din skyld som for vår.

*(*DRACO *rynker ergerlig pannen. Imens tømmes scenen, og* ROSA *og* ALBUS *står klar med koffertene sine.)*

ALBUS:

Så snart toget går, behøver du ikke være sammen med meg mer.

ROSA:

Vet det. Vi må bare late som, så lenge de voksne ser oss.

*(*SCORPIO *kommer løpende, med store forhåpninger og en enda større koffert.)*

SCORPIO: *(Forhåpningsfullt.)*

Hei, Rosa.

ROSA: *(Tvert.)*

Ha det, Albus.

SCORPIO: *(Like forhåpningsfull.)*
Jeg tror hun holder på å smelte.

(Brått befinner vi oss i Storsalen, og REKTOR MCSNURP *står på forscenen og smiler med hele ansiktet.)*

REKTOR MCSNURP:
– Og det er meg en glede å kunne bekjentgjøre hvem Griffing har valgt som vår nyeste spiller på rumpeldunklaget – (*Det går opp for henne at som rektor kan hun ikke være partisk*) – altså, *Griffings* ypperlige nye jager, Rosa Grang-Wiltersen!

(Salen eksploderer i hurrarop. SCORPIO *klapper, han òg.)*

ALBUS:
Klapper du også? Vi hater jo rumpeldunk! Og attpåtil spiller hun for et annet hus.

SCORPIO:
Hun er jo kusinen din, Albus.

ALBUS:
Tror du *hun* ville klappet for *meg*?

SCORPIO:
Jeg syns hun er helt topp.

*(*ELEVENE *sirkler rundt* ALBUS *igjen, og plutselig begynner en Eliksir-time.)*

PILLA CREMMER:
Albus Potter. Aldeles hinsides. Selv portrettene snur seg vekk når han går opp trappene.

*(*ALBUS *sitter bøyd over en eliksir.)*

ALBUS:
Og så tilsetter vi – var det horn fra tvehjørning?

KARL JENSUM:

Bare la ham og Voldemort-yngelen drive på, sier nå jeg.

ALBUS:

Og så bare litt salamanderblod …

(Eliksiren eksploderer med et brak.)

SCORPIO:

OK. Hva er mot-ingrediensen her? Hva er det vi må gjøre annerledes?

ALBUS:

Alt.

(Tiden går ubønnhørlig videre. ALBUS*' blikk blir mørkere, ansiktet blekere. Han er fremdeles en tiltrekkende gutt, men forsøker å skjule det.*

Og plutselig er han og faren tilbake på perrong ni og tre kvart. HARRY *prøver fortsatt å overbevise sønnen (og seg selv) om at alt er som det skal. Begge er et år eldre.)*

HARRY:

Tredje klasse. Et år med mye nytt, det … Her har du forresten utgangsbeviset ditt til Galtvang.

ALBUS:

Jeg hater Galtvang.

HARRY:

Hvordan kan du hate et sted du aldri har vært?

ALBUS:

Fordi jeg vet at det blir fullt av sånne fra Galtvort.

*(*ALBUS *krøller sammen papiret.)*

HARRY:

Du kan vel prøve. Nå får du sjansen til å gå amok i Honningslurp uten at mor vet om det – nei, Albus, du våger ikke –

ALBUS: *(Peker med tryllestaven.)*
Tafyrio!

(Papirkrøllen blusser opp og farer over scenen.)

HARRY:
Noe så inn i hampen idiotisk – !

ALBUS:
Det som er sprøtt, er at jeg trodde ikke det skulle funke. Jeg er helt bånn i den formelen der.

HARRY:
Buss – Albus, jeg har hatt litt uglekontakt med rektor McSnurp, og hun sier at du isolerer deg, er lite samarbeidsvillig i timene, gretten – du –

ALBUS:
Hva vil du jeg skal gjøre, da? Hekse meg om til populær? Knipse meg over til et annet hus? Transfigurere meg til å bli bedre på skolen? Det er bare å hekse litt, det, pappa, og forvandle meg til det du vil jeg skal være, greit? Da får vi det nok mye bedre, begge. Nå må jeg gå. Et tog å ta. Venner å finne.

*(*ALBUS *snur seg mot* SCORPIO*, som sitter på kofferten sin, blind for all verden.)*

(Gledesstrålende:) Scorpio!
(Bekymret:) Scorpio … har du det helt bra?

*(*SCORPIO *sier ingenting.* ALBUS *prøver å tolke vennens uttrykk.)*

Er det moren din? Er hun blitt verre?

SCORPIO:
Så mye verre som det går an å bli.

*(*ALBUS *setter seg ved siden av* SCORPIO*.)*

ALBUS:
Jeg trodde du skulle sende en ugle …

SCORPIO:

Jeg visste ikke hva jeg skulle si.

ALBUS:

Og nå vet ikke jeg hva jeg skal si …

SCORPIO:

Ikke si noe.

ALBUS:

Er det noe …

SCORPIO:

Kom i begravelsen.

ALBUS:

Ja, så klart.

SCORPIO:

Og vær en god venn.

(Og plutselig står VALGHATTEN *midt på scenen. Vi er tilbake i Storsalen.)*

VALGHATTEN:

Og er du redd for at jeg skal
si nettopp det du frykter mest?
Er Håsblås ille, Ravnklo bra,
er Smygard verst, og Griffing nest?
Vær rolig, barn, jeg kan det her.
Du havner der du passer best …
Lilly Potter, GRIFFING!

LILLY:

Jess!

ALBUS:

Strålende.

SCORPIO:

Trodde du virkelig hun skulle komme til oss? Pottere hører ikke til i Smygard.

ALBUS:

Denne Potteren, så.

(Han prøver å gå i ett med omgivelsene. De andre elevene ler. Han ser opp på dem alle.)

Det var ikke mitt valg, dere vet det? Jeg har ikke valgt å være sønnen hans.

AKT I SCENE 5

MAGIDEPARTEMENTET. HARRYS KONTOR.

HERMINE *sitter på* HARRY*s kontor omgitt av svære papirbunker. Hun sorterer sakte gjennom dem, leser og forsøker å forstå.* HARRY *stormer inn. Han blør fra et sår på kinnet. Hermine ser opp med skinnende øyne.*

HERMINE:
Hvordan gikk det?

HARRY: *(Smiler.)*
Det stemte.

HERMINE:
Og Teodor Nokk?

HARRY:
Er i varetekt.

HERMINE:
Hva med tidsvenderen?

*(*HARRY *holder fram tidsvenderen. Den glinser lokkende. Hermine ser forbløffet på den.)*

Er den ekte? Virker den? Det er ikke bare en timesvender – den rekker lenger tilbake?

HARRY:

Ennå vet vi ikke noe som helst. Jeg ville prøvd den der og da, men vettugere folk fikk meg fra det.

HERMINE:

Vel, nå har vi den, i hvert fall.

HARRY:

Er du sikker på at du ikke vil destruere den?

HERMINE:

Jeg tror ikke vi har noe valg. Se på den. Den er helt annerledes enn den venderen *jeg* hadde.

HARRY: *(Tørt.)*

Hekseriet har visst utviklet seg siden vi gikk på skolen.

HERMINE:

Du blør?

*(*HARRY *ser seg i speilet og tørker over såret med kuttefliken.)*

Slapp av. Det står til arret ditt.

HARRY: *(Med et flir.)*

Hva gjør du på mitt kontor, Hermine?

HERMINE:

Jeg ville høre om Teodor Nokk – og så kom jeg på å sjekke om du hadde holdt løftet ditt og var kommet à jour med papirbunkene.

HARRY:

Ah. Og her ser vi at det har jeg altså ikke.

HERMINE:

Nei. Du har ikke det. Harry, hvordan er det mulig å få gjort noe som helst i et sånt kaos?

*(*HARRY *vifter med tryllestaven, og kaoset av papir og bøker forvandles til pyntelige stabler.* HARRY *smiler.)*

HARRY:

Se så. Niks mer kaos.

HERMINE:

Men like ulest. Det er faktisk en del interessant å finne der … I Ungarn har de observert troll ridende på grumhorn; i det greske øyhavet går det giganter med vingetatoveringer på ryggen, og varulvene har gått totalt under jorden –

HARRY:

Flott; så la oss komme oss i sving. Jeg kaller sammen teamet.

HERMINE:

Tror du ikke jeg skjønner det, Harry? Papirarbeid er kjedelig.

HARRY:

Ikke for deg.

HERMINE:

Jeg har nok med mitt eget, takk. Dette her er folk og vesener som kjempet på Voldemorts side i de store trollmannskrigene. Altså, svartsidas allierte. Og det kan være viktig – særlig sett i sammenheng med det vi nettopp fant hos Teodor Nokk. Men hvis ikke sjefen for Magisk justis-avdeling leser inn-kurven sin, så –

HARRY:

Hva skal jeg lese det for – jeg er jo der ute og får høre om det. Teodor Nokk – det var jeg som hørte ryktene om en tidsvender, og jeg som gjorde noe med det. Så ikke hold skjenneprekener for meg.

*(*HERMINE *ser på* HARRY *– dette er vanskelig.)*

HERMINE:

Har du lyst på en karamell? Ikke si det til Ronny.

HARRY:

Jaså, du vil skifte samtaleemne?

HERMINE:

Det skal være visst. Karamell?

HARRY:

Kan ikke. Vi har sukkerstopp for tiden.

(Pause.)

Du vet vel at du kan bli avhengig av de greiene der?

HERMINE:

Hva kan jeg si? Foreldrene mine var tannleger; på en eller annen måte måtte jeg vel gjøre opprør. Førti år er i seneste laget, men … *(Hun smiler til vennen sin)* Hør her, du har nettopp gjort en kjempejobb. Og dette er slett ingen skjennepreken – det er bare at jeg må vite at du gjør papirarbeidet også, en gang imellom. Rett og slett. Betrakt det som et aldri så lite dult fra magiministeren.

*(*HARRY *hører alvoret bak ordene og nikker.)*

Står til med Gulla? Og Albus?

HARRY:

Jeg er visst omtrent like god med barn som jeg er med papirmølla. Rosa, da? Og Hugo?

HERMINE: *(Med et glis.)*

Vel, Ronny mener jeg ser mer til sekretæren min, Edel – (*Viser ut av scenen*) – enn til ham … Tror du det var et bestemt punkt da vi gjorde et valg. Årets forelder, eller … Årets byråkrat? Av sted med deg. Gå hjem til familien, Harry, snart går Galtvort-ekspressen mot et nytt skoleår, så nyt den tiden du har igjen. Og kom tilbake hit med nyblåst hode og få lest deg til bunns i innboksen.

HARRY:

Tror du virkelig alt dette kan henge sammen?

HERMINE: *(Med et smil.)*

Det kan være. Men da skal vi nok finne en måte å bekjempe det på, Harry. Det har vi alltid gjort.

(Hun smiler igjen, putter en karamell i munnen og forlater kontoret. HARRY *blir alene igjen. Han pakker sekken, går ut av kontoret og bortover en gang. Verden er en tung bør på skuldrene hans.*

Han går trett inn i en telefonboks og slår nummeret 62442.)

TELEFONBOKSEN:

Adjø, Harry Potter.

(Han løftes opp og ut av Magidepartementet.)

AKT I SCENE 6

HJEMME HOS HARRY OG GULLA POTTER.

ALBUS *får ikke sove. Han sitter øverst i trappa. Nedenfra hører han stemmer. Vi hører at den ene er* HARRY *før vi ser ham. Sammen med ham er en gammel mann i rullestol,* ANTON DJERVELL.

HARRY:

Jeg forstår det, Anton, tro meg – men jeg er nettopp kommet hjem, og –

ANTON:

Jeg har prøvd å få til en avtale i departementet. De sier: Ja da, herr Djervell, vi ordner et møte for Dem om, skal vi se, to måneder? Og så venter jeg tålmodig.

HARRY:

– å komme hjem til meg midt på natta – når ungene mine akkurat gjør seg klar til neste skoleår – det går ikke an.

ANTON:

Så går det to måneder, og så får jeg en ugle, og det står: Beklager så meget, herr Djervell, men herr Potter måtte ut på et hasteoppdrag, så vi må dessverre omarrangere litt i kalenderen, kan det passe for Dem med et møte om, skal vi si, en to måneders tid? Og så går hele kverna rundt igjen, og igjen … Dere stenger meg ute.

HARRY:

Nei, selvsagt ikke. Det er bare – dessverre, men som sjef for Avdeling for magisk justis er jeg ansvarlig for –

ANTON:

Det er mye *De* er ansvarlig for.

HARRY:

Unnskyld?

ANTON:

Min sønn, Fredrik – De husker muligens Fredrik?

HARRY: *(Det gjør vondt å tenke på Fredrik.)*

Ja, jeg husker sønnen din. Det var et tap –

ANTON:

Det var *Dem* Voldemort var ute etter! Ikke min sønn! De fortalte meg det selv, hva han sa den gangen: «Drep den overflødige.» Den overflødige. Min sønn, min skjønne sønn, var overflødig!

HARRY:

Herr Djervell, De vet jo at jeg er positiv til Deres arbeid for å reise et minnesmerke over Fredrik, men –

ANTON:

Minnesmerke! Jeg er ikke interessert i noe minnesmerke – ikke nå lenger. Jeg er en gammel mann – gammel og døende. Og når jeg er her, er det for å be Dem – bønnfalle Dem – om å hjelpe meg å få ham tilbake.

*(*HARRY *ser forbløffet opp.)*

HARRY:

Få ham tilbake? Men Anton, det er jo umulig –

ANTON:

Departementet besitter en tidsvender, er det ikke så?

HARRY:

Alle tidsvenderne ble destruert.

ANTON:

Når det var meg så om å gjøre å komme hit, er det fordi jeg nettopp har hørt et rykte – et troverdig rykte – om at departementet har beslaglagt en illegal tidsvender hos Teodor Nokk og *beholdt den*. Til forskningsformål. La meg få bruke den tidsvenderen. La meg få sønnen min tilbake.

(En lang, trykkende pause. Dette er ytterst vanskelig for HARRY. *Vi ser* ALBUS *flytte seg forsiktig nærmere mens han lytter.)*

HARRY:

Klusse med tiden? Anton, det vet du vi ikke kan gjøre.

ANTON:

Hvor mange mennesker har dødd for Gutten som overlevde? Jeg ber Dem om å redde én av dem.

(Dette sårer HARRY. *Han tenker, og ansiktet hans blir hardt.)*

HARRY:

Uansett hva du har hørt – den Nokk-historien er oppspinn. Beklager, Anton.

DELFI:

Hei.

*(*ALBUS *skvetter en meter idet han får øye på* DELFI*, en jente i tjueårene med et bestemt vesen. Hun kikker på ham mellom trappetrinnene.)*

Oi. Sorry. Mente ikke å skremme deg. Jeg var en kløpper til å lytte i trapper selv en gang. Og vente på at noen skulle si et ord som var det minste lille grann interessant.

ALBUS:

Hvem er du? For dette er liksom på en måte mitt hus, da, og …

DELFI:

Jeg? En tyv, så klart. Nå stjeler jeg straks alt du har. Lang over gull, tryllestav, sjokoladefrosker! (*Hun sender ham et truende blikk; så smiler hun.)* Enten det, eller så heter jeg Delfini Djervell. (*Hun kommer opp trappen og holder fram hånden*.) Delfi. Jeg passer på ham – Anton. Vel, prøver iallfall, da. (*Hun viser til* ANTON DJERVELL.) Og du?

ALBUS: *(Med et bittert smil.)*

Albus.

DELFI:

Ah, så klart! Albus Potter! Så Harry er fattern din? Det er vel passe stas, eller?

ALBUS:

Ikke egentlig.

DELFI:

Ah. Gikk jeg akkurat i baret, eller? Det var det de alltid sa om meg på skolen: Delfinisjonen på Djervell – ikke en salatbolle hun ikke planter føttene i.

ALBUS:

De har mye moro med mitt navn òg.

(Pause. Hun gransker ham inngående.)

ANTON:

Delfi.

(Hun skal til å gå, men nøler og sender ALBUS *et smil.)*

DELFI:

Vi kan ikke velge hvem vi slekter på. Anton er ikke bare min pasient, han er onkelen min, det var delvis derfor jeg tok jobben oppe i Øvre Flatabygd. Men vanskelig ble det. Det er tøft, hva, å leve med noen som sitter fast i fortiden?

ANTON:

Delfi!

ALBUS:

Øvre Flatabygd?

DELFI:

St. Osvalds gamlehjem for hekser og trollmenn. Kom og besøk oss en gang, hvis du har lyst.

ANTON:

DELFI!

(Hun smiler, og snubler på vei ned trappen. Hun går inn i rommet til ANTON DJERVELL *og* HARRY. ALBUS *følger henne med øynene.)*

DELFI:

Ja, onkel?

ANTON:

Hils på den en gang så store Harry Potter, nå en steinhard departementsbyråkrat. Nå skal jeg la Dem i fred, herr Potter. Hvis fred er det rette ordet. Delfi, stolen min …

DELFI:

Ja, onkel.

*(*ANTON *blir trillet ut av rommet.* HARRY *står alene igjen, ulykkelig.* ALBUS *holder grublende øye med ham.)*

AKT I SCENE 7

HJEMME HOS HARRY OG GULLA POTTER. ALBUS' ROM.

ALBUS *sitter på senga mens verden går sin gang utenfor. Her er det stille, i motsetning til den konstante travelheten der ute. Vi hører et brøl (avsides) fra* JAKOB.

GULLA:

Glem nå det håret ditt, Jakob, og rydd det helsikes rommet!

JAKOB:

Åssen kan jeg glemme det? Det er rosa! Jeg blir nødt til å bruke usynlighetskappen!

(Han kommer til syne utenfor døra. Håret hans er *rosa.)*

GULLA:

Det var ikke derfor faren din ga deg den!

LILLY:

Hvem har sett eliksirboka mi?

GULLA:

Lilly Potter, du kan bare drømme om å gå med de der til skolen i morgen …

*(*LILLY *kommer til syne utenfor* ALBUS*' dør. Hun har flagrende fe-vinger.)*

LILLY:

Jeg elsker dem, altså. De er så – flagrete!

(Hun forsvinner ut idet HARRY *kikker inn gjennom døra til* ALBUS.*)*

HARRY:

Hei.

(Det oppstår straks en brydd taushet mellom dem. GULLA *dukker også opp i døråpningen. Hun ser hva som foregår og blir stående litt.)*

Skulle bare levere en før-Galtvort-presang – presanger – denne er fra Ronny …

ALBUS:

En elskovsdrikk. Jaha.

HARRY:

Jeg tror det skal være en spøk om – nei, ikke vet jeg. Lilly fikk prompegnomer, Jakob en kam som farget håret hans en slags rar rosa. Ronny – vel, Ronny er Ronny, det vet du jo.

*(*HARRY *legger fra seg* ALBUS*' elskovsdrikk på senga.)*

Og så tenkte jeg – dette er fra meg …

(Han viser fram et lite teppe. GULLA *ser på det og ser at han virkelig prøver. Hun går lydløst sin vei.)*

ALBUS:

Et gammelt babyteppe?

HARRY:

Jeg har tenkt mye på hva jeg skulle gi deg i år. Jakob – vel, Jakob har gnålt og gnålt om den usynlighetskappen siden tidenes morgen, og Lilly – jeg visste jo at hun kom til å falle pladask for et par vinger – men så var det deg. Du er fjorten nå, Albus, og jeg ville gi deg noe som

… betyr noe. Dette … er det siste jeg fikk fra *min* mor. Det eneste. Jeg var inntullet i det da jeg kom til Dumlingene. Jeg trodde det var forsvunnet for godt, men så – da din grandtante Petunia døde, fant Dudleif det faktisk blant etterlatenskapene, og var hyggelig nok til å sende det til meg. Og siden da, så – når jeg har trengt litt hell, så har jeg funnet det fram og holdt det, og så lurte jeg på om kanskje du …

ALBUS:

Også ville holde det? OK. Greit. Får håpe det bringer meg hell også. Jeg kunne trengt litt.

(Han tar på teppet.)

Men du skulle vel heller beholde det selv.

HARRY:

Jeg tror – tror virkelig – Petunia ønsket at jeg skulle ha det; det var derfor hun gjemte på det; og nå vil jeg gi det videre til deg. Jeg kjente jo aldri moren min, egentlig, men jeg tror hun også hadde villet at du skulle ha det. Og kanskje jeg kunne komme dit du er – og teppet – på Allehelgensaften. Jeg ville gjerne være sammen med deg på den kvelden de døde – det kunne kanskje vært bra for oss begge …

ALBUS:

Du, jeg har masse igjen å pakke, og du har sikkert departementsjobbing helt opp til hit, så …

HARRY:

Albus, jeg vil gjerne at du skal ha det teppet.

ALBUS:

Og bruke det til hva da, liksom? Fe-vinger, det er det mening i, pappa, usynlighetskapper også, men dette – altså, seriøst?

*(*HARRY *er godt og grundig satt på plass. Han stirrer på sønnen, desperat etter å få kontakt.)*

HARRY:

Vil du ha litt hjelp? Med pakkingen? Jeg har alltid likt å pakke. Det betydde at jeg skulle vekk fra Hekkveien og tilbake til Galtvort. Og det var … vel, jeg vet jo at du ikke er så glad i Galtvort, men …

ALBUS:

For deg er det det flotteste i verden. Jeg vet det. Den stakkars foreldreløse gutten, tyrannisert av tante og onkel Dumling …

HARRY:

Albus, vær så snill … Kan vi ikke bare –

ALBUS:

– traumatisert av fetter Dudleif, reddet av Galtvort. Jeg kan hele leksa, pappa. Bla, bla, bla.

HARRY:

Jeg nekter å la deg hisse meg opp, Albus.

ALBUS:

Hittebarnet som vokste opp og reddet oss alle – så la meg si, på vegne av hele trollmannsverdenen, hvor takknemlige vi er for ditt heltemot. Skal vi bukke nå, eller holder det med et kniks?

HARRY:

Kjære Albus, du vet at jeg aldri har bedt om takknemlighet.

ALBUS:

Men akkurat nå flommer jeg over av det – det må være den generøse gaven som gjør det – et muggent babyteppe –

HARRY:

Muggent babyteppe?

ALBUS:

Hva var det du trodde skulle skje? At vi skulle kaste oss om halsen på hverandre? At jeg skulle si at jeg alltid har elsket deg? Var det sånn?

Var det sånn?

HARRY: *(Mister omsider tålmodigheten.)*
Vet du hva? Jeg er lei av å få skylda for at du er ulykkelig. Du *har* iallfall en far, du. For det hadde ikke jeg, nemlig.

ALBUS:
Og du tror at det var uflaks? Vel, det gjør ikke jeg.

HARRY:
Ville du heller at jeg var død?

ALBUS:
Nei! Bare at du ikke var faren min.

HARRY: *(Eksploderer.)*
Vel, det hender iblant at jeg skulle ønske du ikke var min sønn.

(Pause. ALBUS *nikker. Det går opp for* HARRY *hva han har sagt.)*

Nei, jeg mente ikke det …

ALBUS:
Jo da, det gjorde du.

HARRY:
Albus, det er bare at du vet akkurat hvordan du skal terge livet av meg …

ALBUS:
Å, du mente det, pappa. Og for å være helt ærlig, så skjønner jeg deg godt.

(Det blir en forferdelig pause.)

Det er kanskje best jeg får være alene litt nå.

HARRY:
Snille Albus …

*(*ALBUS *plukker opp teppet og kaster det. Det kolliderer med elskovsdrikken fra* RONNY*, som renner ut over hele teppet og senga og lager en røyksky.)*

ALBUS:

Hverken hell eller kjærlighet for meg, altså.

*(*ALBUS *løper ut av rommet.* HARRY *følger etter.)*

HARRY:

Albus. Albus … Vær så snill …

AKT I SCENE 8

DRØM, HYTTA PÅ SKJÆRET.

Det høres et kraftig BOOM. *Så følger et drabelig* KRASJ. DUDLEIF DUMLING*,* TANTE PETUNIA *og* ONKEL WIKTOR *kryper sammen bak en seng.*

DUDLEIF:

Jeg liker ikke dette, jeg, muttern.

TANTE PETUNIA:

Jeg visste det var feil å komme hit. Wiktor. Wiktor. Det er ingen steder å gjemme seg. Ikke engang et fyrtårn er langt nok unna!

(Det kommer et nytt, kraftig BOOM.*)*

ONKEL WIKTOR:

Bare rolig. Bare rolig. Hva det enn er, så kommer det ikke inn.

TANTE PETUNIA:

Vi er forbannet! Han har forbannet oss! Gutten har forbannet oss! (*Får øye på den* UNGE HARRY.) Alt sammen er din skyld. Bare kryp tilbake i hullet ditt!

*(*UNGE HARRY *skvetter ved synet av rifla* ONKEL WIKTOR *holder klar.)*

ONKEL WIKTOR:

Hvem der! De der ute! Jeg advarer Dem – jeg er bevæpnet!

(Et massivt SMÆSJ. *Døra faller av hengslene, og* GYGRID *står midt i åpningen og ser på dem.)*

GYGRID:

Kun'ke setta på en kopp te, vel? Turen hit var'ke helt grei.

DUDLEIF:

Se. På. *Ham*!

ONKEL WIKTOR:

Tilbake der! Tilbake! Bak meg, Petunia. Bak meg, Dudleif. Jeg skal nok få drevet stratenribberen på flukt.

GYGRID:

Stratta-hva, sarru? (*Han snapper rifla fra* ONKEL WIKTOR.) Sånne her har jeg'kke sett på ei stønn. (*Han vrir om enden på løpet og slår knute på det.*) Hoppsan. (*Så blir han distrahert: Han har fått øye på* UNGE HARRY.) Harry Potter.

UNGE HARRY:

Hei.

GYGRID:

Sist jeg så deg, var du bare spedungen. Du er far din opp av dage, men øya har du etter mor di.

UNGE HARRY:

Kjente De foreldrene mine?

GYGRID:

Men jeg glømmer jo aldeles manera mine! Grat'lerer så mye med da'n. Jeg har med noe til deg – jeg trur jeg kom til å setta meg på'n på veien, men smaken sku' væra prima.

(Inne fra frakken trekker han fram en flatklemt sjokoladekake med Gratulerer med dagen, Harry *skrevet med grønn konditorfarge.)*

UNGE HARRY:

Hvem er De?

GYGRID: *(Ler.)*

Det er sant, jeg har'ke presangtert meg, nei. Rubeus Gygrid, portvakt, gartner og skogvokter på Galtvort. (*Han ser seg om.*) Åssen blei det med den teen, hah? Jeg sku'ke sagt nei til no' litt sterkere heller, hvis at dere har noe.

UNGE HARRY:

Galt hva da?

GYGRID:

Galtvort. Galtvort veit du jo alt om.

UNGE HARRY:

Æh … nei. Beklager.

GYGRID:

Beklager? Det er vel dem derre som sku' beklaga! Jeg visste at du ikke fikk breva dine, men neiom jeg hadde trudd at du var blank om hele Galtvort. I jøssenam! Har du aldri lurt på å foreldra dine lærte alt isamma?

UNGE HARRY:

Alt hva da?

*(*GYGRID *snur seg truende mot* ONKEL WIKTOR.*)*

GYGRID:

Mener dere å fortelle meg at denna gutten – denna gutten her! – ikke veit noe om – NOE SOM HELST?

ONKEL WIKTOR:

Jeg forbyr Dem å fortelle gutten et ord til!

UNGE HARRY:

Fortelle meg hva da?

*(*GYGRID *ser fra* ONKEL WIKTOR *til* UNGE HARRY.*)*

GYGRID:

Harry – du er en trollmann. Du forandra alt. Du er den berømteste trollmannen i hele, vide væla.

(Med ett lyder en hviskende, umiskjennelig stemme etsteds alle og ingensteds fra: VOLDEMORT*s stemme:*

Haaarry Pottttter ...)

AKT I SCENE 9

HJEMME HOS HARRY OG GULLA POTTER. SOVEROMMET.

HARRY *bråvåkner og hiver etter pusten. Det er midt på natten.*

Han venter et øyeblikk og prøver å roe seg. Det er da han kjenner en intens smerte i pannen. I arret. Han er omgitt av svart magi.

GULLA:

Harry …

HARRY:

Alt i orden. Bare sov, du.

GULLA:

Lumos!

(Tryllestaven hennes fyller rommet med lys. HARRY *ser på henne.)*

Hadde du mareritt?

HARRY:

Ja.

GULLA:

Hva drømte du, da?

HARRY:

Om Dumlingene – vel, det begynte der – men så ble det til noe annet.

(Pause. GULLA *ser på ham og prøver å skjønne hvor tankene hans er.)*

GULLA:

Vil du ha litt sovliksir?

HARRY:

Nei. Det går bra. Legg deg og sov igjen, du.

GULLA:

Du *virker* ikke så bra.

*(*HARRY *svarer ikke. Hun ser at han er oppskaket.)*

Det kan ikke ha vært lett – det med Anton Djervell.

HARRY:

Sinnet kan jeg takle, det er verre at han har rett. Det *var* på grunn av meg at han mistet sønnen sin –

GULLA:

Nå er du urettferdig mot deg selv –

HARRY:

– og det er ingenting jeg kan si – ikke til noen – bortsett fra å si det gale, da, selvsagt.

(Nå skjønner GULLA *hva – eller snarere, hvem – han snakker om.)*

GULLA:

Så det er det som plager deg. Kvelden før Galtvort – det er aldri noen god kveld for en som ikke vil dit. Og du som ga Buss det teppet. Det var et godt forsøk.

HARRY:

Men derfra gikk allting skeis. Gulla, jeg sa noen ting …

GULLA:

Jeg hørte det.

HARRY:

Og likevel er du på talefot med meg?

GULLA:

Fordi jeg vet at når tiden er inne, kommer du til å be om forlatelse. Si at du ikke mente det. At det du sa, dekket over … andre ting. Du kan være ærlig mot ham, Harry … det er bare det han trenger.

HARRY:

Jeg skulle bare ønske han var mer som Jakob eller Lilly.

GULLA: *(Tørt.)*

Vel, kanskje ikke *fullt* så ærlig.

HARRY:

Nei, det er ikke det at jeg ville forandret på ham … men dem kan jeg forstå, og …

GULLA:

Albus er annerledes, og er ikke det en god ting? Og han merker det når – ikke sant – når du tar på deg Harry Potter-maska. Han vil se den ekte deg.

HARRY:

«Sannheten er noe skjønt og fryktelig noe, som derfor bør behandles med den største varsomhet.»

*(*GULLA *gløtter overrasket på ham.)*

Humlesnurr.

GULLA:

Det var da en pussig ting å si til et barn.

HARRY:

Ikke hvis du tror det barnet må dø for at verden ikke skal gå under.

(Plutselig hikster han til igjen – klarer så vidt å la være å ta seg til pannen.)

GULLA:

Harry? Hva er det?

HARRY:

Rolig. Ingen fare. Jeg hører hva du sier. Skal prøve å være –

GULLA:

Er det arret som gjør vondt?

HARRY:

Nei da. Nei, det er bra med meg. Kan du si *Nox*, så vi kan prøve å sove?

GULLA:

Harry. Hvor lenge er det siden det verket i arret?

*(*HARRY *snur seg mot* GULLA. *Ansiktet hans gir svaret.)*

HARRY:

Tjueto år.

AKT I   SCENE 10

GALTVORT-EKSPRESSEN.

ALBUS *går fort bortover korridoren. Han holder hodet bøyd for å unngå å tiltrekke seg oppmerksomhet.*

ROSA:

Hei, Albus. Jeg har sett etter deg.

ALBUS:

Meg? Hvorfor det?

(Hun er ikke helt sikker på hvordan hun skal si det.)

ROSA:

Du, nå som vi begynner i fjerde klasse … starten på et helt nytt skoleår … Jeg vil at vi skal være venner igjen.

ALBUS:

Vi har aldri vært venner.

ROSA:

Det var stygt sagt! Du var bestevennen min da jeg var seks!

ALBUS:

Det er lenge siden.

(Han skal til å gå videre, men hun trekker ham med inn i en tom kupé.)

ROSA:

Har du hørt ryktene? Det var en svær departementsrazzia for noen dager siden. Faren din var visst utrolig modig.

ALBUS:

Hva kommer det av at du alltid vet om sånt, og ikke jeg?

ROSA:

Han trollmannen de raida – Teodor Nokk, tror jeg det var – han hadde visst et lager av all slags ting og tang stikk imot alle mulige lover, og en av dem – det er det som gjør alle hel-mo i knærne – var en ulovlig tidsvender. En virkelig super-effektiv en.

*(*ALBUS *stirrer på* ROSA. *Nå forstår han sammenhengen.)*

ALBUS:

En tidsvender? Fant pappa en tidsvender?

ROSA:

Sjjj! Ja. Ikke sant, utrolig stilig, hva?

ALBUS:

Er du helt sikker på dette?

ROSA:

Brennsikker.

ALBUS:

Jeg *må* finne Scorpio.

(Han går nedover korridoren. ROSA *følger etter; hun vil ikke gi seg før hun har fått sagt sitt.)*

ROSA:

Albus!

*(*ALBUS *snur seg tvert.)*

ALBUS:
Hvem var det som sa du måtte snakke med meg?

ROSA:
Altså, moren din sendte vel en ugle, kanskje, til faren min – men bare fordi hun var bekymra for deg. Og jeg syns –

ALBUS:
La meg være i fred, Rosa.

*(*SCORPIO *sitter i sin vanlige kupé.* ALBUS *kommer først inn, med* ROSA *etter.)*

SCORPIO:
Albus! Å, hei, Rosa. Hva er det du lukter av?

ROSA:
Hva jeg *lukter* av?

SCORPIO:
Nei, jeg mente noe fint. Du lukter som en blanding av friske blomster og … ferskt brød.

ROSA:
Jeg er her, altså, Albus, hvis du trenger meg.

SCORPIO: *(Ror desperat.)*
Jeg mener, godt brød, fint brød, brød … er det noe galt med brød?

*(*ROSA *går sin vei mens hun rister på hodet.)*

ROSA:
Er det noe galt med brød!

ALBUS:
Jeg har sett etter deg overalt …

SCORPIO:

Og nå har du funnet meg. Ta-dah! Jeg hadde jo ikke gjemt meg, akkurat. Du vet jo at jeg liker å … gå om bord tidlig. Så folk ikke får glo sånn. Og rope. Og skrive «Voldemort-yngel» på kofferten min. Akkurat den blir visst aldri for gammel. Hun liker meg virkelig ikke, gjør hun vel?

*(*ALBUS *omfavner plutselig vennen. Hardt. De holder hverandre et øyeblikk.* SCORPIO *er overrasket.)*

OK. Jo, hei. Øh. Har vi klemt hverandre før? Klemmer vi, altså?

(Guttene trekker seg brydd fra hverandre.)

ALBUS:

Det er bare at det har vært et nokså spesielt døgn.

SCORPIO:

Hva er det som har hendt?

ALBUS:

Jeg skal forklare senere. Vi må komme oss av toget.

(Lyden av togfløyter. Toget setter seg i bevegelse.)

SCORPIO:

For sent. Toget er i fart alt. Galtvort ohoi!

ALBUS:

Da må vi komme oss av et tog i fart.

MATVOGN-HEKSA:

Skal det være noe fra trillevogna, vensen?

*(*ALBUS *åpner et vindu, klar til å klatre ut.)*

SCORPIO:

Et magisk tog i fart.

MATVOGN-HEKSA:

Kraniekake? Heksekjeks?

SCORPIO:

Albus Severus Potter, tørk det rare uttrykket av fjeset ditt.

ALBUS:

Første spørsmål: Hva vet du om Tretrollmannsturneringen?

SCORPIO:

Åååå, en quiz! Tre skoler velger tre forkjempere som konkurrerer i tre prøver om en pokal. Hva har det med noe som helst å gjøre?

ALBUS:

Du er en aldeles utrolig nerd, er du klar over det?

SCORPIO:

Mja-oo.

ALBUS:

Andre spørsmål: Hvorfor er det ikke holdt noen Tretrollmannsturnering på over tjue år?

SCORPIO:

I den siste som ble holdt, deltok faren din og en gutt som het Fredrik Djervell. De bestemte seg for å vinne den sammen, men pokalen var en flyttnøkkel – og de ble flyttet til Voldemort. Fredrik ble drept. Konkurransen ble avlyst rett etterpå.

ALBUS:

Bra. Tredje spørsmål: *Måtte* Fredrik bli drept? Lett spørsmål, lett svar: Nei. Det Voldemort faktisk sa, var: «Drep den overflødige.» Den overflødige. Han døde rett og slett fordi han var sammen med faren min, og pappa kunne ikke redde ham – men det kan vi. Det er begått en feil, og vi skal rette den opp igjen. Vi skal bruke en tidsvender. Vi skal hente ham tilbake.

SCORPIO:

Albus, av opplagte grunner er jeg ingen blodfan av tidsvendere …

ALBUS:

Da Anton Djervell ba om tidsvenderen, nektet faren min for at de fantes engang. Han løy for en gammel mann som bare ville ha tilbake sønnen sin – som bare elsket sønnen sin. Og det gjorde han fordi han ga blaffen … han *gir* blaffen. Alle snakker om alt det modige pappa har gjort. Men han gjorde noen feil òg. Store feil, faktisk. Jeg vil rette opp én av de feilene. Jeg vil at vi skal redde Fredrik.

SCORPIO:

Du, jeg vet ikke hva slags strikk som holdt hjernen din på plass, men nå har den sprukket, bare så du vet det.

ALBUS:

Jeg skal gjøre dette, Scorpio. Jeg bare må. Og du vet like godt som jeg at jeg kommer til å klusse til alt om ikke du blir med på det. Kom igjen, da.

(Han gliser – og forsvinner til værs. SCORPIO *nøler et øyeblikk, skjærer en grimase. Men han vet hva han må gjøre – hva han skal gjøre – han heiser seg opp og forsvinner etter* ALBUS.*)*

AKT I SCENE 11

GALTVORT-EKSPRESSEN. TOGTAKET.

Vinden hviner fra alle kanter. Det blåser skarpt. En bestemt Albus og en vettskremt Scorpio står på taket av toget.

SCORPIO:

OK, så er vi altså på taket av et tog, det går fort, det er skummelt, helt tipp topp, vil jeg si, jeg har lært masse om meg selv, litt om deg, men –

ALBUS:

Så vidt jeg kan regne ut, skulle vi snart være ved viadukten, og derfra er det bare en liten svipptur til St. Osvalds gamlehjem for hekser og trollmenn …

SCORPIO:

Til hvafferno'? Hvofferno'? Hør her, jeg er like oppesen som deg, jeg har gjort opprør for første gang i mitt liv – supert – togtak – kjempegøy – men nå – oppsann.

(SCORPIO *har sett noe han helst ikke ville sett.)*

ALBUS:

Vannet blir bra backup i tilfelle polstreformelen ikke funker.

SCORPIO:

Albus. Matvogn-heksa.

ALBUS:

Må du *absolutt* ha noe å tygge på før turen?

SCORPIO:

Nei. Mat-heksa er på vei hitover. Mot oss, Albus.

ALBUS:

Tull, kan hun vel ikke, vi er jo på toppen av toget.

*(*SCORPIO *peker, og* ALBUS *får også øye på* MATVOGN-HEKSA*, som kommer nonsjalant ruslende med trillevogna.)*

MATVOGN-HEKSA:

Skal det være noe fra vogna, vensen? Kraniekake? Sjokoladefrosker? Heksekjeks?

ALBUS:

Oi.

MATVOGN-HEKSA:

Folk vet ikke så mye om meg. De kjøper en kraniekake, men meg legger de ikke merke til. Jeg kan ikke huske sist noen spurte hva jeg heter.

ALBUS:

Hva heter De, da?

MATVOGN-HEKSA:

Det har jeg glemt. Men så mye kan jeg si, at da den første Galtvort-ekspressen skulle gå – da var det selveste Ottalin Byksing som tilbød meg jobben …

SCORPIO:

Men det er … hundreognitti år siden. Har De gjort den samme jobben i hundreognitti år?

MATVOGN-HEKSA:

Disse to hendene har bakt over seks millioner kraniekaker. Jeg er blitt ganske god til det. Men det folk ikke har lagt merke til med kraniekakene mine, det er hvor lett de kan forvandles til noe annet …

(Hun tar opp en kraniekake og kaster den som en granat. Den eksploderer.)

Og dere aner ikke hva jeg får til med sjokoladefroskene. Aldri. Aldri. Har jeg latt noen slippe av dette toget før de er fremme. Noen har prøvd seg – Sirius Svaart og de kompisene hans, Fred og Frank Wiltersen. INGEN HAR KLART DET. FOR DETTE TOGET … LIKER IKKE AT FOLK FORLATER DET!

(Hendene hennes forvandles til sylskarpe pigger. Hun smiler.)

Så vennligst innta plassene deres for resten av turen.

ALBUS:

Du hadde rett, Scorpio. Det *er* et magisk tog.

SCORPIO:

Akkurat her og nå er jeg ikke superglad for å få rett.

ALBUS:

Men jeg hadde rett, jeg òg – om viadukten – det *er* vann der nede – på tide å prøve ut polstreformelen.

SCORPIO:

Albus, dette er en dårlig idé.

ALBUS:

Tror du? (*Han nøler et øyeblikk, men tiden for nøling er forbi.)* Men nå er det for sent. Tre. To. Én. *Lindrium*!

(Han sier trylleformelen idet han hopper.)

SCORPIO:

Albus … Albus …

(Han stirrer desperat etter vennen. Kikker mot MATVOGN-HEKSA *som kommer fort nærmere, med hatten på halv tolv og piggene spesielt spisse.)*

Ikke at De ikke ser kjempegøy ut, men jeg må nok følge etter vennen min.

(Han holder seg for nesa, hopper etter ALBUS *og brøler trylleformelen i fallet.)*

Lindrium!

AKT I SCENE 12

MAGIDEPARTEMENTET. DET STORE MØTEROMMET.

Scenen vrimler av hekser og trollmenn, som kakler og sirkulerer som bare ekte hekser og trollmenn kan. Blant dem er GULLA, DRACO *og* RONNY. *På et podium over dem står* HERMINE *og* HARRY.

HERMINE:

Ro i salen! Ro i salen! Blir jeg nødt til å bruke magi? (*Hun stilner mengden med tryllestaven.*) Det var bedre. Velkommen til dette ekstraordinære allmøtet. Det gleder meg at så mange kunne komme. Trollmannsverdenen har levd i fred i mange år nå. Tjueto år er gått siden vi seiret over Voldemort i Galtvort-slaget, og det er en glede å kunne si at en ny generasjon har vokst opp nesten uten konflikter. Før nå. Harry?

HARRY:

I de siste par månedene har vi sett bevegelse blant Voldemorts allierte. Vi har observert troll på vei gjennom Europa, giganter er i ferd med å krysse havene, og varulvene – vel, jeg må dessverre innrømme at de forsvant for oss for et par uker siden. Vi vet ikke hvor de er på vei, eller hvem som har fått dem til å flytte på seg – men *at* de er i bevegelse, vet vi – og vi er bekymret for hva det kan bety. Derfor vil vi spørre: Har noen her sett noe? Følt noe? Rekk opp en tryllestav, så skal alle få komme til orde. Rektor McSnurp – takk.

REKTOR MCSNURP:

Det så faktisk ut som noen hadde vært på Eliksir-lageret da vi åpnet igjen etter sommerferien. Men det var ikke mye som manglet, litt boomslangeskinn og nettvinger, ingenting som står på Forbudslista. Vi regnet med det bare var Gnav.

HERMINE:

Takk for det, rektor. Vi skal undersøke det. (*Hun ser seg om.*) Noen andre? Fint. Men – og dette er det alvorligste, det har ikke skjedd siden Voldemort – Harrys arr verker igjen.

DRACO:

Voldemort er død. Voldemort fins ikke mer.

HERMINE:

Ja, Draco, Voldemort er død. Men alt dette får oss til å se på den muligheten at Voldemort – eller en form for spor av ham – kan ha kommet tilbake.

(Dette skaper reaksjon i forsamlingen.)

HARRY:

Nå kommer vi til noe vanskelig, men vi er nødt til å stille spørsmålet for eventuelt å utelukke det: De av dere som bærer Mørkets merke – har dere merket noe? Selv det minste lille stikk?

DRACO:

Javel ja, Potter, så vi er tilbake til fordommene mot dem med Mørkets merke?

HERMINE:

Nei, Harry prøver simpelthen å –

DRACO:

Dere forstår vel hva alt dette dreier seg om? At Harry vil ha fjeset sitt på trykk i avisene igjen. Ryktene i *Aftenprofeten* om at Voldemort er på vei tilbake – dem har vi sett minst en gang i året –

HARRY:

Ingen av de ryktene kommer fra meg!

DRACO:

Ikke? Er ikke din kone redaktør av *Aftenprofeten*?

*(*GULLA *tar sint et skritt fram.)*

GULLA:

Sportssidene, ja!

HERMINE:

Draco, Harry har lagt saken fram for departementet … og som magiminister må jeg –

DRACO:

Det valget vant du bare fordi du er venn med ham.

*(*GULLA *holder* RONNY *tilbake idet han vil gå løs på* DRACO.*)*

RONNY:

Vil du ha deg en på kjeften, din – ?

DRACO:

Det er vel opplagt – berømmelsen hans smitter av på dere alle. Og hvordan bedre få Potter-navnet tilbake i overskriftene enn med (*Hermer etter* HARRY) «arret mitt verker, arret mitt verker»? Dere begriper vel hva alt dette innebærer: at sladrekjerringene får enda en anledning til å ærekrenke min sønn med disse latterlige ryktene om avstamningen hans.

HARRY:

Draco, det er ingen som sier at dette har noe som helst med Scorpio å gjøre …

DRACO:

For min del oppfatter jeg dette møtet som spill for galleriet. Og nå går jeg.

(Han går ut. En del andre følger gradvis etter.)

HERMINE:

Nei, dette er ikke måten å gjøre det på … Kom tilbake! Vi trenger en strategi.

AKT I SCENE 13

ST. OSVALDS GAMLEHJEM FOR HEKSER OG TROLLMENN.

Dette er kaos. Dette er magi. Dette er St. Osvalds gamlehjem for hekser og trollmenn, og det er akkurat så fantastisk som du kunne håpe på.

Gåstoler blir hekset til live, strikkegarn blir hekset til kaos, mannlige sykepleiere blir hekset til å danse tango.

Dette er mennesker som endelig er befridd fra tvangen til å måtte ha en grunn til å utøve magi – her gjør de det for moro skyld. Og gjett om de har det moro.

ALBUS *og* SCORPIO *kommer inn, ser seg om, morer seg og – det er bare å innrømme det – er aldri så lite skremt.*

ALBUS OG SCORPIO:

Øh, unnskyld … Unnskyld, men … UNNSKYLD!

SCORPIO:

Her skal jeg si det går for seg!

ALBUS:

Vi ser etter Anton Djervell.

(Plutselig er det dødsstille. Stemningen stivner og blir smått deprimert.)

ULLKVINNE:

Hva vil dere gutter med en sånn sur, gammel knark?

*(*DELFI *dukker opp, smilende.)*

DELFI:

Albus? Albus! Tenk, du kom! Så fantastisk! Kom og hils på Anton!

AKT I SCENE 14

ST. OSVALDS GAMLEHJEM FOR HEKSER OG TROLLMENN. ANTONS ROM.

ANTON *stirrer irritert på* SCORPIO *og* ALBUS.. DELFI *ser på alle tre.*

ANTON:

Få se om jeg har skjønt dette her. Du overhører en samtale – en samtale det ikke var meningen du skulle høre – og bestemmer deg helt ubedt – helt uten lov – for å blande deg i andres saker, og det til de grader?

ALBUS:

Faren min løy for Dem – det vet jeg – for de *har* en tidsvender.

ANTON:

Selvfølgelig har de det. Se nå å tutle dere av gårde.

ALBUS:

Hva? Nei. Vi er her for å hjelpe.

ANTON:

Hjelpe? Hva nytte skulle jeg ha av et par halvvoksne guttunger?

ALBUS:

Faren min er vel bevis for at det ikke er bare voksne som kan forandre trollmannsverdenen.

ANTON:

Så jeg skulle liksom godta din innblanding fordi du er en Potter? Utnytter ditt berømte navn, hva?

ALBUS:

Nei!

ANTON:

En Potter fra Smygard – jo, jeg har lest om deg – og som har med seg en Malfang på besøk – en Malfang som kanskje er en Voldemort? Hvem vet om dere ikke er innblandet i noe slags svart magi?

ALBUS:

Men –

ANTON:

Opplysningen du kom med var selvinnlysende, men det er alltids greit med en bekreftelse: Din far løy. Gå nå. Begge to. Hold opp å kaste bort tiden for meg.

ALBUS: *(Med kraft og styrke.)*

Nei, De må høre på meg. De sa det jo selv – hvor mye blod faren min har på hendene. La meg hjelpe Dem å forandre på det. La meg hjelpe til å rette opp en feil han har begått. Stol på meg.

ANTON:

Hørte du meg ikke, gutt? Jeg ser ingen grunn til å stole på deg. Så gå. Nå. Før jeg blir nødt til å tvinge deg.

(Han løfter tryllestaven truende. ALBUS *ser på den og synker litt sammen;* ANTON *har knust ham.)*

SCORPIO:

Kom igjen, kompis. Hvis det er én ting vi er gode til, så er det å vite hvor vi er uønsket.

*(*ALBUS *vil nødig gå.* SCORPIO *trekker ham i armen. Han snur seg, og de begynner å gå.)*

DELFI:

Jeg kan komme på én grunn til å stole på dem, onkel.

(De stanser.)

De er de eneste som har meldt seg frivillig for å hjelpe. De er modige nok til å utsette seg selv for fare for å gi deg sønnen din tilbake. Faktisk er jeg temmelig sikker på at han har tatt en risk bare ved å komme hit …

ANTON:

Det er Fredrik vi snakker om …

DELFI:

Og har du ikke selv sagt at å ha noen på innsida på Galtvort, ville vært en *massiv* fordel?

*(*DELFI *kysser* ANTON *på issen.* ANTON *ser på henne, så snur han seg og ser på guttene.)*

ANTON:

Hvorfor? Hvorfor vil dere absolutt ta denne risikoen? Hva har dere å tjene på det?

ALBUS:

Jeg vet hvordan det er å være den overflødige. Sønnen Deres hadde ikke fortjent å bli drept, herr Djervell. Vi kan hjelpe Dem å få ham tilbake.

ANTON: *(Viser endelig følelser.)*

Min sønn – min sønn var det beste som har hendt meg i mitt liv – og du har rett i at det var urettferdig – himmelropende urettferdig … Hvis dere mener det alvorlig –

ALBUS:
Vi mener det dødsens alvorlig.

ANTON:
Det blir farlig.

ALBUS:
Vi vet det.

SCORPIO:
Gjør vi det?

ANTON:
Delfi … kunne du tenke deg å følge med dem?

DELFI:
Hvis det kan glede deg, onkel.

(Hun smiler til ALBUS*, som smiler tilbake.)*

ANTON:
Dere forstår vel at bare å få tak i tidsvenderen kan bli livsfarlig.

ALBUS:
Vi er klar til å våge livet.

SCORPIO:
Er vi det?

ANTON: *(Alvorlig.)*
Jeg håper dere er gjort av sterkt nok stoff.

AKT I SCENE 15

HJEMME HOS HARRY OG GULLA POTTER. KJØKKENET.

HARRY, RONNY, HERMINE *og* GULLA *sitter og spiser.*

HERMINE:

Jeg har sagt det til Draco om og om igjen: Det er ingen fra departementet som har sagt et ord om Scorpio. Det er ikke oss ryktene kommer fra.

GULLA:

Jeg skrev til ham – da han mistet Astoria – om det var noe vi kunne gjøre. Jeg tenkte kanskje at Scorpio – siden han er så gode venner med Albus – at han kunne ha lyst til å bo hos oss i deler av juleferien, eller … Men ugla kom tilbake med én eneste setning: «Be din mann tilbakevise disse påstandene om min sønn en gang for alle.»

HERMINE:

Han er helt besatt.

GULLA:

Han er et vrak. Et vrak i sorg.

RONNY:

Og jeg har symp med'n for det, men når han beskylder Hermine for … vel … (*Han kikker over bordet på* HARRY.) Oi der, hengetryne; som jeg

sier til hu der støtt og stadig, det kan jo være niks og ingenting.

HERMINE:

«Hu der»?

RONNY:

Trolla er kanskje på vei til fest, gigantene til bryllup, kanskje du har mareritt fordi du er bekymra for Albus, og at det verker i arret, det er kanskje fordi du begynner å bli gammel.

HARRY:

Gammel? Takk for den, kamerat.

RONNY:

Banna bein, bare jeg setter meg nå, så kommer den oof-lyden. Skikkelig oof. Og føttene – så mye krøll som det er med de føttene mine – jeg kunne skrivd sanger om vonde føtter – så kanskje arret ditt er litt sånn.

GULLA:

Du snakker mye tull, du.

RONNY:

Det regner jeg som min spesialitet. Det, og sortimentet mitt av Skulkesnacks. Og mine følelser for samtlige her. Til og med Gufne Gulla.

GULLA:

Ronald Wiltersen, hvis du ikke oppfører deg, sier jeg det til mamma.

RONNY:

Å nei! Alt, men ikke det!

HERMINE:

Hvis en slags snev av Voldemort overlevde, uansett i hvilken form, må vi være forberedt. Og jeg er redd.

GULLA:

Det er jeg òg.

RONNY:

Ingenting skremmer meg. Unntatt muttern.

HERMINE:

Jeg mener det, Harry. Ikke tro jeg tar en Kornelius Bloeuf. Jeg stikker ikke hodet i sanden. Og jeg gir blaffen i hvor upopulær det gjør meg hos Draco Malfang.

RONNY:

Du har vel ikke satsa stort på å bli populær før heller, da.

*(*HERMINE *sender* RONNY *et drepende blikk og hytter etter ham med knyttneven, men* RONNY *skvetter til side.)*

Bomma!

*(*GULLA *slår* RONNY. RONNY *klynker.)*

Traff. Skikkelig fulltreffer.

(Plutselig er det en ugle i rommet. Den seiler inn lavt og slipper et brev på HARRY*s tallerken.)*

HERMINE:

Litt sent å sende ugler, er det ikke det?

*(*HARRY *åpner brevet. Han blir overrasket.)*

HARRY:

Det er fra rektor McSnurp.

GULLA:

Hva skriver hun?

*(*HARRY *blir lang i ansiktet.)*

HARRY:

Gulla, det er Albus – Albus og Scorpio … de kom aldri fram til skolen. De er vekk!

AKT I SCENE 16

REGJERINGSKVARTALET. EN KJELLER.

SCORPIO*, flankert av ALBUS og DELFI, myser mistroisk mot en flaske.*

SCORPIO:

Så vi bare svelger det?

ALBUS:

Scorpio, behøver jeg virkelig fortelle *deg* – übernerden, eliksireksperten – hva en polyksir er for noe? Det er Delfis utrolige forarbeid vi kan takke for at vi nå kan svelge ned denne drikken og bli forvandlet til noen helt andre, og dermed kan snike oss inn i Magidepartementet.

SCORPIO:

OK; bare to ting. For det første: Gjør det vondt?

DELFI:

Veldig – har jeg forstått.

SCORPIO:

Takk. Godt å vite. For det andre: Vet noen av dere hvordan polyksir *smaker*? For jeg har hørt at det smaker fisk, nemlig, og hvis det gjør det, kommer jeg bare til å kaste opp alt. Fisk og jeg går ikke godt sammen. Har aldri gjort det. Kommer aldri til å gjøre det.

DELFI:

Da er vi i hvert fall advart. (*Hun puster dypt og hiver i seg drikken.*) Det smaker ikke fisk. (*Hun begynner å forvandles. Det gjør utrolig vondt.*) Det smaker ganske godt, faktisk. Nam. Gjør vondt, men … (*Hun raper høyt.*) Tar tilbake det der. Det er en – viss – (*Raper igjen og blir forvandlet til* HERMINE.) – overveldende – ettersmak av – fisk.

ALBUS:

OK, det – å jøsses!

SCORPIO:

Dobbeltjøss!

DELFI/HERMINE:

Det føles ikke sånn som jeg – jeg høres jo ut som henne, til og med! Trippeljøss!

ALBUS:

Ja vel. Så er det meg.

SCORPIO:

Nei. Ikke snakk om, kompis. Skal vi først gjøre dette, så gjør vi det – (*Han setter på seg et par velkjente briller og smiler*) – sammen.

ALBUS:

Tre. To. En.

(De svelger.)

Nei, det *var* jo godt, jo. (*Brått gjør det veldig vondt.*) *Det* var'kke *så* godt.

(Begge begynner å forvandles, og det er svært smertefullt. ALBUS *blir til* RONNY, SCORPIO *til* HARRY.

De ser på hverandre. Pause.)

ALBUS/RONNY:

Dette kommer til å føles temmelig sprøtt, hva?

SCORPIO/HARRY: *(Dramatisk; han nyter virkelig dette.)*
Gå på rommet ditt. Gå rett opp på rommet. Du har vært en utrolig skrekkelig dårlig sønn.

ALBUS/RONNY: *(Ler.)*
Scorpio …

SCORPIO/HARRY:
Det var din idé – jeg som ham og du som Ronny! Jeg vil bare ha litt moro før jeg – (*Han raper høyt.*) Uæhh. Æsj, det der var skikkelig motbydelig.

ALBUS/RONNY:
Vet dere hva – onkel Ronny skjuler det godt, men han begynner faktisk å få litt mage!

DELFI/HERMINE:
Burde vi ikke gå?

(De kommer ut på gata. De går inn i en telefonboks og slår nummeret 62442.)

TELEFONBOKS:
Velkommen, Harry Potter. Velkommen, Hermine Grang. Velkommen, Ronny Wiltersen.

(De smiler mens telefonboksen forsvinner ned gjennom golvet.)

AKT I SCENE 17

MAGIDEPARTEMENTET. ET MØTEROM.

HARRY, HERMINE, GULLA *og* DRACO *traver rundt i det lille rommet. Alle fire er fra seg av engstelse.*

DRACO:
Har vi søkt grundig nok langs jernbanesporet?

HARRY:
Avdelingen min har gjennomsøkt det én gang og søker på nytt nå.

DRACO:
Og matvogn-heksa, har hun ingenting viktig å fortelle?

HERMINE:
Hun er rasende. Det hun er mest opptatt av, er at hun har sviktet Ottalin Byksing. Og merittlisten sin – at hun alltid har levert hundre prosent til Galtvort.

GULLA:
Er det meldt om noe magisk fra gompene?

HERMINE:
Ikke hittil. Jeg har gjort statsministeren deres kjent med situasjonen, og han sier politiet deres har lagt det inn i *e-lys*. Det lyder som en

trylleformel, men det er ikke det.

DRACO:

Så nå overlater vi altså til gomper å finne barna våre? Har vi fortalt dem om Harrys arr også?

(HERMINE *forsøker å løse opp stemningen.)*

HERMINE:

Vi har simpelthen bedt gompene om hjelp. Og hvem vet hvordan Harrys arr kommer inn i dette, men det er absolutt noe vi tar på alvor. Svartspanerne er ute og sjekker enhver som er involvert i svart magi, og –

DRACO:

Dette har *ingenting* med dødsetere å gjøre.

HERMINE:

Jeg føler meg nok ikke like sikker som deg …

DRACO:

Det dreier seg ikke om å føle seg sikker; jeg har rett. Den slags undermålere som tukler med svart magi nå for tiden – min sønn er en Malfang; de ville aldri våge.

HARRY:

Om det da ikke fins et eller annet nytt der ute, noe som –

GULLA:

Jeg er enig med Draco – hvis dette er en kidnapping – jeg kunne skjønne at de tok Albus, men å ta begge …

*(*HARRY *ser* GULLA *i øynene, og det blir tydelig hva hun vil han skal si.)*

DRACO:

Og Scorpio er en medløper, ikke en leder, tross alt jeg har prøvd å innpode i ham. Så det er utvilsomt Albus som fikk ham med fra toget,

og mitt spørsmål er: *Hvor* ville han tatt ham med?

GULLA:
Harry, de har stukket av, det vet vi begge.

*(*DRACO *legger merke til hvordan de ser på hverandre. Han vet at noe blir utvekslet mellom dem.)*

DRACO:
Vet dere noe? Hva er det dere ikke har fortalt oss?

(Stillhet.)

HARRY:
Albus og jeg hadde en krangel, i forgårs.

DRACO:
Og …?

*(*HARRY *nøler, før han møter* DRACO*s blikk.)*

HARRY:
Og jeg sa til ham at det fantes øyeblikk da jeg ønsket at han ikke var min sønn.

(Det blir stillhet igjen, dyp og rungende. Så tar DRACO *et truende skritt mot* HARRY*.)*

DRACO:
Hvis noe skjer med Scorpio …

*(*GULLA *går imellom* DRACO *og* HARRY*.)*

GULLA:
Ikke sleng om deg med trusler, Draco. Vær så snill.

DRACO: *(Brøler.)*
Sønnen min er borte!

GULLA: *(Brøler like høyt.)*
Det er min òg!

(Han møter blikket hennes. Det er sterke følelser i rommet.)

DRACO: *(Med et snerr, sin far opp av dage.)*
Om det trengs gull … alt Malfang-slekten eier … Han er min eneste arving … den eneste – familien jeg har …

HERMINE:
Departementet har reserver nok, takk, Draco.

*(*DRACO *skal til å gå. Så stopper han og ser på* HARRY.*)*

DRACO:
Jeg gir katten i hva du gjorde eller hvem du reddet. For min familie har du alltid vært en forbannelse, Harry Potter.

AKT I SCENE 18

MAGIDEPARTEMENTET. GANGEN.

SCORPIO/HARRY:

Og du er brennsikker på at den er der inne?

(En VAKT *går forbi.* SCORPIO/HARRY *og* DELFI/HERMINE *spiller rollene sine.)*

Jo, det mener jeg, minister; dette er absolutt en sak departementet bør overveie grundig.

VAKT: *(Nikker.)*

God dag, minister.

DELFI/HERMINE:

Vi får overveie den sammen.

*(*VAKTEN *går videre; begge puster lettet ut.)*

Det var onkels idé å bruke verifiserum – vi helte litt oppi drinken til en byråkrat som var på besøk. Han fortalte, ikke bare *at* de hadde beholdt tidsvenderen, men *hvor* de hadde den: på magiministerens eget kontor.

(Hun peker på en dør. Plutselig hører de lyder.)

HERMINE: *(Avsides.)*

Dette bør vi nok snakke mer om, Harry …

HARRY: *(Avsides.)*

Det er ikke mer å snakke om.

DELFI/HERMINE:

Å nei!

ALBUS/RONNY:

Hermine. Og pappa.

(Øyeblikkelig, overveldende panikk.)

SCORPIO/HARRY:

OK. Gjemmesteder? Ingen gjemmesteder. Noen som kan en usynlighetsformel?

DELFI/HERMINE:

Inn der – på kontoret hennes?

ALBUS/RONNY:

Dit kommer hun jo.

DELFI/HERMINE:

Det er ingen andre steder.

(Hun prøver døra, én gang, to ganger.)

HERMINE: *(Avsides.)*

Hvis du nekter å snakke med både meg og Gulla om det …

SCORPIO/HARRY:

Unna vei! *Alohomora*!

(Han peker mot døra med tryllestaven. Døra svinger opp. Han gliser fornøyd.)

Albus, opphold henne. Det må bli deg.

HARRY: *(Avsides.)*

Hva mer er det å si?

ALBUS/RONNY:

Meg? Hvorfor det?

DELFI/HERMINE:

Vel, oss kan det jo ikke bli, vel? Vi er jo *dem*.

HERMINE: *(Avsides.)*

Det du sa, var opplagt feil – men – det er flere faktorer i spill her enn –

ALBUS/RONNY:

Men jeg kan ikke … kan'ke –

(Et øyeblikks knuffing, og plutselig står ALBUS/RONNY *alene igjen utenfor døra idet* HERMINE *og* HARRY *kommer inn fra sida.)*

HARRY:

Hermine, takk for omtanken, men det behøves ik–

HERMINE:

Ronny?

ALBUS/RONNY:

Ta-dah!!!

HERMINE:

Hva gjør du her?

ALBUS/RONNY:

Skulle en mann trenge noen unnskyldning for å hilse på kona si?

(Han kysser henne grundig.)

HARRY:

Jeg går, jeg …

HERMINE:

Harry – mitt poeng var at samme hva Draco sier – altså, om det du sa til Albus … jeg tror ikke det er godt for noen at du fortsetter å gruble over det …

ALBUS/RONNY:

Å, dere snakker om det Harry sa, at noen ganger ønsket han at jeg – (*Han retter på seg selv*.) – Albus ikke var sønnen hans.

HERMINE:

Ronny!

ALBUS/RONNY:

Bedre for åpent enn fordekt, sier nå jeg …

HERMINE:

Han vet det jo sikkert … at alle sier ting iblant som vi ikke mener. Han vet det.

ALBUS/RONNY:

Men hva om vi iblant sier ting vi *mener* … hva da?

HERMINE:

Ronny, alvorlig talt, dette er ikke det rette tidspunktet.

ALBUS/RONNY:

Nei, så klart. Ha det da, skatt.

(Han ser på henne og håper hun skal gå forbi kontoret sitt – men det gjør hun selvsagt ikke. Han løper til og sperrer veien før hun rekker å åpne døra, svinger med hoftene, bykser til og fra og fortsetter å sperre hennes gjentatte forsøk på å gå inn.)

HERMINE:

Hvorfor sperrer du veien til kontoret mitt?

ALBUS/RONNY:

Jeg? Sperrer da. Ingenting.

(Hun prøver på ny å komme inn; han sperrer på ny.)

HERMINE:

Det er jo det du gjør. Slipp meg forbi, Ronny.

*(*HERMINE *prøver å smette rundt ham.)*

ALBUS/RONNY:

Du, skal vi ikke lage en baby til?

HERMINE:

Hva?

ALBUS/RONNY:

Eller, om ikke en baby, hva med en ferie? Jeg vil ha enten baby eller ferie. Og det gir jeg meg ikke på. Skal vi snakke om det senere, pus?

*(*HERMINE *tenker. Hun skuler mistenksomt mot ham og deretter mot døren. Så gir hun etter.)*

Eller hva med en drink på «Den lekke heksekjel»? Elsker deg.

HERMINE:

Hvis det er enda en stinkpille der inne, så kan ingen redde deg, om det så var Merlin selv. Vel, vel, da. Vi var uansett på vei for å informere gompene.

(Hun går ut. HARRY *følger etter.*

ALBUS/RONNY *snur seg mot døra. I det samme kommer* HERMINE *tilbake, nå alene.)*

En baby ELLER en ferie? Noen ganger sprenger du skalaen helt, er du klar over det?

ALBUS/RONNY:

Var det ikke derfor du gifta deg med meg? Min skøyeraktige sans for humor?

(Hun går ut igjen. Han begynner å åpne døra, men hun kommer tilbake enda en gang, og han smekker den fort igjen.)

HERMINE:

Du smakte fisk. Jeg har jo sagt du skal holde deg unna de fiskepinnene.

ALBUS/RONNY:

Ja vel, da.

(Hun går ut igjen. Han sjekker at hun virkelig er gått, og lettelsen er synlig idet han åpner døra.)

AKT I SCENE 19

MAGIDEPARTEMENTET. HERMINES KONTOR.

SCORPIO/HARRY *og* DELFI/HERMINE *venter innenfor døra idet* ALBUS/RONNY *kommer inn. Han synker utmattet sammen.*

ALBUS/RONNY:
Dette er *for* helsprøtt.

DELFI/HERMINE:
Det der var imponerende. Ypperlig forsvarsspill.

SCORPIO/HARRY:
Jeg vet neimen ikke om du fortjener en *high five* eller en bekymringsmelding, sånn som du kysset tanta di – omtrent fem hundre ganger.

ALBUS/RONNY:
Ronny er jo en kjærlig type. Jeg prøvde bare å avlede henne, Scorpio. Og det gjorde jeg òg.

SCORPIO/HARRY:
Og så var det det faren din sa …

DELFI/HERMINE:
Hei, gutter, husk at hun snart er tilbake. Vi har ikke mye tid.

ALBUS/RONNY: *(Til* SCORPIO/HARRY.*)*
Hørte du det?

DELFI/HERMINE:
Hvor ville Hermine gjemme en tidsvender? (*Hun ser seg om i rommet og ser bokhylla*.) Let i bokhyllene.

(De begynner å lete. SCORPIO/HARRY *kikker bekymret på vennen.)*

SCORPIO/HARRY:
Hvorfor sa du ikke noe?

ALBUS/RONNY:
Faren min sier at han ønsker jeg ikke var sønnen hans. Ikke noe typisk samtaleemne, syns du vel?

*(*SCORPIO/HARRY *prøver å tenke ut hva han skal si.)*

SCORPIO/HARRY:
Jeg vet jo at – det der med Voldemort – er ikke sant, og – vel, alt det der – men det hender jeg syns jeg ser at faren min tenker: Hvordan kan *jeg* ha avlet det der?

ALBUS/RONNY:
Det er likevel bedre enn faren min. Jeg er nokså sikker på at han stort sett går rundt og tenker: Går det an å få levert ham tilbake?

*(*DELFI/HERMINE *prøver å trekke med seg* SCORPIO/HARRY *bort til bokhyllene.)*

DELFI/HERMINE:
Om vi kanskje kunne konsentrere oss om det som haster mest …

SCORPIO/HARRY:
Jeg mener – det er en grunn til – at vi er venner, Albus – en grunn til at vi fant hverandre, eller? Og hva nå denne … opplevelsen her fører med seg, så …

(Han får øye på en bok på hylla som setter en nyve i pannen på ham.)

Har dere lagt merke til bøkene i hylla her? Skikkelig seriøse saker, noe av det. Forbudte bøker. Forbannede bøker.

ALBUS/RONNY:

Hvordan få Scorpio til å glemme alt vanskelig og følsomt: Ta ham med til et bibliotek.

SCORPIO/HARRY:

Alt som står under Begrenset adgang på biblioteket og litt til. *De ondeste Sortekonster, Beist og ubeist på fjortenhundretallet, Heksonetter* – de fins ikke engang på Galtvort!

ALBUS/RONNY:

Skygger og spøkelser. Bulmeurts Innføring i nekromanti.

DELFI/HERMINE:

Litt av en samling …

ALBUS/RONNY:

Den sande Historie om Opal-Ilden. Befalius-Forbandelsen, ock hvorledes Misbruge den.

SCORPIO/HARRY:

Men se her'a. Jøsses! *Mine øyne, og hvordan se hinsides dem* av Rakel Rummelfiold. *En bok om clairvoyanse.* Hermine Grang avskyr jo clairvoyanse. Dette er fascinerende. Dette er virkelig et funn …

(Han trekker boka ut av hylla. Den åpner seg. Og taler.)

BOK:

Den første er en fjerde, peker ofte ned.
Søker, sett din kurs mot lede. Ikke le.

SCORPIO/HARRY:

Vel, vel. En talende bok. Litt skummelt, da.

BOK:

Den andre, slank og smekker, smal og tynn og grann,

smigre kan en kvinne, håne vil en mann.
Den tredje gjorde elva på sin lange vei …

ALBUS/RONNY:
En gåte. Den gir oss en gåte.

BOK:
Uten disse tre er veien stengt for deg.

DELFI/HERMINE:
Hva var det du gjorde?

SCORPIO/HARRY:
Jeg, æh, jeg åpnet bare en bok. Akkurat det har faktisk aldri, i alle mine år på denne planeten, virket som noe spesielt farlig.

*(*BØKENE *strekker ut armer og griper etter* ALBUS/RONNY. *Han klarer så vidt å vri seg fri.)*

ALBUS/RONNY:
Hva i huleste var det?

DELFI/HERMINE: *(Oppglødd.)*
Hun har armert det. Biblioteket sitt – gjort våpen av det. Da er det nok her hun har gjemt tidsvenderen. Løs gåten, så har vi den.

ALBUS/RONNY:
Den første er en fjerde. Vi må sette kursen mot *lede*, og ikke *le*.
… D – de!

SCORPIO/HARRY:
Den andre, slank og smekker …

DELFI/HERMINE:
Og det andre der … flat? Grasiøs? Sped? (*Overstadig*.) Spe! De – spe … og det siste må være *rant*! Vi skal finne en bok om desperanter. (*Hun går bort til bokhylla og blir overrasket når den forsøker å sluke henne.*) Albus!

ALBUS/RONNY *styrter mot bokhylla, men det er for sent, og hun blir slukt i ett jafs.)*

ALBUS/RONNY:

Delfi! Hva er det som skjer?

SCORPIO/HARRY:

Konsentrer deg, Albus! Gjør som hun sa. Finn en bok om desperanter – og vær veldig forsiktig.

ALBUS/RONNY:

Her! *Dominerende desperanter: Den sanne historien om Azkaban*!

*(*BOKA *slår seg brått opp og kaster seg faretruende etter* SCORPIO/HARRY*, som må hive seg rundt for å slippe unna. Han faller hardt mot en bokhylle, som prøver å sluke ham.)*

BOK:

Av bekmørke født.
Kun kamp lyser rødt.
Mitt blods raseri
skal sprenge meg fri
av alt som vil hindre alt jeg kan bli.

ALBUS/RONNY:

Voldemort.

*(*DELFI *kommer farende ut av bokhylla, nå som seg selv igjen.)*

DELFI:

Jobb fortere!

(Hun blir dratt hylende tilbake inn i hylla.)

ALBUS/RONNY:

Delfi! Delfi!

(Han prøver å gripe tak i hånden hennes, men hun er alt borte.)

SCORPIO/HARRY:

Hun var blitt seg selv igjen – la du merke til det?

ALBUS/RONNY:

Nei! For jeg var mer opptatt av at hun ble spist av en bokhylle! Finn noe! Hva som helst – om ham!

(Han finner en bok.)

Smygards rette arving! Kan det være den?

(Han trekker boka ut av hylla; den trekker imot. Han kjemper desperat, men ALBUS/RONNY *blir slukt av bokhylla.)*

SCORPIO/HARRY:

Albus! Albus!

(Men før SCORPIUS/HARRY *når bort til ham, er* ALBUS/RONNY *borte. Han tenker og tviler, men innser at det er han som må fullføre dette nå.)*

OK. Så ikke den, da. Voldemort. Voldemort. Voldemort.

(Han gransker bokryggene.)

Dredolo. Sannheten. Det må være denne …

(Han slår den opp. På ny flakser den fri. Det kommer et skjærende lysglimt, og en stemme som er dypere enn de foregående.)

BOK:

Jeg er ditt følge du aldri har sett.
Jeg er deg. Jeg er meg. Vi er to som er ett.
Jeg er bak eller foran deg, lang eller stutt,
ditt ukjente ekko til siste slutt.

*(*ALBUS *spretter ut av bokhylla, nå som seg selv igjen.)*

SCORPIO/HARRY:

Albus …

(Han prøver å gripe tak i ham, men bokhylla er for sterk.)

ALBUS:

Nei! Bare – TEEEENK!

*(*ALBUS *blir rykket tilbake i hylla med stor kraft.)*

SCORPIO/HARRY:

Men jeg kan ikke … et ukjent ekko, hva er det? Det eneste jeg er god til, er å tenke, og nå som jeg er nødt – så klarer jeg ikke.

*(*BØKENE *trekker ham inn, og han er maktesløs. Det er skremmende.*

Det blir stille. Alle tre er blitt slukt.

Det er ingenting igjen.

Og så: BANG! En kaskade av bøker raser ut av hyllene, og SCORPIO *kommer til syne igjen. Han velter bøkene til side.)*

SCORPIO:

Nei! Ikke snakk om! Rakel Rummelfiold – nei!!

(Han ser seg om, medtatt, men full av energi.)

Dette er jo helt feil. Albus? Kan du høre meg? Alt dette for en helsikes tidsvender? Tenk, Scorpio. Tenk.

(Bøkene prøver å få tak i ham, men han smetter unna.)

To som er ett. Bak eller foran deg. Hei, vent nå. Det må jo være … skyggen. En skygge, det er det du er. *Skygger og spøkelser* – det må være den …

(Han klatrer opp i bokhylla, som strekker seg nifst etter ham, griper etter ham for hvert skritt. Han tar tak i boka og trekker den ut av hylla. Brått er all larmen og kaoset bare stillhet.)

Er det –

(Plutselig blir det spetakkel igjen. ALBUS *og* DELFI *ramler ut av hyllene og ned på golvet.)*

Vi greide det! Vi vant over biblioteket!

(Han strekker hendene triumferende i været. ALBUS *kikker nervøst på* DELFI.*)*

ALBUS:

Delfi, er du …?

DELFI:

Dæven. Det var litt av en omgang.

*(*ALBUS *legger merke til boka* SCORPIO *holder mot brystet.)*

ALBUS:

Er det …? Scorpio, hva er det inni den boka?

DELFI:

Det syns jeg vi skulle finne ut, hva?

*(*SCORPIO *åpner boka. Midt inni ligger en snurrende tidsvender.)*

Oi.

SCORPIO:

Vi har funnet tidsvenderen. Neimen om jeg hadde trodd vi skulle komme så langt.

ALBUS:

Og nå som vi har den, kompis, er neste skritt å redde Fredrik. Dette var bare det første skrittet.

SCORPIO:

Bare første skritt, og det tok nesten kverken på oss. Bra. Dette blir helt supert.

(En hvisking som stiger til et brøl. Scenen går i svart.)

PAUSE

FØRSTE DEL

ANDRE AKT

AKT II SCENE 1

EN DRØM. HEKKVEIEN, KOTTET UNDER TRAPPA.

*(*UNGE HARRY *sover i kottet under trappa. Han har mareritt. Han snur og kaster på seg, føler et mørkt nærvær rundt seg.)*

TANTE PETUNIA: *(Avsides.)*

Harry. Harry. Disse grytene er ikke rene. DISSE GRYTENE ER EN SKAM. HARRY POTTER. Opp med deg.

*(*UNGE HARRY *våkner og ser* TANTE PETUNIA *i rask anmarsj.)*

UNGE HARRY:

Tante Petunia. Hva er klokka?

TANTE PETUNIA:

Mer enn nok. Du må da skjønne at da vi gikk med på å ta deg til oss, trodde vi det var mulig å få skikk på deg – gjøre et ordentlig menneske av deg. Så vi har vel bare oss selv å takke for den du er blitt – en sånn slappfisk og skuffelse.

UNGE HARRY:

Jeg prøver –

TANTE PETUNIA:

Å prøve er ikke å lykkes, er det vel? Det er fettflekker på glassene. Det er skrapespor i grytene. Så kom deg opp, ut på kjøkkenet og sett i å skrubb.

(Han kommer seg opp av senga. Det er en våt flekk bakpå buksa.)

Å nei. Å nei. Hva har du gjort nå, da? Du har tisset på deg, igjen!

(Hun trekker dyna til side.)

Dette er aldeles uakseptabelt.

UNGE HARRY:

Om forladels … jeg tror jeg hadde mareritt.

TANTE PETUNIA:

Din avskyelige gutt. Det er bare dyr som tisser på seg. Dyr og avskyelige små gutter.

UNGE HARRY:

Det var om moren og faren min. Jeg tror jeg så dem – tror jeg så dem – dø?

TANTE PETUNIA:

Og hvorfor skulle dette interessere meg det minste?

UNGE HARRY:

Det var en mann som ropte Adkava Ad – Akabra eller noe – og en slange som hvisla. Jeg hørte moren min skrike.

(Det tar TANTE PETUNIA *et øyeblikk å gjenvinne fatningen.)*

TANTE PETUNIA:

Hvis du virkelig hadde gjenopplevd hvordan de døde, hadde du ikke hørt annet enn skrikende bremser og et forferdelig kræsj. Foreldrene dine døde i en bilulykke, det vet du. Jeg tror ikke din mor rakk å skrike engang. Herren fri deg for flere detaljer enn som så. Nå ser du til å få fjernet dette lakenet, kommer deg på kjøkkenet og i gang med skrubbingen. Jeg vil slippe å si det en gang til.

(Hun forsvinner ut med et smell. UNGE HARRY *står igjen med lakenet.*

Scenen blir forvridd, trær skyter opp, idet drømmen forvandler seg til noe helt annet. Plutselig dukker ALBUS *opp mellom trærne og står og ser på* UNGE HARRY.

Så blir han rykket bort.

En hvisking på ormtunge fyller salen. Han kommer. Han kommer.

Stemmen er umiskjennelig. Det er Voldemorts stemme: Haaarry Pottttter ...)

AKT II SCENE 2

HJEMME HOS HARRY OG GULLA POTTER. TRAPPA.

HARRY *våkner i mørket og hiver etter pusten. Utmattelsen hans er påtakelig, og frykten overveldende.*

HARRY:

Lumos!

(GULLA *kommer inn og blir overrasket av lyset.)*

GULLA:

Nå …?

HARRY:

Jeg sov.

GULLA:

Visst gjorde du det.

HARRY:

Men ikke du. Er det – noe nytt? Ingen ugler eller …?

(GULLA *ser på ham, sliten og skremt.)*

GULLA:

Ingenting.

HARRY:

Jeg drømte – jeg var i kottet under trappa, og så – hørte jeg ham – Voldemort – helt tydelig.

GULLA:

Voldemort?

HARRY:

Og så fikk jeg øye på – Albus. I rødt – han hadde på seg Durmstrang-kutte.

GULLA:

Durmstrang-kutte?

*(*HARRY *tenker.)*

HARRY:

Gulla, jeg tror jeg vet hvor han er …

AKT II SCENE 3

GALTVORT. REKTORKONTORET.

HARRY *og* GULLA *står på rektor* MCSNURPS *kontor.*

REKTOR MCSNURP:

Og vi vet ikke *hvor* i Den forbudte skog?

HARRY:

Sånn har jeg ikke drømt på årevis. Men Albus var der. Det vet jeg.

GULLA:

Vi må i gang med søk så fort vi bare kan.

REKTOR MCSNURP:

Jeg kan låne dere professor Langballe – alt han vet om planter kan komme til nytte, og –

(Det rumler plutselig i pipa. REKTOR MCSNURP *snur seg bekymret ditover. Så kommer* HERMINE *tumlende ut av peisen.)*

HERMINE:

Er det sant? Er det noe jeg kan gjøre?

REKTOR MCSNURP:

Minister – dette var da uventet …

GULLA:

Det er nok min feil – jeg fikk overtalt dem til å sende ut en ekstrautgave av *Aftenprofeten*. For å be om frivillige.

REKTOR MCSNURP:

Jaha ja. Meget fornuftig. Jeg kan tenke meg … at det kan bli ganske mange.

*(*RONNY *kommer brasende inn. Han er full av sot og har fortsatt på seg en serviett med sauseflekker.)*

RONNY:

Har jeg gått glipp av noe – jeg fant ikke ut hvilken pipe jeg skulle satse på – endte opp på kjøkkenet, av en eller annen grunn (HERMINE *sender ham et olmt blikk idet han river av seg servietten*). Hva er det?

(Det rumler i pipa på ny. DRACO *lander hardt, i en kaskade av sot og støv.*

Alle stirrer overrasket på ham. Han reiser seg og børster av seg.)

DRACO:

Beklager golvet ditt, Minerva.

REKTOR MCSNURP:

Det er min egen feil – har man først en pipe, så …

HARRY:

Litt av en overraskelse å se deg, Draco. Jeg trodde ikke du trodde på drømmene mine.

DRACO:

Det gjør jeg ikke heller, men flaksen din tror jeg på. Harry Potter er alltid der det skjer. Og jeg vil ha min sønn tilbake igjen, og i sikkerhet.

GULLA:

Da går vi til Den forbudte skogen og finner begge to.

AKT II SCENE 4

UTKANTEN AV DEN FORBUDTE SKOG.

ALBUS *og* DELFI *står overfor hverandre, væpnet med tryllestaver.*

ALBUS:

Exitarmus!

*(*DELFI*s stav slår kollbøtte i lufta.)*

DELFI:

Nå begynner du å få dreisen på det. Du er jo god til dette.

(Hun tar tilbake tryllestaven. Med påtatt 'dannet' stemme.)

«De er rent ut sagt avvæpnende, unge mann.»

ALBUS:

Exitarmus!

(Staven hennes flyr gjennom lufta igjen.)

DELFI:

Og vinneren er …

(De gir hverandre en high five*.)*

ALBUS:

Jeg har aldri vært noe god til heksing.

*(*SCORPIO *dukker opp på bakscenen. Han ser på at vennen snakker med en jente – og en del av ham liker det, en annen del ikke.)*

DELFI:

Jeg var helt bånn – men så var det noe som sa klikk. Og det gjør det nok for deg òg. Ikke at *jeg* er noen superheks eller noe, men jeg tror du holder på bli litt av en trollmann, Albus Potter.

ALBUS:

Da burde du bli her og lære meg mer …

DELFI:

Klart jeg blir, vi er da venner, ikke sant?

ALBUS:

Ja. Jo, absolutt venner. Absolutt.

DELFI:

Flottings. Trylla-la!

SCORPIO:

Hva er det som er trylla-la?

*(*SCORPIO *trer bestemt frem.)*

ALBUS:

Jeg fikk til formelen, mann! Jo da, visst var det en enkel en, men jeg – altså, jeg fikk den til.

SCORPIO: *(Over-entusiastisk; vil være med.)*

Og *jeg* har funnet veien opp til skolen. Det er bare … er vi sikre på at dette funker?

ALBUS:

Planen er super, den! Poenget er bare å sørge for at Fredrik ikke vinner Tretrollmannsturneringen. Hvis han ikke vinner, kan han ikke bli drept.

SCORPIO:

Jeg skjønner jo det, men …

ALBUS:

Så det gjelder bare å ødelegge sjansene hans totalt i den første prøven. Og den er å få tak i et gullegg fra en drage – og åssen var det Fredrik greide å distrahere dragen –

*(*DELFI *holder hånden i været.* ALBUS *flirer og peker på henne. Disse to har virkelig fått kontakt nå.)*

Djervell.

DELFI:

Ved å transfigurere en stein til en hund.

ALBUS:

Og bare en aldri så liten Exitarmus, så fikser han ikke det.

*(*SCORPIO *har ikke sansen for de tos dobbeltnummer.)*

SCORPIO:

OK. To ting. Første punkt: Er vi sikre på at dragen ikke dreper ham?

DELFI:

Han kommer alltid med to punkter, hva? Så klart den ikke gjør. Dette er Galtvort. De lar det ikke skje noe alvorlig med noen av forkjemperne.

SCORPIO:

OK, så det andre *punktet*, det viktigste *punktet*. Vi flytter oss tilbake uten å vite hvordan vi kommer tilbake hit igjen etterpå. Det er jo ganske friskt. Kanskje vi først skulle prøve å … dra tilbake en time, kanskje, og så …

DELFI:

Sorry, Scorpio, vi har for dårlig tid. Å bli værende her, så nær skolen, er rett og slett for farlig – de er garantert på utkikk etter dere, og …

ALBUS:

Hun har rett.

DELFI:

Dere blir nødt til å ta på dere disse –

(Hun tar frem to store papirposer. Guttene trekker opp hver sin kutte.)

ALBUS:

Men dette er jo Durmstrang-kutter.

DELFI:

Det var onkels idé. Hvis dere går i Galtvort-kutter, vil folk vente å vite hvem dere er. Men det er jo to skoler til som konkurrerer i turneringen, så hvis dere går i Durmstrang-kutter – vel, da går dere liksom i ett med omgivelsene, hva?

ALBUS:

Den var ikke dum! Men hei, hvor er *din* kutte, forresten?

DELFI:

Takk for smigeren, Albus, men jeg tror ikke riktig jeg kan late som jeg er elev, eller? Så jeg holder meg bare i bakgrunnen og later som jeg er – hah, en av dragetemmerne, kanskje. Det blir jo dere som tar dere av all heksingen, uansett.

*(*SCORPIO *ser fra henne til* ALBUS.*)*

SCORPIO:

Du burde ikke bli med.

DELFI:

Hva?

SCORPIO:

Det er sant. Vi trenger ikke deg til heksingen. Og hvis du ikke kan gå i elevkutte – så er risikoen for stor. Sorry, Delfi, men det er best du ikke blir med.

DELFI:

Men jeg må jo – han er fetteren min! Albus?

ALBUS:

Jeg tror han har rett. Beklager.

DELFI:

Hva?

ALBUS:

Vi skal ikke rote oss bort.

DELFI:

Men uten meg – kan dere ikke operere tidsvenderen!

SCORPIO:

Du har jo lært oss hvordan den brukes.

*(*DELFI *er virkelig oppskaket.)*

DELFI:

Nei. Dere får ikke …

ALBUS:

Du sa til onkelen din at han skulle stole på oss. Nå er det din tur. Vi er like ved skolen nå. Best du blir igjen her.

*(*DELFI *ser fra den ene til den andre og trekker pusten dypt. Så nikker hun for seg selv og smiler.)*

DELFI:

Så dra, da. Men vær klar over én ting: I dag får dere en mulighet som nesten ingen får. Dere får forandre historiens gang – forandre selve tiden. Men enda mer: Dere får sjansen til å gi en gammel mann livet hans tilbake.

(Hun smiler og ser på ALBUS. *Så bøyer hun seg ned og kysser ham lett på begge kinn, før hun går sin vei inn i skogen.* ALBUS *stirrer etter henne.)*

SCORPIO:

Meg kysset hun ikke – la du merke til det? (*Han ser på vennen*.) Er du OK, Albus? Du ser litt blek ut. *Og* rød. Blek og rød samtidig.

ALBUS:

Da setter vi i gang.

AKT II SCENE 5

DEN FORBUDTE SKOG.

Det er som om skogen blir tettere, større. Mellom trærne går folk og leter etter de forsvunne guttene. Men gradvis forsvinner én etter én, til HARRY *er alene igjen.*

Han hører noe og snur seg mot høyre.

HARRY:

Albus? Scorpio? Albus?

(Han hører lyden av hovslag, skvetter til og ser seg om for å se hvor lyden kommer fra. Brått trår BANE *fram i lyset. Han er en praktfull kentaur.)*

BANE:

Harry Potter.

HARRY:

Så bra. Du kjenner meg igjen fremdeles, Bane.

BANE:

Du er eldre.

HARRY:

Det er jeg.

BANE:

Men ikke klokere. For du trenger deg inn i vårt rike.

HARRY:

Jeg har alltid vist kentaurene respekt. Vi er ikke fiender. Dere kjempet tappert i Slaget om Galtvort. Og jeg kjempet sammen med dere.

BANE:

Jeg gjorde mitt. Men for min egen flokk, og min ære. Ikke for dere. Og siden Slaget har skogen vært erkjent som kentaurenes land. Og trår du på vårt land – uten vår tillatelse – er du vår fiende.

HARRY:

Sønnen min er savnet, Bane. Jeg trenger hjelp til å finne ham.

BANE:

Og han er her? I skogen?

HARRY:

Ja.

BANE:

Da er han like dum som deg.

HARRY:

Kan du hjelpe meg, Bane?

(Pause. BANE *stirrer majestetisk ned på* HARRY.*)*

BANE:

Jeg kan bare fortelle deg hva jeg vet … Men det forteller jeg, ikke for din skyld, men til beste for flokken min. Kentaurene ønsker ingen ny krig.

HARRY:

Ikke vi heller. Hva vet du, da?

BANE:

Jeg har sett din sønn, Harry Potter. Sett ham i stjernenes bevegelser.

HARRY:

Du har sett ham i stjernene?

BANE:

Jeg kan ikke si deg hvor han er. Jeg kan ikke fortelle hvordan du skal finne ham.

HARRY:

Men noe har du sett? Tegn du har tolket?

BANE:

Det er en svart sky ved din sønn, en farlig, svart sky.

HARRY:

Ved Albus?

BANE:

En svart sky som kan sette oss alle i fare. Du vil finne din sønn igjen, Harry Potter. Men deretter kan du miste ham for alltid.

(Han utstøter en lyd som et hestevrinsk, snur og galopperer bort. HARRY *blir stående fortumlet igjen. Han begynner å lete på ny, nå enda mer innbitt.)*

HARRY:

Albus! Albus!

AKT II SCENE 6

UTKANTEN AV DEN FORBUDTE SKOG.

SCORPIO *og* ALBUS *kommer rundt en sving, til en lysning i skogen. Gjennom lysningen ser de, i strålende lys ...*

SCORPIO:

Og der ligger den …

*(*ALBUS *svelger når han ser den.)*

ALBUS:

Galtvort. Aldri sett den fra denne vinkelen før.

SCORPIO:

En får fortsatt litt frysninger, ikke sant? Når en ser den?

(Og vi ser GALTVORT *mellom trærne – en fantastisk masse av svulmende bygninger og tårn.)*

Fra første stund jeg hørte om den, var jeg desperat etter å komme hit. Jeg mener, *pappa* trivdes jo ikke noe større her, men selv slik han beskrev det … Fra jeg var ti, sjekket jeg *Aftenprofeten* hver morgen, som det første jeg gjorde – jeg var sikker på at et eller annet forferdelig kom til å skje – så jeg aldri fikk gå her.

ALBUS:

Og så kom du hit, og så var det forferdelig allikevel.

SCORPIO:

Ikke for meg.

*(*ALBUS *stirrer sjokkert på vennen.)*

Det eneste jeg ville, var å gå på Galtvort og finne en kompis å gjøre sprell med. Akkurat som Harry Potter. Og så fikk jeg sønnen hans. Snakker om griseflaks!

ALBUS:

Men jeg er jo ikke som faren min i det hele tatt.

SCORPIO:

Du er bedre. Du er min beste venn, Albus. Og dette her er sprell i tiende potens. Og det er tipp topp, tommelen rett opp, det er bare – jeg er nødt til å si det – det er bare å innrømme – at jeg er aldri så lite – bitte granne redd.

*(*ALBUS *ser på* SCORPIO *og smiler.)*

ALBUS:

Du er *min* beste venn også. Og ikke vær redd – dette kommer til å gå bra.

(Vi hører stemmen til RONNY *avsides – det er tydelig at han er like ved.)*

RONNY:

Albus! Albus!

*(*ALBUS *snur seg skremt ditover.)*

ALBUS:

Vi må komme oss av gårde – nå.

*(*ALBUS *tar imot tidsvenderen fra* SCORPIO*, og trykker hardt på den. Tidsvenderen begynner å vibrere, og så eksploderer den i en hvirvel av bevegelse.*

Samtidig begynner scenen å forvandles. De to guttene stirrer på den.

Det kommer et veldig kast av lys, et brak av lyd. Og tiden stopper. Så vender den seg om, tenker seg om et øyeblikk, før den begynner å spole bakover. Først sakte, og så fortere og fortere.)

AKT II SCENE 7

TRETROLLMANNSTURNERINGEN.
UTKANTEN AV DEN FORBUDTE SKOG. 1994.

Plutselig er allting et virvar av støy. ALBUS *og* SCORPIO *blir oppslukt av en menneskemengde.*

Og plutselig står «verdens største showmann» (det er hans egne ord, ikke våre) på scenen, forsterker stemmen med en Sonorus-formel, og – vel – er i toppslag.

LUDO HUMBAG:

Mine damer og herrer, gutter og jenter, herved har jeg gleden av å åpne den største – den fantastiske – den ekte og eneste – TRETROLLMANNSTURNERINGEN!

(Høye hurrarop.)

Dere fra Galtvort – gi meg et hurra.

(Høyt hurrarop.)

Dere fra Durmstrang – gi meg et hurra.

(Høyt hurrarop.)

OG DERE FRA BEAUXBATONS – GI MEG ET HURRA!

(Hurrarop, en anelse slapt.)

En tanke mindre begeistret fra de franske der.

SCORPIO: *(Smiler.)*

Det funka! Det der er Ludo Humbag.

LUDO HUMBAG:

Og der har vi dem. Mine damer og herrer – gutter og jenter – la meg presentere – selve *grunnen* til at vi er her, alle sammen – FORKJEMPERNE! Representanten for Durmstrang – for noen øyebryn, for noen bevegelser, for en gutt – gi karen en sopelime, og det er ingenting han ikke vil prøve – her er Viktor Koko Krumm!

ALBUS OG SCORPIO: *(Lever seg inn i rollen som Durmstrang-elever.)*

Koko Krumm! Koko Krumm!

LUDO HUMBAG:

Fra Academie Beauxbatons – *alors*, møt Fleur Delacour!

(Litt høflig applaus.)

Og fra Galtvort – ikke én, men *to* elever – her er han som gjør dem gærne, mo i knærne – Fredrik Deilige Djervell!

(Mengden er fra seg.)

Og den andre – dere kjenner ham som Gutten som overlevde, *jeg* kjenner ham som gutten som bare fortsetter å overraske …

ALBUS:

Det er faren min.

LUDO HUMBAG:

Ja, nettopp. Harry Peispå Potter!

(Hurrarop – særlig fra en tydelig nervøs jente i utkanten av mengden, den UNGE HERMINE *(spilt av samme skuespiller som spiller* ROSA*). Det er tydelig at mengden heier litt mindre på Harry enn på Fredrik.)*

Og nå må jeg be om – stillhet. Den. Første. Prøven. Er å få tak i et gullegg. Fra et reir med – mine damer og herrer, gutter og jenter, dere gjettet det – DRAGER. Og dragemester, det er – KALLE WILTERSEN.

(Flere hurrarop.)

UNGE HERMINE:
Hvis dere absolutt *må* stå så tett inntil meg, kunne dere kanskje slutte å puste på meg fullt så mye?

SCORPIO:
Rosa? Hva gjør du her?

UNGE HERMINE:
Hvem er Rosa? Og hva har du gjort med aksenten din?

ALBUS: *(Med veldig tykk aksent.)*
Unnskyld. Hermine. Han har tatt feil av deg og en annen.

UNGE HERMINE:
Hvordan vet du hva jeg heter?

LUDO HUMBAG:
Vi har ingen tid å miste, så vi slipper til vår første forkjemper, som skal møte en svensk kortsnute. Ta godt imot – FREDRIK DJERVELL!

(Et dragebrøl distraherer UNGE HERMINE*, og* ALBUS *gjør seg klar med tryllestaven.)*

Og Fredrik Djervell er inne på scenen, han virker rolig. Redd, men rolig. Han finter til venstre. Han finter til høyre. Jentene dåner når han stuper i skjul. De hyler med én munn: Ikke drep vår Djervell, herr Drage!

*(*SCORPIO *ser bekymret ut.)*

SCORPIO:
Albus, det er et eller annet i veien. Tidsvenderen – den rister!

(Vi hører en tikking – uopphørlig, farlig – fra tidsvenderen.)

LUDO HUMBAG:
Og Fredrik bykser hit, han bykser dit, han gjør seg klar med tryllestaven – hva har denne modige, flotte unge mannen oppi ermet nå

–

ALBUS: *(Peker med tryllestaven.)*
Exitarmus!

*(*FREDRIK*s stav havner i* ALBUS*' hånd.)*

LUDO HUMBAG:
– men hva er dette? Er det svart magi; eller hva kan det være – Fredrik Djervell er plutselig avvæpnet –

SCORPIO:
Albus – tidsvenderen – jeg tror det er noe galt …

(Tikkingen fra tidsvenderen blir enda kraftigere.)

LUDO HUMBAG:
Dette går aldeles galt for Djervell. Det kan bety slutten på prøven for ham. Slutten på hele turneringen!

*(*SCORPIO *griper tak i* ALBUS.

Tikkingen når et crescendo; det kommer et lysglimt – og vi er plutselig tilbake i nåtiden, mens ALBUS *hyler av smerte.)*

SCORPIO:
Albus! Er du skadet? Albus, er du –

ALBUS:
Hva skjedde?

SCORPIO:
Det må være en innebygd begrensning – at venderen har en slags tidsgrense …

ALBUS:
Men tror du vi greide det? Fikk vi forandret noe?

(Plutselig blir scenen invadert fra alle kanter av HARRY, RONNY *(som nå har sideskill og er adskillig mer konservativt kledd),*

GULLA *og* DRACO. SCORPIO *ser på dem, og sniker tidsvenderen ned i lomma.* ALBUS *ser også på dem, men ikke like oppmerksomt; han har store smerter.)*

RONNY:

Jeg sa jo det – jeg sa jo at jeg så dem.

SCORPIO:

Det tror jeg er like før vi finner ut.

ALBUS:

Hei, pappa. Er det noe i veien?

*(*HARRY *sender sønnen et vantro blikk.)*

HARRY:

Ja. Du kan nok si det sånn.

*(*ALBUS *kollapser.* HARRY *og* GULLA *løper til.)*

AKT II SCENE 8

GALTVORT. SYKESTUA.

ALBUS ligger i en sykeseng og sover. En herjet HARRY *sitter ved siden av ham. Over dem henger et bilde av en bekymret, vennlig mann. Et bilde som følger nøye med på dem.* HARRY *gnir seg i øynene, reiser seg, traver rundt i rommet og strekker ut ryggen.*

Blikket hans møter portrettets. Det virker som portrettet blir befippet over blikkontakten. Det blir HARRY *også.*

HARRY:

Humlesnurr.

HUMLESNURR:

God aften, Harry.

HARRY:

Jeg har savnet deg. Hver gang jeg har vært innom rektorkontoret i det siste, har rammen din vært tom.

HUMLESNURR:

Nå ja, jo, jeg liker jo å stikke innom de andre portrettene av meg iblant. (*Han ser på* ALBUS.) Er han bedre?

HARRY:

Han har vært bevisstløs det siste døgnet. Mest så madam Pomfrit skulle få brukket om armen hans. Det var det rareste hun hadde sett, sa hun … som om det var tjue år siden den ble brukket og hadde fått gro sammen «helt hulter til bulter». Men hun sier han kommer til å bli helt bra.

HUMLESNURR:

Det må være vanskelig, forestiller jeg meg, å se sitt eget barn lide.

*(*HARRY *ser opp på* HUMLESNURR *og deretter ned på* ALBUS *igjen.)*

HARRY:

Jeg har visst aldri spurt hva du syns om at jeg oppkalte ham etter deg.

HUMLESNURR:

For å si det som det er, virket det som en tung bør å legge på den arme gutten.

HARRY:

Jeg trenger din hjelp. Dine råd. Bane sier at Albus er i fare. Hvordan kan jeg beskytte sønnen min, Humlesnurr?

HUMLESNURR:

Spør du meg, av alle, hvordan du skal beskytte en gutt i overhengende fare? Det er umulig å beskytte de unge mot alt vondt. Smerte må og vil alltid komme.

HARRY:

Så jeg skal bare stå og se på?

HUMLESNURR:

Nei. Meningen er at du skal lære ham å møte livet.

HARRY:

Hvordan da? Han vil jo ikke høre etter.

HUMLESNURR:

Kanskje han venter på at du skal se ham klart.

*(*HARRY *rynker pannen mens han tenker over dette.)*

(*Varsomt*.) Vi portretter er både forbannet og velsignet med det at vi … får høre ting. På skolen, i departementet, hører jeg folk som snakker …

HARRY:

Og hva sier sladderen om meg og min sønn?

HUMLESNURR:

Ikke sladder. Bekymring. For at dere to strides. At han er vanskelig. Sint på deg. Jeg har dannet meg det inntrykk at du – muligens – har latt deg forblinde av din kjærlighet til ham.

HARRY:

Forblinde?

HUMLESNURR:

Du må se ham slik han er, Harry. Du må se etter hva det er i ham som gjør vondt.

HARRY:

Har jeg ikke sett ham slik han er? Hva er det som gjør ham vondt? (*Han tenker etter*.) Eller skulle jeg sagt: *hvem*?

ALBUS: *(Mumler i søvne.)*

Pappa …

HARRY:

Denne svarte skyen, det er en *noen*, ikke sant? Ikke et *noe*?

HUMLESNURR:

Kjære deg, hvilken rolle spiller min mening nå lenger? Jeg er maling og minner, Harry, maling og minner. Og noen sønn har jeg aldri hatt.

HARRY:

Men jeg trenger ditt råd.

ALBUS:

Pappa!

*(*HARRY *ser ned på* ALBUS*, og så opp mot* HUMLESNURR *igjen. Men* HUMLESNURR *er borte.)*

HARRY:

Å nei, hvor har du gjort av deg nå?

ALBUS:

Er vi – på sykestua?

*(*HARRY *vender oppmerksomheten mot* ALBUS *igjen.)*

HARRY: *(Forfjamset.)*

Ja. Og du – kommer til å bli helt bra igjen. Madam Pomfrit visste ikke riktig hva hun skulle anbefale for å få fart på bedringen, bare at du antakelig burde spise masse – sjokolade. Apropos det, har du noe imot om jeg tar en? Jeg har noe å si deg, og jeg tror ikke du kommer til å like det.

*(*ALBUS *ser på faren og lurer på hva som er i vente. Han bestemmer seg for ikke å vise interesse.)*

ALBUS:

OK. Tror jeg, hvertfall.

*(*HARRY *tar litt sjokolade – ganske mye, faktisk.* ALBUS *ser forvirret på faren.)*

Bedre?

HARRY:

Mye bedre.

(Han holder fram sjokoladeesken mot sønnen. ALBUS *tar en bit. Far og sønn tygger samtidig.)*

Hvordan føles armen din?

ALBUS:

Helt topp.

HARRY: *(Lavt.)*

Hvor dro du, Albus? Jeg kan ikke få sagt hvordan det var for oss – moren din var helt fra seg …

*(*ALBUS *ser opp. Han er god til å lyve.)*

ALBUS:

Vi hadde ikke lyst til å dra tilbake til skolen. Vi tenkte vi kunne starte et nytt liv – i gompeverdenen – men så skjønte vi at vi hadde tatt feil. Vi var på vei tilbake til Galtvort da dere fant oss.

HARRY:

I Durmstrang-kutter?

ALBUS:

Kuttene, de … hele greia var … Scorpio og jeg – vi tenkte ikke.

HARRY:

Hvorfor … hvorfor stakk du av? Var det på grunn av meg? På grunn av det jeg sa?

ALBUS:

Vet ikke. Men Galtvort er jo ikke så innmari hyggelig, da, for dem som ikke passer inn.

HARRY:

Var det Scorpio som gikk inn for at dere skulle – dra?

ALBUS:

Scorpio? Nei.

*(*HARRY *studerer ham grublende og prøver å skjelne liksom en aura rundt ham.)*

HARRY:

Jeg vil at du skal holde deg unna Scorpio Malfang.

ALBUS:

Hva? Scorpio?

HARRY:

Jeg vet ikke hvordan dere to slumpet til å bli venner, men det ble dere – og nå ber jeg deg altså –

ALBUS:

Min beste venn? Min eneste venn?

HARRY:

Han er farlig.

ALBUS:

Scorpio, farlig? Har du møtt ham noen gang? Pappa, hvis du på alvor tror at han er sønn av Voldemort –

HARRY:

Jeg vet ikke hva han er, bare at du må holde deg unna ham. Bane fortalte meg –

ALBUS:

Hvem er Bane?

HARRY:

En kentaur med ekte, dype spådomsevner. Og han sa det var en svart sky ved deg, og –

ALBUS:

En svart sky?

HARRY:

Og jeg har god grunn til å tro at det er oppsving i svart magi, og det gjelder det å beskytte deg mot. Beskytte deg mot ham. Mot Scorpio.

*(*ALBUS *nøler et øyeblikk, så blir uttrykket bestemt.)*

ALBUS:

Og hvis ikke? Hvis jeg ikke holder meg unna ham?

*(*HARRY *ser på sønnen og tenker fort.)*

HARRY:

Det fins et kart. Det ble mest brukt av folk som var ute på revestreker, men fra nå av kommer vi til å bruke det til å holde et øye med dere – konstant. Rektor McSnurp vil overvåke hver bevegelse dere gjør. Når som helst dere to blir sett sammen, kommer hun flyende – om dere skulle prøve å forlate Galtvort, er hun der på flekken. Nå venter jeg at du følger timene dine – og du kommer ikke lenger til å dele dem med Scorpio. Når du ikke har timer, skal du tilbringe tiden i oppholdsrommet i Griffing!

ALBUS:

Du kan vel ikke tvinge meg til Griffing! Jeg er smygarding!

HARRY:

Ikke prøv deg, Albus, du vet utmerket godt hvilket hus du tilhører. Hvis hun finner deg sammen med Scorpio, kommer jeg til å sette en heksing på deg som lar meg se og høre hver bevegelse du gjør, hver samtale du har. I mellomtiden setter jeg avdelingen i gang med undersøkelser om hans egentlige avstamning.

ALBUS: *(Begynner å gråte.)*

Men pappa – du kan ikke – det går bare ikke an …

HARRY:

Jeg trodde lenge at jeg ikke var noen god far for deg, fordi du ikke likte meg. Men det har gått opp for meg at du ikke behøver like meg, du behøver bare adlyde meg fordi jeg er faren din, og jeg vet best. Beklager, Albus. Men slik må det bli.

AKT II SCENE 9

GALTVORT. TRAPPENE.

ALBUS *fotfølger* HARRY *rundt på scenen.*

ALBUS:

Hva om jeg stikker? Jeg gjør det!

HARRY:

Albus, kom deg til sengs igjen.

ALBUS:

Jeg rømmer igjen.

HARRY:

Nei, det gjør du ikke.

ALBUS:

Joho, det gjør jeg, og denne gangen skal jeg passe på at Ronny ikke finner oss.

RONNY:

Hørte jeg noen si navnet mitt?

*(*RONNY *kommer inn via en trapp. Sideskillen er nå direkte aggressiv, klærne himmelropende konservative, kutten en anelse for kort.)*

ALBUS:

Onkel Ronny! Å, heldige Humlesnurr! Hvis vi noen gang har trengt en av de vitsene dine, så må det være nå …

RONNY:

Vitser? Jeg kan da ingen vitser.

ALBUS:

Det gjør du vel. Du driver jo en morobutikk.

RONNY: *(Nå helt forvirret.)*

En morobutikk? Jaså, ja. Men det var iallfall godt jeg fant deg … Jeg skulle egentlig hatt med noen søtsaker – liksom en, øh, en slags god bedring, da, men øh … altså Padma – hun tenker jo over tingene mye – dypere enn meg, da – og hun mente det måtte være bedre med noe nyttig til skolen. Så vi bestemte oss for – et fjærpenn-sett. Jo da. Ja. Se på disse skarpingene her. Toppen av kransekaka.

ALBUS:

Padma? Hvem er det?

*(*HARRY *ser på* ALBUS *og rynker pannen.)*

RONNY:

Tanta di, vel.

ALBUS:

Har jeg en tante som heter Padma?

RONNY:

(*Til* HARRY.) Fått seg en forflokning i skallen, har'n det? (*Til* ALBUS.) Min kone. Padma. Det husker du vel. Som snakker litt for tett oppi fjeset på deg. Lukter litt peppermynte. (*Bøyer seg nærmere.*) Padma! Mora til Panju! (*Til* HARRY.) Det er jo derfor jeg er her, så klart. Panju. Nå er'n i trøbbel igjen. Jeg hadde bare tenkt å sende en brøler, men Padma insisterte på at jeg måtte dra selv. Ikke vet jeg hvorfor. Meg bare ler'n av.

ALBUS:

Men … du er jo gift med Hermine.

(Pause. RONNY *forstår ikke et kvidder.)*

RONNY:

Hermine? Nei. Nehei! Ved Merlins skjegg!

HARRY:

Albus har dessuten glemt at han ble valgt til Griffing. Passelig nok.

RONNY:

Vel, beklager, gammeln, men du er altså en griffing.

ALBUS:

Men åssen kunne jeg bli valgt dit?

RONNY:

Du fikk overtalt Valghatten, husker du ikke det? Panju vedda på at du ikke kom inn der om det så gjaldt livet, så du valgte Griffing for å gjøre'n et pek. Ikke at jeg sier noe på det. (*Tørt.*) Vi skulle vel alle gjerne tørka av'n det flíret hans iblant, eller hva? (*Livredd.*) Men for all del, ikke si til Padma at jeg sa det.

ALBUS:

Hvem er Panju?

*(*RONNY *og* HARRY *stirrer på* ALBUS.*)*

RONNY:

Herre min hatt, du er virkelig ikke deg sjøl, hva? Men jeg må visst heller gå, før jeg får sendende en brøler sjøl.

(Han sjokker ut – ikke en tiendedel av den mannen han var.)

ALBUS:

Men det … henger jo ikke på greip.

HARRY:

Albus, jeg vet ikke hva det er du spiller, men det hjelper ikke. Jeg kommer ikke til å forandre mening.

ALBUS:

Pappa, du har to valg: Enten tar du meg med til –

HARRY:

Nei, det er du som har valget, Albus. Gjør som jeg sier, ellers havner du i enda dypere – *mye* dypere – trøbbel. Forstått!?

*(*SCORPIO *dukker opp i den andre enden av trappa. Han er glad for å se* ALBUS*.)*

SCORPIO:

Albus? Er du bra igjen? Så fantastisk.

*(*HARRY *går rett forbi* SCORPIO*.)*

HARRY:

Han er helt seg selv igjen. Og nå må vi gå.

*(*ALBUS *ser på* SCORPIO*, og hjertet hans brister. Men han følger etter faren, og ignorerer* SCORPIO*s desperate blikk.)*

SCORPIO:

Er du sinna på meg? Er det noe som har skjedd?

*(*ALBUS *stanser og snur seg mot* SCORPIO*.)*

ALBUS:

Funka det? Var det noe av det som funka?

SCORPIO:

Nei … men Albus –

HARRY:

Albus. Jeg vet ikke hva slags visvas det er du vrøvler om, men stopp med det, øyeblikkelig. Dette er min siste advarsel.

*(*ALBUS *blir revet mellom faren og vennen.)*

ALBUS:

Jeg kan ikke. Skjønner du?

SCORPIO:

Kan ikke hva?

ALBUS:

Bare – at det er best vi er hver for oss, OK?

*(*SCORPIO *står igjen og ser etter* ALBUS*, aldeles knust.)*

AKT II SCENE 10

GALTVORT. REKTORKONTORET.

REKTOR MCSNURP *er full av tvil og bange anelser,* HARRY *er full av besluttsomhet, og* GULLA *er ikke sikker på hva hun er.*

REKTOR MCSNURP:

Jeg er ikke overbevist om at det var dette Ukruttkartet var ment til.

HARRY:

Hvis du ser dem sammen, så kom deg dit så fort du kan, og hold dem fra hverandre.

REKTOR MCSNURP:

Harry, er du helt sikker på at dette er det riktige? Ikke at jeg på noen måte betviler kentaurenes visdom, men Bane er en av de mest aggressive, og … han er nok troende til å tolke stjernebildene slik det passer ham best.

HARRY:

Jeg stoler på Bane. Albus *skal* holdes borte fra Scorpio. For sin egen skyld, og andres.

GULLA:

Jeg tror Harry mener at –

HARRY: *(Avgjort.)*

Rektor vet hva jeg mener.

*(*GULLA *ser på* HARRY*, overrasket over at han snakker til henne på denne måten.)*

REKTOR MCSNURP:

Albus er blitt undersøkt av landets fremste hekser og trollmenn, og ingen har funnet antydning til noen heksing eller forbannelse.

HARRY:

Humlesnurr – Humlesnurr sa –

REKTOR MCSNURP:

Hva?

HARRY:

Portrettet hans. Vi snakket sammen. Han sa et par ting som ga mening –

REKTOR MCSNURP:

Humlesnurr er død, Harry. Og jeg har sagt deg før at et portrett ikke engang representerer halvparten av personen.

HARRY:

Han sa at jeg var blind av kjærlighet.

REKTOR MCSNURP:

Et rektorportrett er en selvbiografi. Det skal fungere som en støttemekanisme for beslutningene jeg må ta. Men da jeg overtok denne jobben, fikk jeg det råd å passe meg for å blande sammen portrett og person. Og du ville gjøre klokt i det samme.

HARRY:

Men han hadde rett. Jeg innser det nå.

REKTOR MCSNURP:

Harry, du har vært under enormt press – at Albus var borte, letingen etter ham, engstelsen for hva arret ditt kan ha å bety. Men stol på meg når jeg sier at du er i ferd med å gjøre en feil –

HARRY:

Albus likte meg ikke før. Det kan være han ikke vil like meg etterpå. Men han kommer til å være trygg. Med all respekt, Minerva, du har ikke barn –

GULLA:

Harry!

HARRY:

– du forstår ikke dette.

REKTOR MCSNURP: *(Dypt såret.)*

Jeg hadde da håpet at etter et helt liv i læreryrket –

HARRY:

Kartet viser deg hvor min sønn er til enhver tid. Jeg venter at du bruker det. Og hvis jeg får høre at du ikke gjør det – da kommer jeg til å slå ned på skolen her av all kraft – med hele departementets tyngde. Er det klart?

REKTOR MCSNURP: *(Forvirret over slik fiendtlighet.)*

Fullstendig.

*(*GULLA *ser på* HARRY*, usikker på hvem han er blitt. Han ser ikke på henne.)*

AKT II SCENE 11

GALTVORT. TIME I FORSVAR MOT SVARTEKUNSTER.

ALBUS *kommer inn i klasserommet, litt usikker.*

HERMINE:

Ser man det. Tog-rømlingen vår. På plass, omsider.

ALBUS:

Hermine?

(Han ser himmelfallen ut. HERMINE *står ved kateteret.)*

HERMINE:

Professor Grang, tenker jeg vi sier, Potter.

ALBUS:

Hva gjør du her?

HERMINE:

Underviser. Det er mitt kors her i livet. Hva gjør *du* her? Lærer, håper jeg.

ALBUS:

Men du er jo … du er da … magiminister.

HERMINE:

Har du drømt igjen nå, Potter? I dag skal vi se nærmere på vergeformler.

ALBUS: *(Forbløffet.)*

Er du læreren vår i Forsvar mot svartekunster?

(Fnising fra klassen.)

HERMINE:

Nå er det slutt på tålmodigheten. Ti poeng fra Griffing for idioti.

PILLA CREMMER: *(Reiser seg, dypt krenket.)*

Nei. Nei. Han gjør det med vilje. Han hater Griffing, det vet jo alle.

HERMINE:

Sitt ned, Pilla Cremmer, før det blir enda verre. (PILLA *sukker og setter seg.*) Og jeg foreslår at du gjør det samme, Albus. Og avslutter skuespillet.

ALBUS:

Men du er da ikke så slem.

HERMINE:

Da blir det tjue poeng fra Griffing, for å overbevise Albus Potter om at så slem er jeg.

YANN FRIDERIC:

Hvis du ikke setter deg nå straks, Albus …

*(*ALBUS *setter seg.)*

ALBUS:

Kan jeg bare få si –

HERMINE:

Nei, det kan du ikke. Bare ti stille, Potter, om du ikke vil miste den lille resten av popularitet du har igjen. Vel, er det noen som kan fortelle

meg hva en skytsverge er? Nei? Ingen. Jeg må si dere er en skuffende forsamling.

(Hun smiler smalt. Hun er virkelig nokså slem.)

ALBUS:

Nei. Dette blir bare for dumt. Hvor er Rosa? Hun forteller deg nok hvor sprøtt det er, sånn som du holder på.

HERMINE:

Hvem er Rosa? Din usynlige lekekamerat?

ALBUS:

Rosa Grang-Wiltersen! Datteren din! (*Der og da går det opp for ham.*) Å. Nei. Så klart … for du og Ronny er ikke gift, så Rosa –

(Mer knising i klassen.)

HERMINE:

Hvordan våger du! Femti poeng fra Griffing! Og jeg kan forsikre dere at hvis noen avbryter meg igjen, blir det hundre poeng!

(Hun stirrer sint rundt i rommet. Ingen beveger en muskel.)

Bra. En skytsverge er en heksing, en magisk projeksjon av alle dine mest positive følelser, som tar form av det dyret du føler sterkest tilknytning til. Den som kan mane fram en skytsverge, kan beskytte seg mot hele verden. Det kan i enkelte tilfeller vise seg nødvendig, og det før heller enn siden.

AKT II SCENE 12

GALTVORT. TRAPPENE.

ALBUS *kommer gående opp en trapp, ser seg om underveis, men ser ingenting og går ut.*

Trappene beveger seg nesten som i dans.

SCORPIO *kommer. Han syns han så* ALBUS*, men* ALBUS *er ikke der lenger. Han synker ned øverst mens trappene fortsetter sin dans.*

MADAM HOPP *kommer inn bak ham og begynner å gå opp trappa. Øverst gjør hun tegn til at* SCORPIO *skal flytte seg. Det gjør han og forsvinner ut. Hans totale ensomhet er åpenbar.*

ALBUS *kommer inn og går opp en trapp.* SCORPIO *kommer inn og går opp en annen. Trappene møtes. De to guttene ser på hverandre – fortapt og håpefullt på én gang.*

ALBUS *ser bort, og øyeblikket er over – kanskje vennskapet også.*

Og trappene glir fra hverandre. De to ser på hverandre – den ene full av skyldfølelse, den andre av smerte, begge av ulykke.

AKT II SCENE 13

HJEMME HOS HARRY OG GULLA POTTER. KJØKKENET.

GULLA *og* HARRY *betrakter hverandre vaktsomt. Det er en krangel under oppseiling, og begge vet det.*

HARRY:
Det var den riktige beslutningen.

GULLA:
Du lyder *nesten* overbevist.

HARRY:
Du sa jeg skulle være ærlig med ham. Men det som skulle til, var å være ærlig med meg selv, stole på hjertets røst.

GULLA:
Harry, større hjerte enn deg har ingen trollmann som har levd hatt, og jeg tror ikke på at det hjertet har sagt du skulle gjøre dette.

(Det banker på døra.)

Reddet av gongongen.

(Hun går ut.

Et øyeblikk etter kommer DRACO *inn. Han koker av sinne, men skjuler det godt.)*

DRACO:

Jeg blir ikke lenge. Jeg trenger ikke mye tid.

HARRY:

Hva kan jeg gjøre for deg?

DRACO:

Jeg kommer ikke for å krangle med deg. Men min sønn er helt ute av seg, og jeg er hans far, og derfor er jeg her for å spørre hvorfor du absolutt vil holde to gode venner fra hverandre.

HARRY:

Jeg holder dem ikke fra hverandre.

DRACO:

Du har endret timeplanene på skolen, du har truet både lærerne og Albus selv. Hvorfor?

*(*HARRY *ser granskende på* DRACO*, så snur han seg bort.)*

HARRY:

Jeg må beskytte *min* sønn.

DRACO:

Mot Scorpio?

HARRY:

Bane fortalte meg at han sanset et mørke ved min sønn. Nær min sønn.

DRACO:

Hva er det du antyder, Potter?

*(*HARRY *snur seg og ser* DRACO *rett i øynene.)*

HARRY:

Er du sikker … *helt* sikker på at han er din, Draco?

(Dødsens stillhet.)

DRACO:

Det tar du tilbake … her og nå.

(Men HARRY *tar det ikke tilbake. Så* DRACO *tar fram tryllestaven.)*

HARRY:

Det mener du ikke.

DRACO:

Å jo, det mener jeg.

HARRY:

Jeg vil ikke skade deg, Draco.

DRACO:

Interessant; for jeg vil gjerne skade *deg*.

(De to inntar posisjon – og fyrer løs med tryllestavene.)

DRACO OG HARRY:

Exitarmus!

(Stavene avstøter hverandre og spretter tilbake.)

DRACO:

Bindio!

*(*HARRY *smetter unna et støt fra* DRACO*s stav.)*

HARRY:

Tarantallegra!

*(*DRACO *kaster seg av veien.)*

HARRY:

Du har ligget i trening, Draco.

DRACO:

Og du er blitt slappere. *Depressio!*

*(*HARRY *unngår så vidt støtet.)*

HARRY:

Rictusemper!

*(*DRACO *avverger med en stol.)*

DRACO:

Vippendo!

*(*HARRY *blir slengt hulter til bulter gjennom lufta.* DRACO *ler.)*

Prøv å heng med, gamlefar!

HARRY:

Vi er like gamle, Draco.

DRACO:

Men jeg holder meg bedre.

HARRY:

Båndabindio!

*(*DRACO *blir bastet og bundet.)*

DRACO:

Kan du ikke bedre? *Befrius*!

(Han gjør seg fri av båndene.)

Levitacorpus!

*(*HARRY *må kaste seg av veien.)*

Mobilicorpus! Oi, dette var jo virkelig gøy …

*(*DRACO *spretter* HARRY *opp og ned på bordet.* HARRY *ruller unna;* DRACO *bykser opp på bordet, peker med staven, men i det samme treffer* HARRY *ham med en heksing ...)*

HARRY:

Formørkio!

*(*DRACO *frigjør seg fra blindingen umiddelbart.*

Begge inntar posisjon igjen. HARRY *kaster en stol.* DRACO *dukker og saktner stolen med tryllestaven.)*

GULLA:

Det er ikke tre minutter siden jeg gikk ut herfra!

(Hun betrakter ruinene av kjøkkenet, ser på stolene som henger i lufta og senker dem til golvet med tryllestaven. Sier, svært tørt:)

Gikk jeg glipp av noe?

AKT II SCENE 14

GALTVORT. TRAPPENE.

SCORPIO *trasker nedslått nedover en trapp.* DELFI *kommer fort fra motsatt kant.*

DELFI:

Altså, strengt tatt skulle jeg ikke vært her.

SCORPIO:

Delfi!

DELFI:

Ja, strengt tatt så setter jeg jo hele operasjonen i fare, og det er ikke … vel, jeg er jo ikke akkurat kjempeglad i å ta sjanser, som du vet. Jeg har aldri vært på Galtvort før. Temmelig sjabert sikkerhetsopplegg her, eller? Og så mange portretter. Og ganger. Og spøkelser! Det var et av dem som sa hvor jeg kunne finne deg, en merkelig figur med et hode som bare hang halvveis på. Hva gir du meg?

SCORPIO:

Har du aldri vært på Galtvort?

DELFI:

Jeg var ikke – helt frisk – da jeg var liten. I noen år. Så andre unger kom hit, men ikke jeg.

SCORPIO:

Var du for – syk? Så leit, da. Det ante jeg ikke.

DELFI:

Det er ikke noe jeg snakker høyt om, akkurat – jeg vil ikke at folk skal se meg som et tragisk tilfelle, om du skjønner.

(Dette skjønner SCORPIO *godt. Han skal til å si noe, men* DELFI *smetter plutselig i skjul idet en elev kommer forbi.* SCORPIO *later som ingenting til eleven har passert.)*

Er han gått?

SCORPIO:

Du, kanskje det er for farlig for deg her –

DELFI:

Vel – noen må jo gjøre noe med dette.

SCORPIO:

Delfi – det gikk ikke. Tidsvendingen. Hele greia var mislykket.

DELFI:

Vet det. Albus sendte meg en ugle. Historiebøkene ble forandret, men ikke nok. Fredrik døde allikevel. At han bomma på den første prøven, gjorde ham bare *mer* oppsatt på å vinne den andre.

SCORPIO:

Og Ronny og Hermine – der har det gått aldeles surriball, og jeg begriper fremdeles ikke hvorfor.

DELFI:

Det er derfor det med Fredrik får vente. Allting er blitt ei skikkelig røre, og det var helt riktig av deg å bli sittende på tidsvenderen, Scorpio. Men det jeg mente, var – at noen må gjøre noe med dere to.

SCORPIO:

Å. Det.

DELFI:

Dere er bestevenner. I hver uglepost han sender, merker jeg at du mangler. Han er helt knust av det.

SCORPIO:

Det høres ut som han har funnet en skulder å gråte på, da. Hvor mange ugler har han sendt deg?

*(*DELFI *smiler så vidt.)*

Unnskyld. Det der – det var ikke meningen å – jeg bare … skjønner ikke hva som foregår. Jeg har prøvd å treffe ham, snakke med ham, men hver gang stikker han sin vei.

DELFI:

Jeg hadde ingen bestevenn, jeg, da jeg var på din alder. Jeg ønsket meg en. Helt desperat. Jeg fant på en, til og med, da jeg var mindre, men –

SCORPIO:

Jeg hadde også en sånn. Som het Fjamse. Vi ble uvenner om reglene for klysekuler.

DELFI:

Albus trenger deg, Scorpio. Og det er noe veldig, veldig fint.

SCORPIO:

Trenger meg til hva da?

DELFI:

Det er jo akkurat det – med vennskap. Du vet ikke hva han trenger, bare *at* han trenger det. Finn ham, Scorpio. Dere to, dere hører sammen.

AKT II SCENE 15

HJEMME HOS HARRY OG GULLA POTTER. KJØKKENET.

HARRY *og* DRACO *sitter langt fra hverandre.* GULLA *står mellom dem.*

DRACO:
Beklager det med kjøkkenet ditt, Gulla.

GULLA:
Å, det er ikke mitt kjøkken. Det er oftest Harry som lager maten.

(Stillhet.)

DRACO: *(Dette er vanskelig for ham.)*
Jeg kan heller ikke snakke med ham. Scorpio, altså. Særlig siden – Astoria ble borte, kan vi ikke engang snakke om hvordan det å miste henne har gått innpå ham. Samme hvor mye jeg prøver, når jeg ikke inn. Du kan ikke snakke med Albus, jeg kan ikke snakke med Scorpio. Det er det dette handler om. Ikke om at min sønn er ond. Kan hende du tror en hovmodig kentaur er til å stole på, men kraften i et vennskap, det vet du jo alt om.

HARRY:
Draco, samme hva du tror –

DRACO:

Jeg misunte deg dem, skal jeg si deg – Wiltersen og Grang. Jeg hadde –

GULLA:

Gurgel og Krabbe.

DRACO:

To kjøtthuer som ikke kunne skjelne den ene enden av en sopelime fra den andre. Mens dere – dere tre – dere strålte jo! Dere likte hverandre. Dere hadde det moro. Jeg misunte deg det vennskapet mer enn alt annet.

GULLA:

Jeg misunte dem selv, jeg.

*(*HARRY *ser overrasket på* GULLA.*)*

HARRY:

Jeg er nødt til å beskytte ham –

DRACO:

Min far trodde han beskyttet meg. Som oftest, da. Folk sier at det å være foreldre er den vanskeligste jobben i verden, men de tar feil: Det vanskeligste er å vokse opp. Vi glemmer bare hvor vanskelig det er.

(Selv om han forsøker å stå imot, gir ordene mening for HARRY.

DRACO:

Jeg tror man kommer til et punkt da man må … velge hva slags menneske man vil bli. Og hør på meg nå: Det er da man trenger en forelder eller en venn. Og hvis man innen den tid har lært å hate foreldrene, og ikke har noen venner … da er man helt alene. Og å være alene – det er hardt. Jeg var alene. Og det førte meg ut i et virkelig mørke. Lenge. Tom Venster var også et ensomt barn. Det er ikke sikkert du forstår dette, Harry, men det gjør jeg. Og jeg tror Gulla gjør det også.

GULLA:

Det er sant.

*(*HARRY *ser på* GULLA.*)*

DRACO:

Tom Venster kom aldri ut fra mørket sitt. Så Tom Venster ble fyrst Voldemort. Kanskje den svarte skyen Bane så, var ensomheten til Albus. Smerten hans. Hatet. Ikke mist gutten. Du kommer til å angre det. Og han òg. For han trenger deg, og Scorpio.

*(*HARRY *ser på* DRACO *og tenker. Han åpner munnen for å si noe, men tenker i stedet.)*

GULLA:

Harry. Finner du fram flumpulveret, eller skal jeg?

AKT II SCENE 16

GALTVORT. BIBLIOTEKET.

SCORPIO *kommer inn i biblioteket og ser seg om. Han får øye på* ALBUS *– og* ALBUS *på ham.*

SCORPIO:

Hei.

ALBUS:

Scorpio … jeg kan ikke –

SCORPIO:

Jeg vet det. Du er i Griffing nå. Du vil ikke snakke med meg. Men her er jeg uansett. Og snakker til deg.

ALBUS:

Vel, jeg kan’ke snakke, så …

SCORPIO:

Du er nødt. Tror du det bare er å overse alt som har skjedd? Verden er blitt klin kokos, har du lagt merke til det?

ALBUS:

Jeg vet da vel det, OK? Ronny er blitt helt merkelig, Hermine er professor, det er feil, alt sammen, men …

SCORPIO:

Og Rosa eksisterer ikke.

ALBUS:

Jeg vet det. Men altså, ikke at jeg skjønner allting, men du kan ikke være her.

SCORPIO:

På grunn av det vi gjorde, ble ikke Rosa født engang. Husker du det du har hørt om juleballet etter Tretrollmannsturneringen? Alle de fire forkjemperne valgte en partner. Faren din valgte Parvati Patil, Viktor Krumm valgte –

ALBUS:

Hermine. Og Ronny ble sjalu og oppførte seg som en tulling.

SCORPIO:

Bare at det gjorde han ikke. Jeg kom over boka til Rita Slita om dem. Og der står det noe helt annet. Ronny gikk på ballet med Hermine.

ALBUS:

Hva?

PILLA CREMMER:

Ssssjj!

*(*SCORPIO *skotter bort på* PILLA *og snakker lavere.)*

SCORPIO:

Som venner. Og de danset og hadde det hyggelig, og så danset han med Padma Patil, og det var hyggeligere, og så begynte *de to* å treffes, og han forandret seg litt, og så giftet de seg, og i mellomtiden ble Hermine –

ALBUS:

– rene psykopaten.

SCORPIO:

Egentlig skulle jo Hermine gått på det ballet med Krumm. Vet du hvorfor hun ikke gjorde det? Fordi hun fikk mistanke til de to fremmede Durmstrang-guttene hun traff før den første prøven – at de på en eller annen måte hadde noe å gjøre med at tryllestaven til Fredrik forsvant. Hun trodde at vi to, på ordre fra Viktor, hadde kostet Fredrik den første prøven …

ALBUS:

Å jøss.

SCORPIO:

Og uten Krumm ble Ronny aldri sjalu, og den sjalusien var superviktig, så dermed fortsatte Ronny og Hermine å være veldig gode venner, men ble aldri kjærester – aldri gift – *fikk aldri Rosa*.

*(*ALBUS *tenker kjapt.)*

ALBUS:

Så det er derfor pappa er så … ble *han* forandret òg?

SCORPIO:

Jeg er temmelig sikker på at faren din er akkurat den samme. Sjef for Magisk justis, gift med Gulla, tre unger.

ALBUS:

Men hvorfor er han da så –

(En BIBLIOTEKAR *kommer inn bakerst.)*

SCORPIO:

Har du hørt hva jeg sa, Albus? Dette er større enn deg og faren din. Tenk på professor Kverkers lov: Ved forflytning i tid lenger enn fem timer tilbake oppstår fare for alvorlig skade på den reisende eller på selve tiden. Og vi dro *mange år* tilbake. Hvert minste øyeblikk, hver minste forandring, skaper krusninger. Og vi, vi skapte skikkelig store krusninger. Fordi vi gjorde det vi gjorde, ble Rosa aldri født. Rosa.

BIBLIOTEKAR:

Ssssjj!!

*(*ALBUS *tenker fort.)*

ALBUS:

OK, da får vi dra tilbake, da – ordne opp. Få Fredrik og Rosa på plass igjen.

SCORPIO:

… Feil svar.

ALBUS:

Du har tidsvenderen ennå, ikke sant? Ingen har funnet den?

*(*SCORPIO *tar den opp av lomma.)*

SCORPIO:

Jo da, men –

*(*ALBUS *snapper den ut av hånden på ham.)*

Nei! Ikke gjør det! Albus, begriper du ikke hvor galt det kan gå?

*(*SCORPIO *griper etter tidsvenderen,* ALBUS *skyver ham unna, de ender opp i en klønete brytekamp.)*

ALBUS:

Vi må ordne opp, Scorpio. Det er fremdeles Fredrik å redde. Rosa å få tilbake. Bare at vi må være mer forsiktige. Glem hva han derre Kverker sier. Stol på meg. Stol på oss. Denne gangen fikser vi det.

SCORPIO:

Nei, vi gjør ikke det. Få den igjen, Albus! Gi meg den!

ALBUS:

Nei. Dette er altfor viktig.

SCORPIO:

Ja, nettopp – altfor viktig. For oss. Vi er ikke noe gode til dette. Vi lager bare rot av det.

ALBUS:

Hvem sier vi må lage rot?

SCORPIO:

Jeg! For det er det vi gjør. Vi roter til alt. Vi taper. Vi er tapere, skikkelige, ordentlige tapere. Har ikke det gått opp for deg ennå?

*(*ALBUS *får til slutt overtaket og holder* SCORPIO *nede.)*

ALBUS:

Vel, jeg var ingen taper før jeg traff deg.

SCORPIO:

Albus, jeg vet ikke hva det er du tror du må bevise for faren din – men dette er ikke måten å –

ALBUS:

Jeg skal ikke bevise noe for pappa. Jeg må redde Fredrik for å redde Rosa. Og uten deg som klamp om foten, kan jeg få det til.

SCORPIO:

Uten meg? Å, stakkars Albus Potter. Som verden er så ekkel mot. Stakkars Albus Potter. Så trist at.

ALBUS:

Hva er det du snakker om?

SCORPIO: *(Eksploderer.)*

Prøv mitt liv, du! Folk ser på deg fordi faren din er den berømte Harry Potter, hele trollmannsverdenens redningsmann! *Meg* ser folk på fordi de tror faren min er Voldemort. Voldemort!

ALBUS:

Ikke prøv –

SCORPIO:

Kan du nærme deg en bitte liten anelse om hvordan *det* er? Har du prøvd, kanskje? Nei da. For du kan'ke se lenger enn din egen nesetipp. Du kan'ke engang se lenger enn denne dumme greia du har med faren din. Han kommer alltid til å være Harry Potter, det vet du da vel? Og du kommer alltid til å være hans sønn. Og jeg vet det er vanskelig, og de andre på skolen er fæle, men det må du lære deg å leve med, for – det fins verre ting, OK?

(Ørliten pause.)

Det var et øyeblikk jeg var oppglødd, da det gikk opp for meg at vi var i en annen tid … Et øyeblikk tenkte jeg at kanskje mamma ikke var blitt syk. Kanskje mamma ikke var død. Men nei, det var hun. Og jeg er fremdeles Voldemorts sønn, og har fremdeles ingen mamma, og viser medfølelse med en gutt som aldri gir noe tilbake. Så, beklager hvis jeg ødela livet for deg – for så mye kan jeg fortelle deg: Du ville aldri fått sjangs til å ødelegge mitt, for det var ødelagt alt. Du gjorde det bare ikke noe bedre. For du er en dårlig – virkelig en superdårlig – venn.

*(*ALBUS *fordøyer dette. Han ser hva han har gjort mot vennen.)*

REKTOR MCSNURP: *(Avsides.)*

Albus? Albus Potter. Scorpio Malfang. Er dere to sammen der inne? For mitt råd er å ikke være det.

*(*ALBUS *ser på* SCORPIO *og trekker opp en kappe fra bagen.)*

ALBUS:

Fort. Vi må gjemme oss.

SCORPIO:

Hva?

ALBUS:

Scorpio, se på meg.

SCORPIO:

Er det usynlighetskappen? Er ikke den Jakobs?

ALBUS:

Hvis hun finner oss, blir vi to holdt fra hverandre for evig. Vær så snill. Jeg hadde ikke skjønt det. Vær så snill.

REKTOR MCSNURP: *(Avsides, prøver å gi dem alle sjanser.)*

Jeg kommer inn.

*(*REKTOR MCSNURP *kommer inn med Ukruttkartet i hånden. Guttene forsvinner under usynlighetskappen. Hun ser seg oppgitt om.)*

Men hvor har de – uff, jeg ville jo slett ikke ha denne tingesten, og så driver den attpåtil ap med meg.

(Hun tenker, og ser ned på kartet igjen. Finner ut hvor i rommet de skal befinne seg. Ser seg om. Gjenstander rører på seg idet guttene beveger seg usynlig forbi dem. Hun ser hvor de er på vei og prøver å blokkere dem, men de smyger seg rundt henne. Til sist forteller en fallende bok henne hva de gjør, og bruker.)

Den kappen til faren din.

(Hun ser ned på kartet igjen, og derfra på guttene. Hun tenker Smiler for seg selv.)

Men har jeg ikke sett dere, så har jeg ikke sett dere.

(Hun går ut. Guttene tar av seg kappen. De sitter et øyeblikk helt stille.)

ALBUS:

Ja, jeg stjal den fra Jakob. Han er utrolig lett å knabbe fra; kombinasjonslåsen hans er den datoen han fikk sin første sopelime. Jeg oppdaget at kappen gjorde det lettere å unngå bøller.

*(*SCORPIO *nikker.)*

Jeg er lei for … det med moren din, Scorpio. Jeg vet vi ikke har snakket nok om henne – men jeg håper du vet – at jeg er lei for – at det var noe dritt, det som skjedde med henne – og med deg.

SCORPIO:

Takk.

ALBUS:

Faren min sa – sa at du var en slags svart sky ved meg. Han begynte å tro at – og da visste jeg bare at jeg måtte holde meg unna, for hvis ikke, sa pappa at han skulle –

SCORPIO:

Tror faren din at ryktene er sanne – at jeg er sønn av Voldemort?

ALBUS: *(Nikker.)*

Avdelingen hans undersøker det nå.

SCORPIO:

Bra. Bare la dem det. Iblant – det hender iblant at jeg også tenker – at kanskje det er sant.

ALBUS:

Nei. Det er ikke sant. Og jeg skal si deg hvorfor. For jeg tror ikke Voldemort var i stand til å få en snill sønn – og du er snill, Scorpio. Fra innerst til ytterst. Jeg er aldeles sikker på at Voldemort – Voldemort kunne umulig ha fått et barn som deg.

(Liten pause. SCORPIO *blir rørt.)*

SCORPIO:

Det var – det var pent sagt.

ALBUS:

Og jeg skulle sagt det for lenge siden. Og du er ingen klamp om foten – ikke i det hele tatt; du gjør meg sterkere – og da pappa tvang oss fra hverandre – da, uten deg …

SCORPIO:

Jeg var ikke så heltent på livet mitt uten deg, jeg heller.

ALBUS:

Og jeg vet at jeg alltid vil være Harry Potters sønn – det skal jeg nok få sortert ferdig i hodet – og jeg vet at sammenliknet med ditt liv er livet mitt egentlig temmelig bra, og at han og jeg er forholdsvis heldige og –

SCORPIO:

Albus, til unnskyldning å være låter denne skikkelig storveies, men du har alt begynt å snakke mer om deg selv enn om meg igjen, så det er kanskje best å stoppe mens leken er god.

*(*ALBUS *smiler og rekker fram en hånd.)*

ALBUS:

Er vi venner igjen?

SCORPIO:

Nå og for alltid.

*(*SCORPIO *rekker også fram hånden.* ALBUS *trekker* SCORPIO *inntil seg i en klem.)*

Det er andre gangen du har gjort det der.

*(*GUTTENE *tar et skritt tilbake og smiler.)*

ALBUS:

Men jeg er glad for at vi hadde denne krangelen, for det har gitt meg en skikkelig god idé.

SCORPIO:

Om hva da?

ALBUS:

Om den andre prøven. Og om ydmykelse.

SCORPIO:

Snakker du fremdeles om å dra tilbake i tid? Si meg, har du og jeg vært med i den samme samtalen?

ALBUS:

Du har rett – vi *er* tapere. Vi er supergode til å tape, og derfor burde vi kunne utnytte våre egne kunnskaper om det. Stole på egne krefter. Tapere blir lært opp til å bli tapere. Og det er bare én måte å lære opp en taper på – og det vet vi to bedre enn noen: ydmykelse. Vi må ydmyke ham. Så det er det vi skal gjøre i den andre prøven.

*(*SCORPIO *tenker – lenge. Så smiler han.)*

SCORPIO:

Det er jo en kjempegod strategi.

ALBUS:

Vet det.

SCORPIO:

Jeg mener, helt oppsiktsvekkende. Ydmyke Fredrik for å redde Fredrik. Smart. Og Rosa?

ALBUS:

Det har jeg tenkt å gjemme som en glitrende overraskelse. Jeg *kan* klare det uten deg – men jeg *vil* ha deg med. For jeg vil at vi skal gjøre det sammen. Rette opp alt, sammen. Så … blir du med?

SCORPIO:

Men – hold an litt … Er ikke – var ikke – prøve nummer to, foregikk ikke den i innsjøen? Og du har ikke lov til å forlate skolen?

*(*ALBUS *gliser.)*

ALBUS:

Stemmer. Og hva det angår … gjelder det å finne jentedoen i andre etasje.

AKT II SCENE 17

GALTVORT. TRAPPENE.

RONNY *kommer nedover trappa i sine egne tanker. Han får øye på* HERMINE*, og uttrykket hans forandrer seg totalt.*

RONNY:

Professor Grang.

*(*HERMINE *ser bort på ham. Hennes hjerte gjør også et lite hopp, selv om hun ikke vil innrømme det for seg selv.)*

HERMINE:

Ronny! Hva gjør du her?

RONNY:

Panju har lagd litt krøll igjen. I eliksirtimen. Skulle vise seg, så klart, og blanda den ene feile tingen med den andre, og nå mangler'n visstnok øyebryn, men har til gjengjeld fått en ganske velvoksen bart. Som ikke kler'n. Jeg hadde ikke lyst til å komme, men Padma sa at i spørsmål om ansiktsvekster trenger en sønn sin far. Har du gjort noe med håret ditt?

HERMINE:

Kjemmet det, antakelig.

RONNY:

Vel … kjemming kler deg.

*(*HERMINE *ser litt rart på* RONNY.*)*

HERMINE:

Ronny, vil du holde opp med å stirre sånn på meg?

RONNY:

Vet du hva guttungen til Harry – Albus – sa til meg forleden dag? At han trodde du og jeg var – gift. Ha ha. Ha ha. Latterlig, ikke sant.

HERMINE:

Veldig latterlig.

RONNY:

Han trodde til og med at vi hadde en datter. Underlig tanke, hva?

(De møter hverandres blikk. HERMINE *er den første som ser bort.)*

HERMINE:

Mer enn underlig.

RONNY:

Akkurat. Vi er – venner, og det er alt.

HERMINE:

Absolutt. Bare – venner.

RONNY:

Bare – venner. Pussig ord i grunnen – venner. Ja, ikke *så* pussig, da. Det er jo bare et ord. Venner. Venn. Vinne venn. Min pussige venn, min Hermine. Ja, ikke *min* Hermine, så klart – altså, ikke MIN Hermine, da, du er jo ikke MIN – ja, du vet, men …

HERMINE:

Jeg vet det.

(En pause. Ingen av dem rører seg en millimeter. Allting føles for viktig til noen bevegelse. Så kremter RONNY.*)*

RONNY:

Vel. Det er vel bare å komme seg videre. Ordne opp for Panju. Lære ham de finere detaljene i bartekunsten.

(Han går videre, snur seg, ser på HERMINE. *Hun møter blikket hans. Han får det travelt.)*

Det håret – det kler deg faktisk veldig godt.

AKT II SCENE 18

GALTVORT. REKTORKONTORET.

REKTOR MCSNURP *er alene på scenen. Hun kikker på kartet, rynker pannen, kakker på det med tryllestaven. Så smiler hun for seg selv; hun har truffet en god beslutning.*

REKTOR MCSNURP:
Ugagn utført!

(Vi hører skrangling. Det virker som om hele scenen vibrerer.

GULLA *er den første som kommer ut gjennom peisen, deretter* HARRY.*)*

GULLA:
Ankomsten blir ikke mer verdig etter hvert, nei.

REKTOR MCSNURP:
Potter. Tilbake igjen. Og denne gangen greide du visst endelig å ødelegge golvteppet mitt helt.

HARRY:
Jeg må finne sønnen min. *Vi* må.

REKTOR MCSNURP:

Jeg har tenkt over dette, Harry, og har bestemt meg for at jeg ikke vil være med på det. Du får true med hva du vil, men –

HARRY:

Jeg kommer i fred, Minerva, ikke med krig. Jeg burde aldri ha snakket til deg på den måten.

REKTOR MCSNURP:

Jeg syns bare ikke det går an at jeg blander meg i vennskap, og jeg tror –

HARRY:

Jeg er her for å si unnskyld til deg og unnskyld til Albus. Vil du gi meg sjansen til det?

*(*DRACO *ankommer i en eksplosjon av sot.)*

REKTOR MCSNURP:

Draco?

DRACO:

Han trenger å se sin sønn, og jeg trenger å se min.

HARRY:

Som sagt: fred, ikke krig.

*(*REKTOR MCSNURP *gransker ansiktet hans og finner oppriktigheten hun ser etter. Hun tar opp kartet av lomma og bretter det ut.)*

REKTOR MCSNURP:

Vel, fred kan jeg godt være med på.

(Hun kakker på det med tryllestaven og sukker.)

Jeg sverger på tro og ære at jeg er ute på revestreker.

(Kartet lyser opp og er klart.)

Vel, de *er* sammen.

DRACO:

På jentedoen i andre etasje. Hva i all verden kan de ha fore der?

AKT II SCENE 19

GALTVORT. JENTEDOEN.

SCORPIO *og* ALBUS *kommer inn på et toalett. Midt i rommet står en svær, viktoriansk vaskeservant.*

SCORPIO:

Få se om jeg har fått det med meg nå – planen er altså en blåsoppheksing …

ALBUS:

Ja. Du, plukk opp den såpen der …

(SCORPIO *fisker opp et såpestykke fra vasken.)*

Svulmio!

(Han fyrer av et støt med tryllestaven gjennom rommet, og såpen svulmer opp til firedobbelt størrelse.)

SCORPIO:

Stilig! Du kan godt si jeg er svulmponert.

ALBUS:

Den andre prøven var den i innsjøen. De skulle finne igjen noe som var stjålet fra dem, og det viste seg å være –

SCORPIO:

– noen de var glad i.

ALBUS:

Fredrik brukte en boblehjelmformel for å svømme gjennom sjøen. Så alt vi behøver å gjøre, er å følge etter'n, ta en blåsoppheksing og forvandle ham til noe en god del større. Vi vet at tidsvenderen ikke gir oss lang tid, så det gjelder å fikse det fort. Komme oss bort til ham, blåse opp hodet på'n, se at han flyter opp til overflaten – bort fra prøven, bort fra konkurrentene …

SCORPIO:

Men du har fortsatt ikke sagt åssen *vi* skal komme oss til sjøen –

(Plutselig står det opp en stråle av vann fra vasken. Deretter følger en dryppvåt STØNNE-STINA.*)*

STØNNE-STINA:

Hoi. *Det* var deilig! Jeg likte det aldri før. Men når en kommer opp i min alder, får en ta det en kan få …

SCORPIO:

Å, så klart! Du er et geni! Stønne-Stina …

*(*STØNNE-STINA *snakker sint til* SCORPIO.*)*

STØNNE-STINA:

Hva var det du kalte meg? Stønna jeg? Stønner jeg nå? Gjør jeg, kanskje? *Gjør jeg*?

SCORPIO:

Nei.

STØNNE-STINA:

Hva heter jeg?

SCORPIO:

Stina.

STØNNE-STINA:

Akkurat. Stina. Stina Elisabet Wassen – et pent navn, nemlig. *Mitt* navn. Trengs ikke noe Stønne.
Det er lenge siden. Gutter. På jentedoen min. Det går ikke an … men jeg har nå alltid vært litt svak for Potterne. Og jeg var ganske småfysen på en Malfang òg. Så åssen kan jeg hjelpe dere to?

ALBUS:

Du var der, Stina – i innsjøen. De skrev om deg. Det må finnes en forbindelse ut gjennom rørene her.

STØNNE-STINA:

Jeg har vært overalt, jeg. Akkurat hvor var det du tenkte på?

ALBUS:

Den andre prøven. Innsjø-prøven i Tretrollmannsturneringen. For tjuefem år siden. Harry og Fredrik.

STØNNE-STINA:

Så skrekkelig synd at han pene måtte dø. Ikke at ikke faren din er pen – men Fredrik Djervell – dere aner ikke hvor mange jenter jeg har hørt messe elskovsformler akkurat her på min do … og all den gråtinga da han ble tatt.

ALBUS:

Hjelp oss, Stina. Hjelp oss å komme ut i den samme innsjøen.

STØNNE-STINA:

Tror dere jeg kan hjelpe dere tilbake til fortiden, eller?

ALBUS:

Kan du holde på en hemmelighet?

STØNNE-STINA:

Jeg elsker hemmeligheter. Jeg skal ikke sladre til en sjel. Kors på halsen, ti kniver i hjertet! Eller – tilsvarende, da. For spøkelser. Dere skjønner.

*(*ALBUS *nikker til* SCORPIO*, som viser henne tidsvenderen.)*

ALBUS:

Fortiden kan vi ta oss av. Du kan hjelpe oss gjennom rørene. Vi har tenkt å redde Fredrik Djervell.

STØNNE-STINA: *(Smiler bredt.)*

Det der låter gøy.

ALBUS:

Og vi har ingen tid å miste.

STØNNE-STINA:

Denne vasken her. Avløpet går rett ut i innsjøen. Det er jo mot alle forskrifter, så klart, men denne skolen har alltid vært forhistorisk. Bare stup oppi, så fører rørene dere rett uti.

*(*ALBUS *kravler oppi vasken, etter først å ha lagt fra seg usynlighetskappen.* SCORPIO *følger etter.*

ALBUS *rekker* SCORPIO *noen grønne vekster fra en pose.)*

ALBUS:

Litt til meg, og litt til deg.

SCORPIO:

Gjellegress? Skal vi bruke gjellegress for å puste under vann?

ALBUS:

Akkurat som faren min. Er du klar?

SCORPIO:

Bare husk at denne gangen må vi ikke bli for lenge …

ALBUS:

Fem minutter, mer trenger vi ikke, før vi blir dratt tilbake til nåtiden.

SCORPIO:

Si at alt kommer til å gå knirkefritt.

ALBUS: *(Gliser.)*

Alt kommer til å gå knirkefritt. Klar?

*(*ALBUS *tar gjellegresset og forsvinner ned.)*

SCORPIO:

Albus – nei, Albus –

(Han ser opp. Han og STØNNE-STINA *er alene igjen.)*

STØNNE-STINA:

Jeg liker veldig godt modige gutter.

SCORPIO: *(Litt redd, og bitte litt modig.)*

Da er jeg klar. For hva som måtte komme.

(Han tar gjellegresset og forsvinner ned. STØNNE-STINA *er alene igjen.*

Det kommer et veldig støt av lys og et brak av larm. Og tiden stopper. Og vender seg, tenker seg om litt – og begynner å spole bakover ...

Guttene er borte.

HARRY *kommer løpende inn og rynker pannen. Bak følger* DRACO, GULLA *og* REKTOR MCSNURP.*)*

HARRY:

Albus … Albus …

GULLA:

Han er borte.

(De finner kappen på golvet.)

REKTOR MCSNURP: *(Sjekker kartet.)*

Han er forsvunnet. Nei, han er på full fart under Galtvort-parken. Nei, han er borte –

DRACO:

Hvordan fikk han til det?

STØNNE-STINA:

Han brukte en ganske fiks, blank liten dings.

HARRY:

Stina!

STØNNE-STINA:

Oppsann, tenk at du fant meg. Og jeg som prøvde så kjempehardt å gjemme meg. Hei, Harry. Hei, Draco. Har dere vært uskikkelige nå igjen?

HARRY:

Hva slags *dings* var det han brukte?

STØNNE-STINA:

Jeg tror det var hemmelig, men jeg kan jo aldri holde noe skjult for deg, Harry. Åssen kan det ha seg at du bare blir flottere og flottere med årene?

HARRY:

Sønnen min er i fare. Jeg trenger din hjelp. Hva er det de holder på med, Stina?

STØNNE-STINA:

Han skal redde en kjempesøt gutt. En som heter Fredrik Djervell.

*(*HARRY *forstår straks hva som skjer og er skrekkslagen.)*

REKTOR MCSNURP:

Men Fredrik Djervell døde jo for mange år siden.

STØNNE-STINA:

Han virka temmelig sikker på at akkurat det var'ke noe problem. Han er veldig selvsikker, Harry, akkurat lik deg.

HARRY:

Han hørte at jeg snakket med Anton Djervell … er det mulig at … tidsvenderen i magidepartementet …? Nei. Umulig.

REKTOR MCSNURP:

Sier du at departementet har en tidsvender? Jeg trodde alle var destruert?

STØNNE-STINA:

Tenk at alle er så uskikkelige!

DRACO:

Kan noen vennligst forklare hva som foregår?

HARRY:

Albus og Scorpio – det er ikke det at de forsvinner og dukker opp igjen. De reiser. Reiser i tid.

AKT II SCENE 20

TRETROLLMANNSTURNERINGEN. INNSJØEN. 1995.

LUDO HUMBAG:

Mine damer og herrer, gutter og jenter, vel møtt til den største – den mest fantastiske – den ekte og eneste – TRETROLLMANNSTURNERINGEN! De som er fra Galtvort, gi meg et hurra!

(Høyt hurrarop.

Og nå svømmer ALBUS *og* SCORPIO *i sjøen, dykker dypere og dypere med grasiøse svømmetak.)*

Er det noen her fra Durmstrang? Så gi meg et hurra!

(Høyt hurrarop.)

OG DERE FRA BEAUXBATONS – GI MEG ET HURRA!

(Et ikke fullt så slapt hurrarop.)

Se det, *mademoisellene* er i siget, de òg.
Og DER er de i gang … Viktor er jo rene haien, gjett om han er. Fleur ser strålende ut. Harry, full av tæl som alltid, bruker gjellegress – smart, Harry, godt tenkt – og Fredrik – vel, Fredrik – et syn for guder, mine damer og herrer – Fredrik bruker en boblehjelm-heksing for å krysse sjøen.

*(*FREDRIK *nærmer seg gjennom vannet med en boble rundt hodet.* ALBUS *og* SCORPIO *hever tryllestavene samtidig og sender en*

blåsoppheksing gjennom vannet. FREDRIK *snur seg og ser forvirret på dem, og den treffer ham. Rundt ham gløder vannet som gull.*

Og FREDRIK *begynner å vokse – og vokse – og vokse. Han ser seg rundt i panikk. Og guttene ser på mens* FREDRIK *flyter hjelpeløst opp gjennom vannet.)*

Men hva er dette? … Fredrik Djervell flyter opp gjennom vannet – det ser ut som han er ute av konkurransen … Nei, mine damer og herrer, her har vi ikke vinneren, nei, her har vi min santen taperen! Fredrik Djervell forvandler seg til en ballong, og ballongen vil opp og fly – *fly*, mine damer og herrer, ut av prøven, ut av turneringen, og – nei å nei, verre og verre, det er eksplosjoner, rene fyrverkeriet omkring ham, og – nei, se, det blir ord av det! «RONNY ELSKER HERMINE» – og publikum jubler! Men uff da, se på Fredrik, det ansiktsuttrykket … Dette er litt av et bilde, dere, litt av et syn, litt av en tragedie er det. Ja, dette er en ydmykelse, noe annet ord for det fins ikke.

*(*ALBUS *smiler bredt og gir* SCORPIO *en* high five *i vannet.*

ALBUS *peker opp;* SCORPIO *nikker, og de begynner å svømme oppover. Og mens* FREDRIK *fortsetter å stige, begynner folk å le.*

Og alt forandrer seg. Verden blir mørkere – nesten svart. Og det kommer et lysglimt og et smell. Og tidsvenderen tikker sakte og stopper. Og vi er tilbake i nåtiden.

SCORPIO *skyter plutselig opp over vannflaten, triumferende.)*

SCORPIO:

Ju-huuuu!

(Han ser seg overrasket om. Hvor er Albus? Han fekter med armene i lufta.)

Vi greide det!

(Han venter et øyeblikk.)

Albus?

(Ingen Albus. SCORPIO *trår vannet, tenker et øyeblikk og dukker under vann. Kommer opp igjen, nå i full panikk. Speider rundt*

seg.)

Albus! ALBUS! ALBUS!

(Vi hører en hvisking på ormtunge. Den forflytter seg raskt rundt blant publikum:

Han kommer. Han kommer. Han kommer.)

DOLOROSA UFFERT:

Scorpio Malfang. Kom deg opp av sjøen. Opp av sjøen. Nå straks.

(Hun trekker ham opp av vannet.)

SCORPIO:

Å, frøken, jeg trenger hjelp. Jeg må ha hjelp! Vær så snill …

DOLOROSA UFFERT:

Frøken? Jeg er professor Uffert, rektor på skolen her, ikke noen *frøken*.

SCORPIO:

Rektor? Men …

DOLOROSA UFFERT:

Rektor, ja, og at familien din er viktig, er ingen unnskyldning for skulk og slendrian!

SCORPIO:

Men det er en gutt der ute i vannet! De må hente hjelp! Jeg leter etter vennen min, frøken. Professor. Rektor. En av elevene, frøken. Albus Potter.

DOLOROSA UFFERT:

Potter? Albus Potter? Det fins ingen elev som heter det. Det har ikke vært noen Potter her på skolen på mange år – og den gutten gikk det dårlig med. Ikke noe Hvil i fred, Harry Potter, nei – heller: Hvil i evig fortapelse. En typisk bråkmaker.

SCORPIO:

Er Harry Potter … død?

(Rundt om i salen føles vindpust. Noen svarte kapper stiger opp blant publikum. Svarte kapper som blir svarte skikkelser. Som blir desperanter.

Desperantene flyr gjennom salen. Dødelige svarte skikkelser, dødelige svarte krefter. De er alt du noensinne har vært redd for. De suger all ånd ut av rommet.

Vinden fortsetter. Dette er helvete. Og så – fra bakerst i salen, men hviskende rundt alle – to ord sagt av en umiskjennelig stemme: VOLDEMORT.

Haaarry Pottttter …

Harrys drøm er blitt virkelighet.)

DOLOROSA UFFERT:

Har du tatt noen rare stoffer? Blitt grums uten at noen har merket det? Harry Potter døde for over tjue år siden, da han var med på det mislykte kuppet her på skolen – en av disse Humlesnurr-terroristene vi heldigvis fikk nedkjempet i Slaget om Galtvort. Så – kom igjen nå. Jeg vet ikke hva du tror du driver med, men du gjør desperantene oppspilt og ødelegger hele Voldemort-dagen.

(Og ormtunge-hviskingen blir høyere og høyere, det blir skremmende høyt. Og digre bannere med slangesymboler på blir senket ned over scenen.)

Og SCORPIO *er midt i marerittets hjerte.*

SCORPIO:

Voldemort-dagen?

(Scenen går i svart.)

SLUTT PÅ FØRSTE DEL

ANDRE DEL

ANDRE DEL

TREDJE AKT

AKT III SCENE 1

GALTVORT. REKTORKONTORET.

Vi befinner oss i en verden som er snudd på hodet.

Og det er en mørk verden.

Jorden er dekket av et tynt lag med aske, den er blek av usikkerhet og gru.

Dette er reflektert i scenografien – i musikken – men mest av alt i valgene vi gjør.

Harry er død. Voldemort lever og hersker. Ingenting er slik det burde være.

SCORPIO *kommer inn på* DOLOROSA UFFERT*s kontor. Nå er kutten hans mørkere – ja, svart. Han kjenner farer lure fra alle sider, og er årvåken og beredt.*

DOLOROSA UFFERT:

Scorpio. Takk for at du ville komme.

SCORPIO:

Rektor.

DOLOROSA UFFERT:

Scorpio, som du vet, har jeg lenge ment at du har potensiale i deg til å bli prefekt. Du er fullblods, har lederegenskaper, er herlig atletisk …

SCORPIO:

Atletisk?

DOLOROSA UFFERT:

Du behøver ikke spille beskjeden, Scorpio. Jeg har sett deg på rumpeldunkbanen; det er jo knapt en snopp du ikke klarer å fange. Du er en uhyre verdifull elev; lærerstaben setter stor pris på deg – og i særdeleshet jeg. Jeg har skrevet nærmest overstrømmende om deg i rapportene til Vara. Samarbeidet vårt her om å renske ut uegnede elever har gjort skolen vår til et tryggere – mer renraset – sted.

SCORPIO:

Sier De det?

(Avsides høres et skrik. SCORPIO *snur seg etter lyden, men tar seg i det. Han må og skal beholde selvkontrollen.)*

DOLOROSA UFFERT:

Men på de tre dagene siden jeg fant deg i sjøen på Voldemort-dagen, er du blitt … særere og særere. Spesielt denne plutselige besattheten din av Harry Potter …

SCORPIO:

Vel, jeg –

DOLOROSA UFFERT:

Utspørringen av alle og enhver om Galtvort-slaget. Hvordan Harry Potter døde. *Hvorfor* han døde. Og denne merkverdige opptattheten av Fredrik Djervell. Scorpio, vi har jo sjekket deg for heksinger og forbannelser – og det var ingen å finne – så derfor spør jeg deg om det er noe vi kan gjøre … for å få deg tilbake til det du var.

SCORPIO:

Nei. Nei da. Jeg er helt tilbake alt. Litt kortvarig sinnsforvirring, det var bare det.

DOLOROSA UFFERT:

Så vi kan fortsette samarbeidet vårt?

SCORPIO:

Ja visst.

(Hun legger hånden på hjertet, og håndleddene i kors.)

DOLOROSA UFFERT:

For Voldemort og Vilje!

SCORPIO: *(Prøver å kopiere.)*

For – ja, det, ja.

AKT III SCENE 2

GALTVORT. PARKEN.

Scenen begynner å snurre og SCORPIO *snurrer med den, mens han ser febrilsk etter noe – hva som helst – som kan forklare situasjonen han har havnet i.* KARL *og* YANN *er fulle av pepp. De kommer styrtende mot* SCORPIO

KARL JENSUM:

Hei, Skorpionkongen.

(SCORPIO *får en skikkelig hardhendt* high five. *Det gjør vondt, men han biter det i seg.)*

YANN FRIDERIC:

Vi holder oss til avtalen, vel? I morra kveld?

KARL JENSUM:

For nå er vi gørrklare til å rispe oss litt grumseblod.
(De går.)

PILLA CREMMER:

Scorpio.

(PILLA CREMMER *står i trappa.* SCORPIO *snur seg mot henne.)*

SCORPIO:

Pilla Cremmer?

PILLA CREMMER:

Skal vi gå rett på sak? Jeg vet at alle venter på å høre hvem du vil be, men altså, *noen* må du jo be, og *jeg* er blitt bedt av tre stykker alt, og jeg er ikke er den eneste, det vet jeg, som har takket nei til alle. Altså, i tilfelle du hadde tenkt å be meg.

SCORPIO:

Å … jaha.

PILLA CREMMER:

Og det ville vært helt topp, da. Om du var interessert. Som ryktene vil ha det til – at du er. Og jeg ville bare gjøre det helt klart – her og nå – at jeg er interessert, jeg også. Og det er ikke noe rykte. Det er et f-a-k-t-u-m, faktum.

SCORPIO:

Så øhm, flott, men – hva er det vi snakker om?

PILLA CREMMER:

Blodballet, vel! Hvem du – Skorpionkongen – vil be med på Blodballet.

SCORPIO:

Du – Pilla Cremmer – vil at *jeg* skal be deg på … ball?

(Han hører skrik bakfra.)

Hva er de skrikene?

PILLA CREMMER:

Grumser, så klart. I fangehullene. Det var da din egen idé, var det ikke det? Hva er det med deg om dagen? Uff, Potter òg, nå har jeg fått blod på skoene *igjen* …

(Bøyer seg og tørker omhyggelig av skoene.)

Som Vara sier: Framtiden skaper vi selv – så her driver jeg og skaper framtid – sammen med deg. For Voldemort og Vilje!

SCORPIO:

For Voldemort, for all del.

*(*PILLA *går videre, og* SCORPIO *stirrer forpint etter henne. Hva er dette for en verden – og hva er hans plass i den? Han fortsetter å snurre inn i ...)*

AKT III SCENE 3

MAGIDEPARTEMENTET. AVDELINGEN FOR MAGISK JUSTIS. SJEFENS KONTOR.

DRACO *gjør en imponerende figur, på en måte han ikke har gjort hittil. Han formelig oser av makt, og det kler ham. Begge sideveggene er dekket med bannere for Vara – en heraldisk fuglekropp som minner om fascistenes.*

DRACO:

Du kommer for sent.

SCORPIO:

Er dette ditt kontor?

DRACO:

For sent, og ikke en unnskyldning. Vil du absolutt gjøre problemet verre?

SCORPIO:

Er *du* sjef for Magisk justis?

DRACO:

Hvordan våger du! Hvordan våger du å gjøre skam på meg, og så la meg vente, og på toppen av alt, ikke be om unnskyldning?

SCORPIO:

Unnskyld.

DRACO:

Sir.

SCORPIO *ser opp. Han forsøker å forstå hva det er som foregår med faren.*

SCORPIO:

Unnskyld, sir.

DRACO:

Jeg har ikke oppdratt deg til slendrian, Scorpio. Og ikke til å ydmyke meg på Galtvort.

SCORPIO:

Ydmyke, sir?

DRACO:

Harry Potter! Stille spørsmål om Harry Potter, av alle ydmykende ting. Hvordan våger du å trekke navnet Malfang ned i søla?

(En mørk tanke skyter gjennom SCORPIO*s hode.)*

SCORPIO:

Å nei. Er det deg som står bak? Nei. Nei. Det er ikke sant.

DRACO:

Scorpio …

SCORPIO:

Aftenprofeten i dag – tre trollmenn som sprenger bruer for å se hvor mange gomper de kan ta livet av med én salve – var det deg?

DRACO:

Forsiktig nå.

*(*SCORPIO *går mot faren. Hvert skritt er en anklage.)*

SCORPIO:

Dødsleirene for grumser. Torturen. Folk som motarbeider ham, blir brent levende. Hvor mye av dette er deg? Mamma sa alltid at du var et bedre menneske enn jeg kunne se, men det er sånn du *egentlig* er, ikke sant? En morder, en torturist, en –

*(*DRACO *reiser seg og rykker* SCORPIO *hardt ned mot bordet. Volden er overraskende og livsfarlig.)*

DRACO:

Ikke nevn hennes navn i sinne, Scorpio. Ikke prøv å bruke henne for å skåre poeng. Hun fortjener bedre enn som så.

*(*SCORPIO *sier ingenting. Han er forferdet og redd, og* DRACO *ser det. Han slipper* SCORPIO*s hode. Han liker ikke å gjøre sønnen vondt.)*

Og nei, de idiotene som sprengte gomper, det har ingenting med meg å gjøre. Skjønt det blir meg som får jobben med å bestikke gompe-statsministeren med gull … Sa din mor virkelig det om meg?

SCORPIO:

Hun sa at farfar ikke likte henne noe særlig – var imot giftermålet – mente hun var for svak, for mye av en gompeelsker – men at du trosset ham for hennes skyld. Hun sa det var det modigste hun hadde opplevd.

DRACO:

Hun gjorde det lett å være modig, moren din.

SCORPIO:

Men det var – en annen deg.

(Han ser på faren, som ser tilbake med rynket panne.)

Jeg har gjort stygge ting. Og du har gjort verre. Hva er det vi er blitt, pappa?

DRACO:

Vi er ikke *blitt* noe som helst. Vi er simpelthen som vi er.

SCORPIO:

Slekta Malfang. Slekta å regne med når mørkt skal bli beksvart.

(Dette treffer DRACO*, og han stirrer granskende på* SCORPIO.*)*

DRACO:

Denne affæren på skolen. Hva ligger bak den?

SCORPIO:

Jeg vil ikke være den jeg er.

DRACO:

Og hva kommer det av?

*(*SCORPIO *leter desperat etter en måte å forklare seg på.)*

SCORPIO:

Jeg har sett meg selv på en annen måte.

DRACO:

Vet du hva jeg elsket høyest ved din mor? Hun kunne alltid hjelpe meg å finne lys i mørket. Hun gjorde verden – min verden, iallfall – mindre … hva var det ordet du brukte? Beksvart.

SCORPIO:

Gjorde hun det?

*(*DRACO *studerer sønnen.)*

DRACO:

Det er mer av henne i deg enn jeg trodde.

(Kort pause. Han gransker SCORPIO *grundig.)*

Jeg vet ikke hva du driver med, men – vær forsiktig. Jeg kan ikke miste deg òg.

SCORPIO:

Ja, sir.

*(*DRACO *ser en siste gang på sønnen sin og prøver å forstå hva som foregår inni hodet på ham.)*

(Han beveger hånden over håndleddene på velkjent vis.)

DRACO:

For Voldemort og Vilje.

*(*SCORPIO *ser på ham og rygger ut av rommet.)*

SCORPIO:

For Voldemort og Vilje.

AKT III SCENE 4

GALTVORT. BIBLIOTEKET.

SCORPIO *kommer inn i biblioteket og leter desperat gjennom bok etter bok. Han finner en historiebok.*

SCORPIO:

Hvordan ble Fredrik en dødseter? Hva er det jeg har oversett? Tenk om jeg kunne finne … et lys i mørket.

KURT BOLLE JR.:

Hvorfor kommer du hit?

*(*SCORPIO *snur seg og ser en tilsynelatende nokså desperat* KURT.*)*

SCORPIO:

Hvorfor skulle jeg ikke være her?

KURT BOLLE JR.:

Den er ikke ferdig ennå. Jeg jobber så fort jeg kan. Men professor Slur gir så mye lekser, og så, å skrive stilen på to forskjellige måter … Ikke at jeg klager, altså … unnskyld.

SCORPIO:

En gang til. Fra begynnelsen. Hva er det som ikke er ferdig?

KURT BOLLE JR.:

Stilen din. Om eliksirer. Og jeg er bare glad for å skrive den, jeg – takknemlig – og jeg vet jo at du hater lekser og bøker, og jeg kommer aldri til å skuffe deg, det vet du vel.

SCORPIO:

Hater jeg lekser?

KURT BOLLE JR.:

Du er jo Skorpionkongen. Klart du hater lekser. Hva skal du med *Magihistorien*? Jeg kan godt ta den leksa for deg òg.

(Pause. SCORPIO *ser et øyeblikk på* KURT*, før han slenger historieboken til ham.* KURT *tviholder på den når han går ut.*

Litt etter kommer SCORPIO *inn igjen. En tanke dukker opp, og han rynker pannen.)*

SCORPIO:

Sa han … Slur?

AKT III   SCENE 5

GALTVORT. ELIKSIR-ROMMET.

SCORPIO *slamrer opp døra til Eliksirrommet og løper inn.* SEVERUS SLUR *ser opp på ham.)*

SLUR:

Har ingen lært deg å banke på, gutt?

*(*SCORPIO *ser opp på* SLUR*, litt andpusten, litt usikker, litt begeistret.)*

SCORPIO:

Severus Slur. Dette er virkelig en ære.

SLUR:

Professor Slur greier seg. At du oppfører deg som en konge på skolen her, Malfang, betyr ikke at vi alle er dine undersåtter.

SCORPIO:

Men De er svaret …

*(*SLUR *er like giftig som han alltid har vært.)*

SLUR:

Så hyggelig for meg. Har du noe å si meg, gutt, så vær så vennlig å si det … Hvis ikke, lukk døra på veien ut.

SCORPIO:

Jeg trenger Deres hjelp.

SLUR:

Mitt kall er å tjene.

SCORPIO:

Det er bare at jeg vet ikke hva slags hjelp jeg trenger. Er De fremdeles under dekke? Jobber De fremdeles for Humlesnurr i hemmelighet?

SLUR:

Humlesnurr? Humlesnurr er død. Og jobben min for ham var høyst offentlig … Jeg var lærer på skolen hans.

SCORPIO:

Nei. Det var ikke alt De gjorde. De overvåket dødseterne for ham. De var rådgiver for ham. Alle trodde at De myrdet ham – men det viste seg jo at De hadde vært på hans side. De reddet verden.

*(*SLUR *snerrer av frykt og raseri.)*

SLUR:

Dette er ytterst farlige anklager du kommer med, gutt. Og ikke tro at Malfang-navnet beskytter deg mot straff.

SCORPIO:

Hva om jeg kunne fortelle Dem at det fins en annen verden – en verden hvor Voldemort ble slått i Galtvort-slaget, hvor Harry Potter og Humlesnurrs Hær vant – hva hadde De sagt til det?

SLUR:

Jeg ville sagt at ryktene om at Galtvorts høyt elskede Skorpionkonge har gått fra vettet, viser seg vel fundert.

SCORPIO:

Det var en stjålet tidsvender. Jeg stjal en tidsvender. Sammen med Albus. Vi prøvde å bringe Fredrik Djervell tilbake fra de døde – da var han død, altså. Vi prøvde å hindre at han vant Tretrollmannsturneringen. Men da vi gjorde det, ble han nesten et helt annet menneske.

SLUR:

Harry Potter vant den Tretrollmannsturneringen.

SCORPIO:

Men det var ikke meningen at han skulle gjøre det alene. Fredrik skulle vinne den sammen med ham. Men vi ydmyket ham, så han røyk ut av turneringen. Og på grunn av den ydmykelsen, ble han en dødseter. Jeg har ikke klart å finne ut hva han gjorde under Galtvort-slaget – om han drepte noen, eller – men *noe* gjorde han, og det forandret alt.

SLUR:

Fredrik Djervell drepte bare én trollmann, en nokså ubetydelig en – Nilus Langballe.

SCORPIO:

Å, selvfølgelig! Akkurat! Professor Langballe skulle jo drepe Nagini, slangen til Voldemort. Nagini måtte dø før Voldemort kunne dø. Ja, nettopp! Der sa De det! Vi ødela for Fredrik, han drepte Nilus, og Voldemort vant slaget. Skjønner De? Forstår De nå?

SLUR:

Det jeg forstår, er at dette er noe nytt Malfang-fanteri. Kom deg ut før jeg melder fra til faren din, og du virkelig får problemer.

*(*SCORPIO *tenker; så spiller han ut sitt siste, desperate kort.)*

SCORPIO:

De elsket moren hans. Jeg husker ikke alt, men jeg vet at De elsket moren hans. Harrys mor. Lilly. Jeg vet at De jobbet under dekke i årevis. Jeg vet at uten Dem hadde vi aldri vunnet krigen. Åssen kunne jeg vite det om jeg ikke hadde sett den andre verdenen …?

*(*SLUR *svarer ikke. Han er overveldet.)*

For det visste bare Humlesnurr, stemmer ikke det? Og så mistet De ham. De må ha følt Dem så alene. Jeg vet at De er et godt menneske. Harry Potter fortalte sønnen sin at De er en stor mann.

*(*SLUR *ser på* SCORPIO*, usikker på hva som egentlig foregår. Er dette en felle? Han vet ikke hva han skal tro.)*

SLUR:

Harry Potter er død.

SCORPIO:

Ikke i min verden. Han sa De var det modigste mennesket han hadde møtt. Han visste det, nemlig – han visste om hemmeligheten Deres – hva De gjorde for Humlesnurr. Og beundret Dem for det – veldig. Og det var derfor han oppkalte sønnen sin – min bestevenn – etter dere begge. Albus Severus Potter.

*(*SLUR *tier, dypt beveget.)*

Vær så snill – for Lillys skyld, for verdens – hjelp meg.

*(*SLUR *tenker. Så går han mot* SCORPIO *og tar underveis fram tryllestaven.* SCORPIO *rykker skremt et skritt tilbake.* SLUR *sender en heksing mot døra.)*

SLUR:

Plomberiporto!

(En usynlig lås smeller på plass. SLUR *åpner en luke bakerst i klasserommet.)*

Vel, så kom igjen, gutt …

SCORPIO:

Bare et spørsmål … hvor … skal vi?

SLUR:

Vi har måttet flytte på oss mange ganger. De har ødelagt sted etter sted for oss. Dette fører til et hemmelig rom under røttene til Prylepilen.

SCORPIO:

Hvem er «vi»?

SLUR:

Det får du nok se.

AKT III SCENE 6

KRIGSRÅD-ROMMET.

(Under jorden. Luften er tykk av jord, støv og håpløse (men nødvendig) bestrebelser.)

SCORPIO *blir holdt nede på et bord av en slående flott* HERMINE. *Klærne hennes er slitte og falmede, men øynene lyser. Nå er hun en ekte kriger, og det kler henne.*

HERMINE:

Én bevegelse til, så blir hjernen din en frosk og armene gummi!

*(*SLUR *entrer rommet etter* SCORPIO.*)*

SLUR:

Rolig. Han er ingen fare.

(Kort pause.)

Men høre etter har du jo aldri kunnet. En plage var du som elev, og en like stor plage er du nå som – hva du nå er.

HERMINE:

En mønsterelev, var jeg.

SLUR:

Bare passelig til gjennomsnittlig. Han er på vår side!

SCORPIO:

Jeg er det, Hermine!

*(*HERMINE *ser på ham, stadig mistroisk.)*

HERMINE:

De fleste kaller meg Grang. Og jeg tror ikke på et ord du sier, Malfang.

SCORPIO:

Alt sammen er min feil. Min og Albus'.

HERMINE:

Albus Humlesnurr? Hva har Humlesnurr med dette å gjøre?

SLUR:

Han mener ikke Humlesnurr. Kanskje du burde sette deg.

*(*RONNY *kommer løpende inn, med strittende hår og sjuskete klær. Hans 'opprørerlook' er ikke fullt så overbevisende som Hermines.)*

RONNY:

Slur – jaså, kongelig visitt, og – (*Han får øye på* SCORPIO *og blir forskrekket.*) – Hva gjør han her?

(Han fomler fram tryllestaven.)

Jeg er bevæpnet – jeg er livsfarlig, og jeg råder deg til å –

(Det går opp for ham at han holder staven feil vei, og snur den.)

– å være *ytterst* forsiktig –

SLUR:

Han er på vår side, Ronny.

*(*RONNY *ser på* HERMINE*, som nikker.)*

RONNY:

Du godeste Humlesnurr!

AKT III SCENE 7

KRIGSRÅD-ROMMET.

HERMINE *sitter og studerer tidsvenderen, mens* RONNY *prøver å skjønne hvordan alt dette henger sammen.*

RONNY:

Så det du sier, er altså at hele historiens gang henger på … Nilus Langballe? Det er temmelig drøyt.

HERMINE:

Det er sant, Ronny.

RONNY:

Ja vel, ja. Og når du er så sikker, så er det fordi …?

HERMINE:

Alt han vet om Slur – om oss alle – det er ting han umulig kunne visst …

RONNY:

Kanskje han bare er en kløpper til å gjette?

SCORPIO:

Jeg er ikke det. Kan dere hjelpe meg?

RONNY:

Vi er de eneste som kan det. Humlesnurrs Hær har krympa en del siden toppen, faktisk –
(Han tar en pause, dette er vanskelig for ham.)
vel, vi her er omtrent det som er igjen, men vi har fortsatt kampen. Gjemt oss midt i glaninga, så å si. Mens vi gjør det beste vi kan for å nappe dem i nesehåra. Grang her er ettersøkt. Jeg òg.

SLUR: *(Tørt.)*

Ikke fullt så ettersøkt.

HERMINE:

Jeg må få dette klart for meg: Denne andre verdenen … før dere begynte å tukle?

SCORPIO:

Voldemort er død. Drept i Galtvort-slaget. Harry er sjef for Magisk justis. Du er magiminister.

*(*HERMINE *blir overrumplet og et øyeblikk taus. Hun ser opp med et smil.)*

HERMINE:

Jeg, magiminister?

RONNY: *(Vil være med på moroa.)*

Toppers. Og jeg, da?

SCORPIO:

Du driver Wiltersens Wærste.

*(*RONNY *blir lang i maska.)*

RONNY:

Jaha, så hun er magiminister, og jeg … driver en morobutikk?

*(*SCORPIO *ser* RONNY*s sårede uttrykk.)*

SCORPIO:

Du konsentrerer deg mest om ungene dine.

RONNY:

Fine greier. Da er vel hvertfall mora et lekkert støkke?

SCORPIO: *(Rødmer.)*

Vel, øh … det kommer vel an på hva du … altså, det er sånn at, altså, dere to, dere har liksom barn sammen. En datter og en sønn.

(Begge to ser forbløffet opp.)

Gift. Forelsket. Alt. Dere fikk sjokk den andre gangen òg. Da du var lærer i Forsvar mot svartekunster, og Ronny var gift med Padma. Dere blir *alltid* like overrasket.

*(*HERMINE *og* RONNY *ser på hverandre. Begge ser fort bort. Men* RONNY *ser på henne igjen, kremter, kremter om og om igjen, mindre overbevisende for hver gang.)*

HERMINE:

Lukk munnen når du glor på meg, Wiltersen.

(Det gjør RONNY*, men er ikke mindre forvirret for det.)*

Og – Slur? Hva gjør Slur i denne andre verdenen?

SLUR:

Jeg er vel død, formodentlig.

(Han ser på SCORPIO*, som desperat forsøker å skjule sannheten, men ansiktet hans avslører alt.* SLUR *smiler smalt.)*

Du ble litt for overrasket over å se meg. Men hvordan?

SCORPIO:

Tappert.

SLUR:

Hvem?

SCORPIO:

Voldemort.

SLUR:

Det var da irriterende.

(Et øyeblikks taushet, mens SLUR *fordøyer dette.)*

Men det er vel en slags storhet i det å bli felt av selveste Mørkets herre, får man tro.

HERMINE:

Så leit, Severus.

*(*SLUR *ser på henne og svelger i seg smerten. Han gjør et kast med hodet mot* RONNY*.)*

SLUR:

Vel, i det minste er jeg ikke gift med han der.

HERMINE:

Hvilke trylleformler brukte dere?

SCORPIO:

Exitarmus i den første prøven, og *Svulmio* i den andre.

RONNY:

En enkel skjoldformel burde stoppe begge de der.

SLUR:

Og etterpå reiste dere tilbake?

SCORPIO:

Vel, tidsvenderen hentet oss tilbake, da. Det er det med denne venderen at du får bare fem minutter i fortiden.

HERMINE:

Og du kan bare forflytte deg i tid, ikke i rom?

SCORPIO:

Ja, ja, nettopp – du reiser tilbake på samme sted som du er.

HERMINE:

Interessant.

(Både SLUR *og* HERMINE *forstår hva dette innebærer.)*

SLUR:

Da blir det bare meg og gutten.

HERMINE:

Ikke ta det ille opp, Slur, men dette overlater jeg ikke til noen. Det er for viktig.

SLUR:

Hermine, du er trollmannsverdenens mest ettersøkte opprører. Å gjøre dette innebærer å gå ut herfra. Når var du ute sist?

HERMINE:

Det er lenge siden, men –

SLUR:

Hvis du blir oppdaget der ute, kommer du til å få desperantkysset – de suger ut sjelen på deg …

HERMINE:

Jeg har fått nok av å overleve på smuler og mislykte kuppforsøk, Severus. Dette er vår sjanse til å gi verden en omstart.

(Hun nikker til RONNY*, som trekker ned et kart.)*

Den første prøven i turneringen var i utkanten av Den forbudte skog. Vi vender tiden her, kommer oss til turneringen, blokkerer heksingen og er snart trygt tilbake. Utført med presisjon lar det seg gjøre, og vi

behøver overhodet ikke vise oss ute i vår egen tid. Etterpå vender vi tiden én gang til, går ned til sjøen og reverserer prøve nummer to.

SLUR:

Du risikerer alt.

HERMINE:

Hvis vi får til dette, er Harry i live, Voldemort er død og Vara er ikke mer. Da er ingen risiko for stor. Enda så lei jeg er for prisen du må betale.

SLUR:

Noen priser er til for å betales.

(De to ser på hverandre. SLUR *nikker,* HERMINE *nikker tilbake.* SLUR *skjærer en liten grimase.)*

Jeg siterte vel ikke nettopp Humlesnurr?

HERMINE: *(Smiler.)*

Nei, jeg er nokså sikker på at det der var ekte Severus Slur.

(Hun snur seg mot SCORPIO *og peker på tidsvenderen.)*

Malfang.

*(*SCORPIO *gir henne venderen. Hun smiler ned mot den; det er spennende både å bruke en tidsvender igjen, og å bruke den til nettopp dette.)*

La oss håpe alt klaffer.

(Hun starter tidsvenderen. Den begynner å vibrere, og så eksploderer den i en hvirvel av bevegelse.

Det kommer et veldig støt av lys, et brak av lyd. Og tiden stopper. Så vender den seg om, tenker seg om et øyeblikk, før den begynner å spole bakover. Først sakte, og så fortere og fortere …

Et smell og et lysglimt, og hele gruppa forsvinner.)

AKT III SCENE 8

UTKANTEN AV DEN FORBUDTE SKOG. 1994.

Her ser vi den tidligere scenen fra Del I gjenspilt, men bakerst på scenen, ikke foran. Vi kan skjelne ALBUS *og* SCORPIO *i Durmstrang-kuttene sine. Og gjennom det hele hører vi den «strålende» (igjen hans eget ord, ikke vårt)* LUDO HUMBAG.

SCORPIO, HERMINE, RONNY *og* SLUR *betrakter det hele spent.*

LUDO HUMBAG:

Og Fredrik Djervell er inne på scenen, han virker rolig. Redd, men rolig. Han finter til venstre. Han finter til høyre. Jentene dåner når han stuper i skjul. De hyler med én munn: Ikke drep vår Djervell, herr Drage! Og Fredrik bykser hit, han bykser dit, han gjør seg klar med tryllestaven –

SLUR:

Dette tar for lang tid. Tidsvenderen snurrer.

LUDO HUMBAG:

Hva har denne unge, modige, flotte mannen oppi ermet nå?

(Idet ALBUS *prøver å kapre Fredriks tryllestav, blokkerer* HERMINE *heksingen hans. Han stirrer mismodig på staven, usikker på hvorfor det ikke funket.*

Og tidsvenderen snurrer, og de ser på den og får panikk idet de blir trukket med i hvirvelen.)

En hund – han har transfigurert en stein til en hund – nei, dæven han så dundrende døtte! – det er gutten sin, det er rene Dynamoen Djervell!

AKT III SCENE 9

UTKANTEN AV DEN FORBUDTE SKOG.

De står i skogkanten, tilbake fra tidsreisen. RONNY *har store smerter.* SLUR *ser seg om og skjønner straks at de er i stor fare.*

RONNY:

Uøhh. Oahh. Auauauau.

HERMINE:

Ronny … Ronny, hva har den gjort med deg?

SLUR:

Å nei! Visste jeg det ikke.

SCORPIO:

Tidsvenderen gjorde noe med Albus også. Den første gangen vi dro tilbake.

RONNY:

Nå – au – forteller han det.

SLUR:

Vi er over bakkenivå. Vi må komme oss unna. Fort.

HERMINE:

Ronny, du kan fremdeles gå, kom an …

*(*RONNY *kommer seg på beina, men skriker av smerte.* SLUR *hever tryllestaven.)*

SCORPIO:

Men funka det?

HERMINE:

Vi blokkerte heksingen hans. Fredrik beholdt tryllestaven. Jo, det funket.

SLUR:

Men vi kom tilbake til feil sted. Vi er ute. Dere er ute.

RONNY:

Vi må bruke tidsvenderen igjen – komme oss vekk herfra –

SLUR:

Vi må komme oss i skjul. Vi er fryktelig utsatt …

(Plutselige, isnende vindpust fra forskjellige steder i salen. Noen svarte kapper reiser seg mellom tilskuerne – svarte kapper som blir svarte skikkelser. Som blir desperanter.)

HERMINE:

For sent.

SLUR:

Dette er katastrofe.

HERMINE: *(Det går opp for henne hva hun må gjøre.)*

Det er meg de er ute etter, ikke dere.
Ronny. Jeg elsker deg. Jeg har alltid gjort det. Men dere tre må løpe.
Løp! Nå!

RONNY:

Hæ?

SCORPIO:

Hva?

RONNY:

Kan vi snakke litt om det der med å elske først?

HERMINE:

Dette er fremdeles Voldemorts verden. Og jeg har fått nok av den. Å få reversert prøve nummer to, det er det som vil forandre alt.

SCORPIO:

Men de kommer til å kysse deg. Suge ut sjelen på deg.

HERMINE:

Og så forandrer dere fortiden. Og da gjør de det ikke. Gå. Nå.

(Desperantene sanser dem. Fra alle kanter senker det seg ulende skikkelser.)

SLUR:

Fort! Vi må gå.

(Han trekker SCORPIO *i armen.* SCORPIO *følger motvillig med.*

HERMINE *ser på* RONNY. *Han har ikke rikket seg.)*

HERMINE:

Du skulle gå, du òg.

RONNY:

Vel, de er ute etter meg òg – litt, i hvert fall – og jeg har faktisk veldig vondt. Og dessuten så … vil jeg i grunnen helst bli her. *Forvento ver –*

(Idet han strekker ut armen for å utføre heksingen, holder HERMINE *den tilbake.)*

HERMINE:

Du. La oss holde på dem her og gi gutten en best mulig sjanse.

*(*RONNY *ser på henne. Så nikker han sørgmodig.)*

En datter og en sønn.

(Han smiler mykt mot henne. Dette er ekte kjærlighet.)

RONNY:

Jeg likte den tanken òg.

(Han ser seg om. Han vet hva som venter.)

Jeg er redd.

HERMINE:

Kyss meg.

*(*RON *tenker, og så gjør han det. Desperantene stuper mot dem og de blir rykket fra hverandre og slengt i bakken. Og vi ser en gyllen-hvitaktig tåke bli trukket ut av kroppene deres – det er sjelene som blir sugd ut. Det er skremmende.*

SCORPIO *og* SLUR *kommer tilbake bakerst på scenen. De vet hva som alt er tapt.)*

SLUR:

Vi må komme oss ned til vannet. Gå – ikke løp.

*(*SLUR *ser på* SCORPIO.*)*

Hold på roen, Scorpio. Selv om de er blinde, kan de sanse at du er redd.

SCORPIO:

De sugde akkurat ut sjelen på dem!

(En desperant stuper ned mot dem og blir stående foran SCORPIO.*)*

SLUR:

Tenk på noe annet, Scorpio. Konsentrer deg!

(Men SCORPIO *klarer ikke å konsentrere seg.)*

SCORPIO:

Jeg fryser. Jeg kan ikke se. Det er en tåke inni meg – rundt meg.

SLUR:

Du er en konge, og jeg er en professor. De angriper bare med god grunn. Tenk på dem du er glad i. Tenk på hvorfor du gjør dette.

SCORPIO: *(Fullstendig oppslukt.)*

Jeg kan høre moren min. Hun trenger meg – min hjelp – men hun vet jeg ikke kan – hjelpe.

SLUR:

Hør på meg, Scorpio. Tenk på Albus. Du gir opp ditt kongerike for Albus, ikke sant?

*(*SCORPIO *er hjelpeløs, fortært av alt det desperanten får ham til å føle. Og* SLUR *vet at han må åpne hjertet sitt for å redde ham.)*

Ett menneske. Det er alt som skal til – ett. For Lillys skyld ville jeg redde Harry, men greide det ikke. Så jeg viet meg til saken hun trodde på. Og kanskje – kanskje begynte jeg underveis å tro på meg selv.

*(*SCORPIO *går bort fra desperanten med bestemte skritt.)*

SCORPIO:

Verden forandrer seg, og vi forandrer oss med den. I denne verdenen sitter *jeg* bedre i det, men *verden* er ikke bedre. Og det er ikke det jeg vil.

(Plutselig står DOLOROSA UFFERT *bak dem.)*

DOLOROSA UFFERT:

Professor Slur.

SLUR:

Rektor.

DOLOROSA UFFERT:

Har du hørt siste nytt? Vi har tatt den grumseforræderen, Hermine Grang. Hun var akkurat her ute.

SLUR:

Så – fantastisk.

*(*UFFERT *stirrer på* SLUR*, som møter blikket hennes.)*

DOLOROSA UFFERT:

Sammen med deg. Du og Grang var sammen.

SLUR:

Med meg? Nei, De tar feil.

DOLOROSA UFFERT:

Deg og Scorpio Malfang. En elev jeg blir mer og mer bekymret for.

SCORPIO:

Vel …

SLUR:

Vi er sent ute til timen, Dolorosa, så hvis du unnskylder …

DOLOROSA UFFERT:

Hvis dere er sent ute, hvorfor går dere ikke mot skolen? Hvorfor er dere på vei mot sjøen?

(Det blir helt stille. Så gjør SLUR *noe uvanlig – han smiler.)*

SLUR:

Hvor lenge har De hatt mistanke?

*(*UFFERT *løfter seg fra bakken. Hun slår ut med armene, full av svart magi, og tar fram tryllestaven.)*

DOLOROSA UFFERT:

I årevis. Og jeg burde gjort noe med det for lengst.

(Men SLUR *er raskere med sin stav.)*

SLUR:

Slynginus!

*(*UFFERT *blir slynget baklengs i lufta.)*

For kjepphøy – det har alltid vært hennes problem. Men nå er det ingen vei tilbake.

(Himmelen blir enda mørkere rundt dem.)

Forvento vergum!

*(*SLUR *sender ut en skytsverge, i form av en vakker, hvit dådyrhind.)*

SCORPIO:

Et dådyr? Det var jo Lillys skytsverge.

SLUR:

Rart, ikke sant? Hva som kan komme innenfra.

(Desperantene begynner å flokke seg rundt dem. SLUR *vet hva det betyr.)*

Nå må du løpe. Jeg skal holde dem tilbake så lenge jeg kan.

SCORPIO:

Takk for at du har vært mitt lys i mørket.

*(*SLUR *ser på ham med et lite smil – en sann helt.)*

SLUR:

Si til Albus – Albus Severus – si at jeg er stolt over at han bærer mitt navn. Men nå – løp! Løp!

(Dådyret ser på SLUR *– som nikker til det – og så tilbake til* SCORPIO*. Så legger det på sprang.*

SCORPIO *tenker et øyeblikk, så springer han etter dådyret. Rundt ham blir verden enda mer skremmende. Fra den ene siden stiger et isnende skrik. Han ser sjøen og kaster seg uti.*

SLUR *gjør seg klar. Desperantene stuper, han blir slengt hardt i bakken og deretter løftet i været mens sjelen blir revet ut av ham. Det er som om skrikene blir utallige.*

Dådyret snur seg og ser på ham med sine vakre øyne – og forsvinner.

Et brak og et lysglimt, og siden, stillhet. Og mer stillhet. Det er så stille, så mildt, så fullstendig fredelig.

Og SCORPIO *kommer opp til overflaten. Han hiver panisk etter pusten og ser seg om. Ser opp på himmelen. Og jo – den virker litt blåere.*

Et øyeblikks fullstendig ro.

Og så dukker ALBUS opp ved siden av SCORPIO. Det er helt stille. SCORPIO bare ser vantro på ALBUS. Begge guttene puster dypt ut og inn.)

ALBUS:

Hoisann!

(Et ugjennomtrengelig smil sprer seg i SCORPIO*s ansikt.)*

SCORPIO:

Albus!

ALBUS:

Det var nære på, gitt! Så du den havmannen? Han med den – og så det beistet med den – hoi!

SCORPIO:

Det er jo deg!

ALBUS:

Men det var så rart – jeg syns jeg så Fredrik begynne å svulme – men så var det akkurat som han krympa igjen – og jeg så på deg, og du svingte med tryllestaven …

SCORPIO:

Du aner ikke hvor godt det er å se deg igjen.

ALBUS:

Du så meg jo for to minutter siden.

*(*SCORPIO *gir* ALBUS *en klem, og det er ikke lett under vann.)*

SCORPIO:

Det har hendt mye siden da.

ALBUS:

Forsiktig, du holder på å drukne meg. Hva er det du har på deg?

SCORPIO:

Har på meg? (*Han trekker av seg kappen*.) Hva er det *du* har på deg? Å ja – du er jo i Smygard.

ALBUS:

Funka det? Fikk vi det til?

SCORPIO:

Nei, og det er tipp topp.

*(*ALBUS *ser vantro på ham.)*

ALBUS:

Hva? At det slo feil?

SCORPIO:

Ja. JA! OG DET ER HELT MEGATOPP!

(Han plasker voldsomt i vannet. ALBUS *kravler opp på bredden.)*

ALBUS:

Scorpio – har du spist for mye sukkertøy igjen?

SCORPIO:

Ja, nettopp, akkurat – de derre tørre vitsene – helt Albus! Elsker det!

ALBUS:

Nå begynner jeg *virkelig* å bli bekymret …

*(*HARRY *kommer inn og spurter fram til vannkanten, fulgt av* DRACO*,* GULLA *og* REKTOR MCSNURP*.)*

HARRY:

Albus – Albus, er alt i orden med deg?

SCORPIO: *(Overlykkelig.)*

Harry! Der er Harry Potter. Og Gulla. Og rektor McSnurp. Og pappa. Pappaen min. Hei, pappa!

DRACO:

Hallo, Scorpio.

ALBUS:

Alle er jo her.

GULLA:

Og Stina har fortalt oss alt.

ALBUS:

Hva er det som foregår?

REKTOR MCSNURP:

Det er dere som akkurat er tilbake fra tidsreise. Så fortell heller, dere.

*(*SCORPIO *skjønner straks hva de vet.)*

SCORPIO:

Å nei. Å, for … Hvor er den?

ALBUS:

Tilbake fra hvor da?

SCORPIO:

Jeg har mistet den! Tidsvenderen er vekk!

ALBUS: *(Ser fortørnet på ham.)*

Mista hva da?

HARRY:

Du behøver ikke spille skuespill lenger, Albus.

REKTOR MCSNURP:

Jeg tror dere gutter har litt av hvert å forklare.

AKT III SCENE 10

GALTVORT. REKTORKONTORET.

DRACO*,* GULLA *og* HARRY *står bak* SCORPIO *og* ALBUS*, som ser passelig skyldbevisste ut.* REKTOR MCSNURP *er illsint.*

REKTOR MCSNURP:

La oss få dette helt klart: Dere har hoppet ulovlig av fra Galtvort-ekspressen. Dere har brutt dere inn og stjålet fra Magidepartementet. Dere har egenrådig snudd opp ned på tiden, og derigjennom forsvunnet to mennesker –

ALBUS:

Jeg er enig i at det ikke låter så godt.

REKTOR MCSNURP:

Og responsen deres på Rosa og Hugo Grang-Wiltersens forsvinning, var å dra tilbake i tid *igjen*. Og denne gangen mistet dere ikke to mennesker, men himmelen vet hvor mange, og drepte din far – og gjenoppvekket samtidig den verste trollmannen verden noensinne har sett *og* åpnet dørene for en ny epoke med svart magi. (*Tørt.*) Du har rett, unge Potter, det låter ikke godt. Er dere klar over hvor stupide dere har vært?

SCORPIO:

Ja, rektor.

*(*ALBUS *nøler et øyeblikk og skotter bort på* HARRY.*)*

ALBUS:

Ja.

HARRY:

HARRY: *(Skarpt.)*
Professor, om jeg får lov –

REKTOR MCSNURP:

Nei, det får du ikke. Hva dere velger å gjøre som foreldre får være deres sak, men dette er min skole, og mine elever, og *jeg* velger hva slags straff de skal få.

DRACO:

Det virker rimelig.

*(*HARRY *ser på* GULLA*, som rister på hodet.)*

REKTOR MCSNURP:

Jeg burde utvise dere, men – (*Med et blikk på* HARRY.) – alt tatt i betraktning, er det kanskje tryggest at dere blir værende under mitt tilsyn. Dere ilegges herved husarrest i – vel, regn med arrest resten av skoleåret. Det blir ingen juleferie. Flere besøk i Galtvang kan dere bare glemme. Og det er bare begynnelsen …

(Plutselig kommer HERMINE *brasende inn, breddfull av besluttsomhet og handlekraft.)*

HERMINE:

Hva har jeg gått glipp av?

REKTOR MCSNURP: *(Innbitt.)*

Hermine Grang! Det regnes som god tone å banke på før man kommer inn i et rom – du har kanskje ikke fått med deg det.

HERMINE: *(Skjønner at hun har gått for langt.)*
Ah.

REKTOR MCSNURP:
Hvis jeg kunne gitt fru ministeren også arrest, hadde jeg gjort det. Av alle infernalske dumheter – å oppbevare en tidsvender!

HERMINE:
Til mitt forsvar –

REKTOR MCSNURP:
Og det i en *bokhylle*. Du hadde den i en bokhylle! Det er nesten til å le av.

HERMINE:
Minerva – (HERMINE *innser tabben og trekker pusten dypt.*) – rektor McSnurp –

REKTOR MCSNURP:
Dine egne barn eksisterte ikke!

*(*HERMINE *kan ikke komme på noe svar.)*

Dette har skjedd på min skole, på min vakt. Etter alt Humlesnurr har gjort, kunne jeg ikke ha levd med meg selv –

HERMINE:
Jeg vet det.

*(*REKTOR MCSNURP *samler seg og gjenvinner beherskelsen.*

Hun snur seg brått mot guttene.)

REKTOR MCSNURP: *(Til* ALBUS *og* SCORPIO.*)*
Hensikten deres – å redde Fredrik – var prisverdig, men feil. Og det virker som du har vært modig, Scorpio, og du, Albus, men den lærdommen selv din far iblant ikke tok innover seg, er at tapperhet ikke er noen unnskyldning for dumhet. Man må alltid *tenke*. Tenke seg hva som er mulig. En verden under Voldemorts kontroll er –

SCORPIO:

En forferdelig verden.

REKTOR MCSNURP:

Dere er så unge. (*Hun ser på* HARRY*,* DRACO*,* GULLA *og* HERMINE.) Det er dere alle. Dere har ingen anelse om hvor mørke trollmannskrigene ble. Dere var … dumdristige … med den verden som noen mennesker – noen svært kjære venner av både meg og dere – ofret så skrekkelig mye for å skape og hjelpe fram.

ALBUS:

Ja, rektor.

SCORPIO:

Ja, rektor.

REKTOR MCSNURP:

Vel. Ut med dere. Hele bølingen. Og finn den tidsvenderen for meg.

AKT III SCENE 11

GALTVORT. SMYGARD. SOVESAL.

ALBUS *sitter på sovesalen.* HARRY *kommer inn og ser på sønnen. Han er svært sint, men fast bestemt på ikke å koke over.*

HARRY:

Takk for at jeg fikk komme opp.

*(*ALBUS *snur seg og ser på faren. Han er også forsiktig.)*

Ikke snurten av tidsvenderen ennå. De forhandler med havfolket om å sokne i innsjøen.

(Han setter seg. Han er ille til mote.)

Fint rom dere har her.

ALBUS:

Grønt er jo en beroligende farge. Jeg mener, Griffing-rommene er vel bra nok, de, men problemet med rødt … vel, de sier man blir litt gal av det – ikke for å kritisere, altså …

HARRY:

Kan du forklare meg hvorfor du prøvde på dette?

ALBUS:

Jeg trodde jeg kunne – forandre på ting … Jeg tenkte at Fredrik – at det var urettferdig.

HARRY:

Selvfølgelig var det urettferdig, Albus, tror du ikke jeg vet det? Jeg var der. Jeg så ham dø. Men å gjøre noe sånt … å risikere alt dette …

ALBUS:

Jeg vet det.

HARRY: *(Klarer ikke å skjule sinnet.)*

Hvis det var å gjøre som meg du ville, så valgte du feil måte. Jeg meldte meg ikke frivillig til eventyr; de ble tvunget på meg. Det du gjorde, var utrolig tankeløst – *virkelig* dumt og farlig – det kunne ha ødelagt alt –

ALBUS:

Jeg vet det. Ja da, jeg vet det.

(Pause. ALBUS *tørrer en tåre.* HARRY *ser det, trekker pusten og redder seg inn på trygg grunn igjen.)*

HARRY:

Jeg tok feil, jeg også, da jeg trodde Scorpio var Voldemorts sønn. Det var ikke han som var den svarte skyen.

ALBUS:

Nei.

HARRY:

Og kartet har jeg låst bort. Det ser du ikke igjen. Din mor har latt rommet ditt stå som det var da du stakk av, visste du det? Ville ikke la meg gå inn der – slapp ikke inn noen … Du gjorde henne virkelig redd … og meg òg.

ALBUS:

Ble du virkelig redd?

HARRY:

Ja.

ALBUS:

Jeg trodde ikke Harry Potter var redd for noe?

HARRY:

Er det sånn du opplever meg?

(ALBUS ser på faren og prøver å skjønne hva han tenker.)

ALBUS:

Jeg tror ikke Scorpio sa det, men da vi kom tilbake, da vi hadde bomma på å fikse den første prøven, var jeg plutselig i Griffing. Men ingenting var bedre mellom oss da heller – så det at jeg er i Smygard, det er ikke det som er grunnen til at vi har problemer. Det er ikke bare det.

HARRY:

Nei, jeg vet det. Det er ikke bare det.

(Han ser på ALBUS.)

Har du det bra, Albus?

ALBUS:

Nei.

HARRY:

Ikke jeg heller.

AKT III SCENE 12

DRØM. GUDRIKSDAL. KIRKEGÅRD.

UNGE HARRY *står og ser på en gravstein som er dekket av blomster. Han holder en liten blomsterbukett i hånden.*

TANTE PETUNIA:

Så se å få gjort det, da. Legg ned den snuskete lille buketten din, så vi kommer oss av gårde. Jeg avskyr allerede denne ekle lille landsbyen; ikke vet jeg hvorfor jeg i det hele tatt kom på tanken – Gudriksdal! Gud*løs*dal, skulle det vel heller vært, hele stedet er jo rene søppelhaugen – få litt fart på deg!

*(*UNGE HARRY *nærmer seg graven og står ved den et øyeblikk.)*

Nå, Harry! … Jeg har ikke tid til dette. Duddi skal i Speider'n i dag, og du vet jo at han ikke kan fordra å komme for sent.

UNGE HARRY:

Tante Petunia. Vi er de eneste slektningene, ikke sant?

TANTE PETUNIA:

Ja. Du og jeg. Jo.

UNGE HARRY:

Og – de var ikke noe populære? Du sa de ikke hadde noen venner?

TANTE PETUNIA:

Lilly prøvde jo – gud bedre, jeg skal si hun prøvde, men hun støtte folk fra seg – hun bare var sånn. Det var den … intensiteten hennes, den … minen, hele væremåten. Og din far – ubehagelig mann, riktig ubehagelig var han. Så, ingen venner. Ingen av dem.

UNGE HARRY:

Men da må jeg spørre – hvorfor er det så mange blomster? Det er blomster over hele graven?

*(*TANTE PETUNIA *ser seg om, som for første gang, og legger merke til alle blomstene. Det beveger henne dypt. Hun kommer nærmere og huker seg ned ved søsterens grav, mens hun prøver å kjempe mot følelsene som strømmer på. Men de overvelder henne.)*

TANTE PETUNIA:

Å. Ja, jo, det er visst noen stykker, ja. De må vel ha blåst over fra gravene rundt. Eller så er det noen som driver med noe fanteri. Ja, det må være forklaringen. En eller annen rakkerunge med for lite å henge fingrene i har gått rundt og rasket sammen blomstene fra de andre gravene og lagt dem her –

UNGE HARRY:

Men det står navnene deres på dem … Lilly og Jakob, vi skal aldri glemme hva dere gjorde … Lilly og Jakob, deres offer –

VOLDEMORT:

Jeg lukter skyld, det er en stank av skyld i lufta.

TANTE PETUNIA: *(Til* UNGE HARRY.*)*

Vekk! Kom deg vekk derfra!

(Hun trekker ham med seg. VOLDEMORT*s hånd stiger opp bak Potternes gravstein, og resten av ham følger etter. Vi ser ikke ansiktet hans, men kroppen har en forreven, avskyelig form.)*

Jeg visste det. Dette stedet er farlig. Jo før vi kommer oss vekk fra Gudriksdal, jo bedre.

*(*UNGE HARRY *blir trukket med ut fra scenen, men snur seg ansikt til ansikt med* VOLDEMORT.*)*

VOLDEMORT:

Ser du fremdeles med mine øyne, Harry Potter?

*(*UNGE HARRY *forsvinner oppskaket ut, idet* ALBUS *brister ut fra innsida av* VOLDEMORTS *kappe og desperat rekker hendene mot faren.)*

ALBUS:

Pappa … pappa …

(Vi hører noen ord på ormtunge: Han kommer. Han kommer. Han kommer. Og deretter et skrik.

Og fra bakerst på scenen, men hviskende rundt alle: Ord sagt av en umiskjennelig stemme: VOLDEMORT.

Haaarry Pottttter ...)

AKT III SCENE 13

HJEMME HOS HARRY OG GULLA POTTER. KJØKKENET.

HARRY *er helt fra seg, lamslått av det han tror drømmene forteller ham.*

GULLA:

Harry? Harry? Hva er det? Du skrek …

HARRY:

Drømmene! Det tar ikke slutt!

GULLA:

Det var vel ikke ventelig at de skulle stoppe så brått. Det har vært en slitsom tid, og –

HARRY:

Men jeg har aldri vært i Gudriksdal med Petunia. Dette er ikke –

GULLA:

Harry, nå skremmer du meg virkelig.

HARRY:

Han er her ennå, Gulla.

GULLA:

Hvem er her?

HARRY:

Voldemort. Jeg så Voldemort og Albus.

GULLA:

Og *Albus*?

HARRY:

Han sa – Voldemort sa: «Jeg lukter skyld, det er en stank av skyld i lufta.» Det var meg han snakket til.

(Han ser på henne og tar seg til arret. Hun blir engstelig.)

GULLA:

Harry, er Albus fremdeles i fare?

*(*HARRY *blir hvit i ansiktet.)*

HARRY:

Jeg tror at det er vi alle.

AKT III SCENE 14

GALTVORT. SMYGARD. SOVESAL.

De to guttene skal egentlig sove, men SCORPIO *får det ikke til. Han reiser seg fra sengen og bøyer seg faretruende over hodegjerdet på* ALBUS*' seng.*

SCORPIO:

Albus … psst … Albus …

(Men ALBUS *våkner ikke, så* SCORPIO *går berserk.)*

ALBUS!

*(*ALBUS *våkner med et sjokk.* SCORPIO *ler.)*

ALBUS:

Så hyggelig. Det der var jammen en trivelig måte å bli vekket på, ikke det minste skummelt.

SCORPIO:

Vet du hva, det er rart, men helt siden jeg var på det nifseste stedet noen kan tenke seg, har jeg det helt greit med frykt. Kall meg Scorpio den Fryktløse, Malfang den U-nervøse.

ALBUS:

Bra.

SCORPIO:

Altså, normalt – jeg mener, totalarrest, være konstant innestengt – før ville det tatt knekken på meg, men nå – hva er det verste de kunne gjort? Hentet tilbake Vemmelige Voldi, liksom, og latt ham torturere meg? Neppe.

ALBUS:

Du er nifs når du er i godt humør, vet du det?

SCORPIO:

Rosa kom bortom i eliksirtimen i dag og kalte meg Brødskalk, og det var nesten så jeg klemte henne. Forresten var det slett ikke nesten. Jeg prøvde, og hun sparka meg på leggen.

ALBUS:

Jeg er ikke sikker på at fryktløs er helt bra for helsa di.

*(*SCORPIO *ser på* ALBUS *og blir alvorligere.)*

SCORPIO:

Du aner ikke hvor godt det er å være tilbake her, Albus. Det var så fælt der.

ALBUS:

Bortsett fra Pilla Cremmer som var gæren etter deg.

SCORPIO:

Fredrik var et helt annet menneske – mørk, farlig. Og faren min, som gjorde alt de satte ham til. Og jeg? Jeg oppdaget jo en helt annen Scorpio. Hoven, sinna, slem – folk var redde for meg. Det er som om vi alle ble satt på prøve, og alle – strøk.

ALBUS:

Men du forandret ting. Du fikk sjansen, og du skrudde tiden tilbake. Deg selv òg.

SCORPIO:

Bare fordi jeg alt visste hva jeg skulle være.

*(*ALBUS *tenker igjennom dette.)*

ALBUS:

Tror du jeg også har blitt satt på prøve? Jeg har vel det, ikke sant?

SCORPIO:

Nei. Ikke ennå.

ALBUS:

Det kan’ke stemme. Det dumme var ikke å dra tilbake én gang – den feilen kunne hvem som helst gjort – men å være arrogant nok til å gjøre det samme enda en gang.

SCORPIO:

Dra tilbake gjorde vi begge, Albus.

ALBUS:

Og hvorfor var jeg så fast bestemt på å gjøre det? Fredrik? Tror du virkelig det? Nei. Jeg hadde noe å bevise. Pappa har rett – *han* meldte seg ikke frivillig til sånt. Meg, dette, hele suppa er min feil – og hadde det ikke vært for deg, kunne allting gått i svart.

SCORPIO:

Men det gjorde ikke det. Og det er like mye takket være deg. Da desperantene var … inni hodet mitt, sa Severus Slur at jeg skulle tenke på deg. Du var kanskje ikke til stede, Albus, men du sloss – sloss sammen med meg.

*(*ALBUS *blir rørt. Han nikker.)*

Og å redde Fredrik – den ideen var ikke så dårlig, den, ikke i mitt hode, iallfall – men såpass vet du vel, hva, at det kan vi *definitivt* ikke prøve på igjen.

ALBUS:

Ja. Jeg vet det. Så pass vet jeg.

SCORPIO:

Bra. Da kan du hjelpe meg å ødelegge denne.

*(*SCORPIO *drar tidsvenderen frem fra under puta og viser den til en forbløffet* ALBUS.*)*

ALBUS:

Jeg er temmelig sikker på at du fortalte alle at den der lå på bunnen av innsjøen.

SCORPIO:

Det viser seg at Malfang den U-nervøse er en ganske god løgner.

ALBUS:

Scorpio, dette burde vi fortelle til noen …

SCORPIO:

Hvem da? Departementet beholdt den sist – stoler du virkelig på at de ikke gjør det samme igjen? Det er bare du og jeg som har opplevd hvor farlig den virkelig er. Det betyr at det er du og jeg som må ødelegge den. Ingen kan få gjøre det vi gjorde, Albus. Ingen. (*Grandiost.*) Tiden er inne til at tidsvending tilhører fortiden.

ALBUS: *(Smiler til vennen.)*

Den der er du ganske stolt av, hva?

SCORPIO: *(Smiler tilbake.)*

Filt på'n i hele dag.

AKT III SCENE 15

GALTVORT. SMYGARD. SOVESAL.

HARRY *og* GULLA *går fort gjennom sovesalen.* KURT BOLLE JR. *følger etter dem.*

KURT BOLLE JR.:

Må jeg si det en gang til? Dette er imot reglene, og det er midt på natten.

HARRY:

Jeg må finne sønnen min.

KURT BOLLE JR.:

Jeg vet hvem De er, herr Potter, men selv De må forstå at det er imot skolens reglement at foreldre eller professorer går inn i et hus her uten uttrykkelig tillatelse fra –

*(*REKTOR MCSNURP *braser inn bak dem.)*

REKTOR MCSNURP:

Ikke vær plagsom, er du snill, Kurt.

HARRY:

Så du fikk meldingen vår? Fint.

KURT BOLLE JR.:*(Sjokkert.)*

Rektor, jeg – jeg ville bare –

*(*HARRY *trekker til side et sengeforheng.)*

REKTOR MCSNURP:

Er han vekk?

HARRY:

Ja.

REKTOR MCSNURP:

Og unge Malfang?

*(*GULLA *trekker til side et annet.)*

GULLA:

Å nei.

REKTOR MCSNURP:

Da får vi endevende hele skolen. Kurt, vi har arbeid å gjøre …

*(*GULLA *og* HARRY *blir igjen. De stirrer på sengene.)*

GULLA:

Har vi ikke vært her før?

HARRY:

Men noe føles enda verre denne gangen.

(Hun ser på ham, full av frykt.)

GULLA:

Du snakket med ham tidligere?

HARRY:

Ja.

GULLA:

Var oppe på sovesalen og snakket?

HARRY:

Det vet du jo.

GULLA:

Hva sa du til sønnen vår, Harry?

(Han kan høre anklagen i stemmen.)

HARRY:

Jeg prøvde å være ærlig, slik du sa. Jeg sa ingenting.

GULLA:

Og du mistet ikke beherskelsen? Hvor opphisset ble det?

HARRY:

Jeg tror ikke jeg … Mener du at jeg har skremt ham vekk igjen?

GULLA:

Én feil kan jeg tilgi deg, Harry – kanskje to, til og med – men jo flere feil du gjør, desto vanskeligere blir det å tilgi deg.

AKT III SCENE 16

GALTVORT. UGLERIET.

SCORPIO *og* ALBUS *kommer ut på et tak som ligger badet i sølvskimrende lys. Fra alle sider høres bløt tuting.*

SCORPIO:
En enkel *Brekkivrakio* tror jeg er best.

ALBUS:
Ikke snakk om. Til noe sånt som dette trengs en *Disintegratio*.

SCORPIO:
Disintegratio? Jo takk, og plukke ugleriet fritt for tidsvender-biter i dagevis?

ALBUS:
Bombarda, da?

SCORPIO:
Og vekke hele Galtvort? Men *Lamstivosløvus*, kanskje. Det var den de ødela alle de andre med i sin tid …

ALBUS:

Ja nettopp, det har vært gjort før. Vi kan vel heller prøve noe nytt – noe gøy.

SCORPIO:

Gøy? Du, det er mange trollmenn som ikke skjønner betydningen av å velge riktig formel, men det er faktisk veldig viktig. Etter min mening er det en svært undervurdert side av moderne hekseri.

DELFI:

«En svært undervurdert side av moderne hekseri.» Dere to er virkelig ikke sanne, altså.

*(*SCORPIO *ser opp, overrasket over å se* DELFI*, som har fulgt etter dem ut.)*

SCORPIO:

Jøsses, du … øhm … hva gjør du her?

ALBUS:

Jeg syns det var viktig å sende en ugle – fortelle henne hva vi drev med … og sånn.

*(*SCORPIO *sender ham et anklagende blikk.)*

Dette angår jo henne òg.

*(*SCORPIO *tenker etter og nikker; han godtar dette.)*

DELFI:

Hva er det som angår meg? Hva snakker dere om?

*(*ALBUS *tar frem tidsvenderen.)*

ALBUS:

Vi er nødt til å ødelegge tidsvenderen. Alt det Scorpio så etter den andre prøven … Beklager, men vi tør ikke risikere å dra tilbake. Vi kan ikke redde fetteren din.

*(*DELFI *ser på tidsvenderen, og deretter på dem begge.)*

DELFI:

Det sto så lite i ugleposten din …

ALBUS:

Tenk deg den verst mulige verden, og gang den med to. Folk som ble torturert – desperanter overalt – en tyrannisk Voldemort – faren min død, meg, aldri født – hele verden full av svart magi. Vi – vi kan bare ikke la det skje.

*(*DELFI *nøler. Så er det som ansiktet hennes sprekker.)*

DELFI:

Hersket Voldemort? Han var i live?

SCORPIO:

Han hersket over alt. Det var forferdelig.

DELFI:

På grunn av det vi gjorde?

SCORPIO:

At vi ydmyket Fredrik, gjorde ham veldig bitter, og siden ble han dødseter og – og – allting gikk gærent. Fullstendig gærent.

*(*DELFI *ser granskende på* SCORPIO. *Hun blir lang i ansiktet.)*

DELFI:

Ble han dødseter?

SCORPIO:

Og morder. Han drepte professor Langballe.

DELFI:

Da – må vi jo ødelegge den. Selvsagt.

ALBUS:

Du forstår det?

DELFI:

Jeg skal gå lenger enn som så: Jeg tror at Fredrik ville forstått det. Vi ødelegger den sammen, og etterpå drar vi til onkelen min. Og forklarer alt.

ALBUS:

Takk skal du ha.

*(*DELFI *smiler trist til dem. Hun tar imot tidsvenderen og studerer den litt. Ansiktsuttrykket forandrer seg litt.)*

Oi, stilig merke, da!

(Kappen hennes har løsnet litt. Bak i nakken har hun en Vara-tatovering.)

DELFI:

Hva?

ALBUS:

Det du har i nakken. Det har jeg ikke lagt merke til før. Vingene. Er det det gompene kaller en tatovering?

DELFI:

Å, den. Jo da. Det er en Vara.

SCORPIO:

Vara?

DELFI:

Har dere ikke hatt om dem i Stell av magiske vesener? Egentlig heter de *vardyvler*. Det er noen nifse, svarte fugler som skriker når det skal bli regn. Det er gammel trollmannstro at vara-skrik varsler død. Formynderen min hadde en i bur da jeg var liten.

SCORPIO:

… Formynderen din?

*(*DELFI *ser på* SCORPIO. *Nå som hun holder tidsvenderen, nyter hun dette spillet.)*

DELFI:

Hun pleide å si at den skrek fordi den kunne se at det kom til å gå meg ille. Hun likte meg ikke noe noe særlig. Eufemia Røwle … det var bare for gullet hun tok seg av meg.

ALBUS:

Hvorfor vil du ha en tatovering av fuglen hennes da?

DELFI:

Det er en påminnelse om at framtiden skaper jeg selv.

ALBUS:

Stilig. Kanskje jeg også skulle få meg en vara-tatovering.

SCORPIO:

Røwlene var temmelig ekstreme dødsetere.

(Tusen tanker hvirvler rundt i hodet hans.)

ALBUS:

Vi får vel komme i gang med ødeleggingen … *Brekkivrakio? Lamstivosløvus? Bombarda?* Hvilken ville *du* brukt?

SCORPIO:

Få den igjen. Gi oss tidsvenderen.

DELFI:

Hva?

ALBUS:

Scorpio? Hva er det du tuller med nå?

SCORPIO:

Jeg tror ikke du var syk noen gang. Hvorfor gikk du ikke på Galtvort? Hvorfor er du her nå?

DELFI:

Jeg prøver å få tilbake fetteren min!

SCORPIO:

De kalte deg Vara. I – den andre verdenen – kalte de deg Vara.

(Det vokser langsomt frem et smil på ansiktet hennes.)

DELFI:

Vara? Mjoo … den liker jeg.

ALBUS:

Delfi?

(Hun er for rask. Hun har tryllestaven fremme og tvinger SCORPIO *tilbake. Og hun er mye sterkere.* SCORPIO *prøver å holde henne tilbake, men hun overmanner ham fort.)*

DELFI:

Lumosecuro!

*(*SCORPIO*s armer blir bundet med onde, lysende bånd.)*

SCORPIO:

Albus … løp!

*(*ALBUS *ser seg fortumlet om – og legger på sprang.)*

DELFI:

Lumosecuro!

*(*ALBUS *blir slengt i golvet og bundet med samme brutale bånd.)*

Tenk, det er faktisk den første heksingen jeg har behøvd å bruke på dere. Jeg trodde jeg skulle bli nødt til å bruke mange flere. Men dere er mye lettere å kontrollere enn Anton – unger, og særlig guttunger, er jo så lettpåvirkelige, ikke sant. Men nå får vi se å få skikk på denne røra en gang for alle.

ALBUS:

Men hvorfor? Men hva? Men hvem er du?

DELFI:

Albus. Jeg er den nye fortiden.

(Hun tar tryllestaven hans fra ham og knekker den.)

Jeg er den nye framtiden.

(Hun tar SCORPIO*s tryllestav og knekker den.)*

Jeg er svaret denne verden har ventet på.

AKT III SCENE 17

MAGIDEPARTEMENTET. HERMINES KONTOR.

RONNY *sitter på* HERMINE*s skrivebord mens hun går gjennom noen dokumenter.*

RONNY:

Jeg kommer ikke over det. Ikke ordentlig. At det fins virkeligheter der vi ikke engang er gift!

HERMINE:

Hvor vil du hen med dette – jeg har ti minutter på meg før gnomene kommer for å snakke om banksikkerhet i Flirgott –

RONNY:

Jeg mener, vi har vært sammen så lenge – *gift* så lenge – jeg mener, så *lenge* –

HERMINE:

Ronny, hvis du prøver å si at du vil ha en ekteskapspause, så – bare for å uttrykke meg aldeles klart – så spidder jeg deg med denne fjærpennen.

RONNY:

Hold snavla. Kan du for én gangs skyld holde snavla? Nei, jeg vil at vi skal ta en sånn derre ekteskaps*fornyelse*. Jeg har lest om det. Ekteskapsfornyelse. Hva syns du?

HERMINE: *(Smelter.)*

Vil du gifte deg med meg en gang til?

RONNY:

Vel, vi var jo så unge da vi gjorde det første gang, og jeg var snydens, og – vel, for å være helt ærlig, så husker jeg ikke så mye av det, og … Sannheten er at jeg elsker deg så innmari, Hermine Grang – og tiden kan si hva den vil, men jeg ville gjerne få sjansen til å si det mens masse mennesker hører på. En gang til. Edru.

(Hun ser på ham, smiler, trekker ham inntil seg og kysser ham.)

HERMINE:

Du er nå søt, da.

RONNY:

Og du smaker karamell.

*(*HERMINE *ler.* HARRY*,* GULLA *og* DRACO *kommer inn idet de vil gjenta kysset. De spretter fra hverandre.)*

HERMINE:

Harry, Gulla og – æh – Draco – så hyggelig å se dere –

HARRY:

Drømmene. De har begynt igjen – vel, de har ikke holdt opp, egentlig.

GULLA:

Og Albus er vekk. Igjen.

DRACO:

Og Scorpio. Vi fikk McSnurp til å saumfare hele skolen. De er ikke der.

HERMINE:

Jeg skal innkalle svartspanerne med det samme, jeg –

RONNY:

Det trengs ikke, det er ingen fare. Jeg så Albus i går kveld, jeg; ingenting i veien der.

DRACO:

Hvor da?

(Alle snur seg og ser på RONNY*, som blir litt brydd, men fortsetter.)*

RONNY:

Jeg tok meg et par ildwhiskyer med Nilus i Galtvang – sånn helt vanlig, ordne opp i verdensproblemene og sånn – og på tilbakeveien – ganske sent; *veldig* sent, faktisk – jeg husker jeg prøvde å bestemme meg for hvilken skorstein jeg skulle bruke – for når en har tatt seg en drink, ikke sant, hender det jo at en helst ikke vil bruke de veldig trange – eller de med for mange hjørner eller –

GULLA:

Ronny, tror du du kunne komme til poenget før vi kveler deg?

RONNY:

Han har’ke stukket av – han skulle bare ha en stille stund – han har fått seg ei eldre venninne –

HARRY:

En eldre venninne?

RONNY:

Og virkelig litt av et støkke – fantastisk sølvhår! Så dem sammen på taket, utafor ugleriet, med Scorpio som anstand. Hyggelig å se elskovsdrikken min komme til nytte, tenkte jeg.

(En tanke slår ned i HARRY*. Og så et dusin til. Ingen av tankene er gode.)*

HARRY:

Håret hennes – var det sølv og blått?

RONNY:

Akkurat – sølv og blått var det, ja.

HARRY:

Det er Delfi Djervell han snakker om. Niesen til – Anton Djervell.

GULLA:

Er vi tilbake til Fredrik igjen?

*(*HERMINE *roper ut av døra.)*

HERMINE:

Edel. Meld avbud til gnomene.

AKT III SCENE 18

ST. OSVALDS GAMLEHJEM FOR HEKSER OG TROLLMENN. ANTONS ROM.

HARRY *kommer inn med tryllestaven parat, sammen med* DRACO.

HARRY:
Hvor er de?

ANTON:
Harry Potter. Hva kan jeg stå til tjeneste med? Og Draco Malfang. Hvilken ære.

HARRY:
Jeg vet hvordan du har utnyttet sønnen min.

ANTON:
Utnyttet Deres sønn? Hå nei. Det er De, Potter – De som utnyttet min herlige sønn.

DRACO:
Fortell – nå, straks – hvor Albus og Scorpio befinner seg, eller forbered Dem på alvorlige konsekvenser!

ANTON:

Men hvordan skulle jeg vite hvor de er?

DRACO:

Gammel er De, men ikke prøv å spille senil! Vi vet De har sendt ugler til ham.

ANTON:

Det har jeg aldeles ikke.

HARRY:

Anton, du er for gammel til Azkaban. Sist de ble sett før de forsvant, var oppe i Galtvort-tårnet sammen med din niese.

ANTON:

Jeg aner ikke hva De … (*Han tier et øyeblikk, forvirret.*) Min niese?

HARRY:

Har du ikke grenser for lavmål? Din niese, ja. Nekter du for at hun var der på din uttrykkelige befaling?

ANTON:

Ja, det gjør jeg. Jeg har ingen niese.

(Dette tar mælet fra HARRY.*)*

DRACO:

Visst har De det – en sykepleier, hun jobber her. Deres niese … Delfini Djervell.

ANTON:

Jeg vet at jeg ikke har noen niese, for jeg har aldri hatt hverken brødre eller søstre. Ikke min kone heller.

(HARRY *og* DRACO *ser på hverandre. Begge innser hva dette betyr.)*

DRACO:

Da må vi finne ut hvem hun er – *nå*.

AKT III SCENE 19

GALTVORT. RUMPELDUNKBANEN.

DELFI *nyter hvert sekund av sin nye identitet. Der vi før så ubehag og usikkerhet, ser vi nå bare styrke.*

ALBUS:

Hva skal vi her på rumpeldunkbanen?

*(*SCORPIO *resonnerer raskt.)*

SCORPIO:

Tretrollmannsturneringen. Den tredje prøven. Labyrinten. Det er her labyrinten var. Vi skal tilbake og redde Fredrik.

DELFI:

Ja, tiden er inne til å redde den overflødige en gang for alle. Vi skal tilbake til Fredrik, og dermed gjenoppvekke den verdenen du så, Scorpio …

SCORPIO:

Helvetet. Vil du gjenoppvekke helvete?

DELFI:

Jeg vil tilbake til en verden med ren og sterk magi. Jeg vil gjenopplive mørket.

SCORPIO:

Du vil at Voldemort skal komme tilbake?

DELFI:

Trollmannsverdenens ene, sanne hersker.

(Pause.)

Snart er han tilbake. Nå har jo dere to sørget for at de to første prøvene er blitt litt overfylt med magi – det er minst to besøk fra framtiden i begge, og jeg vil ikke risikere å bli avslørt eller avledet. Den tredje prøven er urørt, så hvorfor ikke starte der?

ALBUS:

Vi vil ikke stoppe Fredrik – samme hva du tvinger oss til. Vi vet at han må vinne turneringen sammen med faren min.

DELFI:

Jeg vil ikke bare at dere skal stoppe ham. Dere skal ydmyke ham. Han skal fly ut av den labyrinten naken, på en sopelime lagd av fiolette fjærkoster. Det var ydmykelse som gjorde susen sist, og det skal det nå også. Og slik blir profetien til virkelighet.

SCORPIO:

Jeg har ikke hørt om noen profeti. Hva slags profeti?

DELFI:

Du har sett verden slik den skulle være, Scorpio, og i dag skal vi sørge for å få den tilbake.

ALBUS:

Vi vil ikke. Vi kommer ikke til å adlyde deg. Samme hvem du er. Samme hva du vil at vi skal gjøre.

DELFI:

Selvfølgelig gjør dere det.

ALBUS:

Da må du bruke *Befalius*. Du blir nødt til å kontrollere meg.

DELFI:

Å nei. Hvis du skal virkeliggjøre profetien, må det være deg, ikke en slags halvveis-deg … *Du* må være den som ydmyker Fredrik, så *Befalius* går ikke – jeg må tvinge deg på andre måter.

(Hun tar fram tryllestaven og peker den mot ham. ALBUS *skyter frem haken.)*

ALBUS:

Gjør ditt verste.

*(*DELFI *ser på ham. Så vender hun staven mot* SCORPIO.*)*

DELFI:

Det skal jeg nok.

ALBUS:

Nei!

DELFI:

Det var som jeg tenkte, ja – så *det* skremmer deg verre?

SCORPIO:

Albus, samme hva hun gjør med meg, så kan vi ikke la henne –

DELFI:

Martyrio!

*(*SCORPIO *skriker i smerte.)*

ALBUS:

Jeg skal …

DELFI: *(Ler.)*

Hva da? Hva i all verden tror du at *du* kan gjøre? Du, hele trollmannsverdenens store skuffelse? Pletten på familienavnet? Den … overflødige? Vil du at jeg skal slutte å pine din eneste venn? Da får du gjøre som du får beskjed om.

(Hun ser på ALBUS. *Han er fremdeles uvillig.)*

Nei? *Martyrio*!

ALBUS:

Hold opp! Vær så snill!

*(*KURT *kommer løpende inn, full av energi.)*

KURT BOLLE JR.:

Scorpio? Albus? Alle er ute og leter etter dere –

ALBUS:

Kurt! Kom deg unna! Hent hjelp!

KURT BOLLE JR.:

Hva er det som foregår?

DELFI:

Avada kadavra!

*(*DELFI *sender en stråle av grønt lys over scenen.* KURT *blir slynget baklengs og drept momentant. Det blir stille, en stillhet som varer lenge, lenge.)*

Forsto du meg ikke? Det er ikke barneleker vi driver med her. Deg har jeg bruk for, men ikke vennene dine.

*(*ALBUS *og* SCORPIO *ser på liket av* KURT *– de har fått en forsmak på helvete.)*

Det tok meg lang tid å finne det svake punktet ditt, Albus Potter. Jeg trodde det var stolthet, jeg trodde det var trangen til å imponere faren din, men så gikk det opp for meg at din svakhet, det var den samme som din fars: vennskap. Du har å gjøre nøyaktig som du får beskjed

om, ellers kommer Scorpio til å dø, akkurat som den andre *overflødige* der.

(Hun ser på dem begge.)

Voldemort skal vende tilbake, og Vara skal sitte ved hans side – akkurat som profetien varslet. «Når unødig blir nødig, når framtid vender fortid, når usett barn utsletter far, da skal Mørkets herre vende tilbake.»

(Hun smiler og rykker SCORPIO *brutalt til seg.)*

Fredrik, den unødige. Albus –

(Nå er det ALBUS *hun rykker brutalt til seg.)*

– det usette barnet, som vil utslette sin far ved å vende tiden og bringe Mørkets herre tilbake.

(Tidsvenderen begynner å snurre. Hun presser hendene deres mot den.)

Nå!

(Det kommer et veldig støt av lys, et brak av lyd. Og tiden stopper. Så vender den seg om, tenker seg om et øyeblikk, før den begynner å spole bakover. Først sakte, og så fortere og fortere …

Og det kommer en sugende lyd. Og et brak.)

AKT III SCENE 20

TRETROLLMANNSTURNERINGEN. LABYRINTEN. 1995.

Labyrinten er en spiralformet hekk som er i uavbrutt bevegelse. DELFI *går med bestemte skritt rett igjennom. Hun sleper* ALBUS *og* SCORPIO *bak seg. Armene deres er bundet, beina beveger seg motvillig.*

LUDO HUMBAG:

Mine damer og herrer, gutter og jenter, vel møtt til den største – den mest fantastiske – den ekte og eneste – TRETROLLMANNSTURNERINGEN!

(Høye hurrarop. DELFI *går mot venstre.)*

De som er fra Galtvort, gi meg et hurra!

(Høyt hurrarop.)

Dere fra Durmstrang, gi meg et hurra!

(Høyt hurrarop.)

OG DERE FRA BEAUXBATONS – GI MEG ET HURRA!

(Et skikkelig hurrarop.

DELFI *og* GUTTENE *må flytte seg idet en hekk sperrer veien for dem.)*

Se der, ja, *mademoisellene* viser endelig hva de er gode for! Og nå, mine damer og herrer, la meg få presentere – den aller siste Tretrollmannsprøven! En lumsk labyrint, en manifestasjon av massivt mørke! For denne labyrinten, den lever. Den er levende!

*(*VIKTOR KRUMM *passerer scenen gjennom labyrinten.)*

Og hvorfor vil noen våge seg inn i dette levende marerittet? Fordi innerst i labyrinten står en pokal – og ingen hvilken som helst pokal – ja visst, aller innerst i buskvekstene her står – Tretrollmannstrofeet!

DELFI:

Hvor er han? Hvor er Fredrik?

(En hekk kapper nesten ALBUS *og* SCORPIO *av på midten.)*

SCORPIO:

Hekkene vil drepe oss, de òg! Dette blir bedre og bedre.

DELFI:

Hold tritt, eller ta følgene!

LUDO HUMBAG:

Farene er fryktelige, men prisen er pyramidabel! Hvem vil kjempe seg igjennom? Hvem vil falle til fote i siste sekund? Hvilken mester har vi i vår midte? Det vil bare tiden vise, mine damer og herrer, bare tiden vil vise det.

(De beveger seg gjennom labyrinten, ALBUS *og* SCORPIO *under* DELFI*s kontroll. Siden hun går litt foran, får* GUTTENE *en sjanse til å snakke sammen.)*

SCORPIO:

Albus, vi må gjøre noe.

ALBUS:

Vet det – men hva? Hun har brukket stavene våre, og bundet oss, og truer med å drepe deg.

SCORPIO:

Jeg er klar til dø, hvis det kan hindre at Voldemort kommer tilbake.

ALBUS:

Er du virkelig?

SCORPIO:

Du behøver ikke sørge så lenge. Når hun har drept meg, dreper hun snart deg òg.

ALBUS: *(Desperat.)*

Den feilen med tidsvenderen – de fem minuttene – vi må gjøre alt vi kan for å hale ut tiden.

SCORPIO:

Det kommer ikke til å funke.

(En ny hekk skifter retning, og DELFI *haler* GUTTENE *inn etter seg. De fortsetter videre inn i forferdelsens labyrint.)*

LUDO HUMBAG:

Da skal jeg bare minne dere om stillingen! Foreløpig på delt førsteplass: herr Fredrik Djervell og herr Harry Potter! På andre plass: Viktor Krumm! Og på tredje plass: *Sacré bleu* – frøken Fleur Delacour!

(Plutselig kommer ALBUS *og* SCORPIO *løpende fram bak en hekk.)*

ALBUS:

Hvor ble det av henne?

SCORPIO:

Gi blaffen i det! Hvilken vei tror du?

*(*DELFI *tar dem igjen bakfra. Hun flyr – uten sopelime.)*

DELFI:

Stakkars småknøtt.

(Hun kaster dem over ende.)

Tror dere at dere kan rømme, hva?

ALBUS: *(Forbløffet.)*
Du – du har jo ikke sopelime engang!

DELFI:
Limer – pøh, så upraktisk og unødvendig. Tre minutter. Vi har to igjen. Og dere gjør som jeg sier.

SCORPIO:
Nei, vi gjør ikke det.

DELFI:
Tror dere at dere kan vinne over meg?

SCORPIO:
Nei, men vi kan trosse deg. Hvis vi er villig til å gi livet.

DELFI:
Profetien må oppfylles. Vi skal oppfylle den.

SCORPIO:
Profetier kan bli brutt.

DELFI:
Der tar du feil, lillegutt. Profetier er framtiden.

SCORPIO:
Men hvis profetien er forutbestemt, hvorfor er vi her da og prøver å påvirke den? Det du gjør, motsier det du tror – du drasser oss med i labyrinten fordi du tror du må det for å oppfylle en profeti – men da – logisk sett – kan den vel også bli brutt – forhindret?

DELFI:
Du prater for mye, lillegutt. *Martyrio*!

*(*SCORPIO *vrir seg i smerte.)*

ALBUS:

Scorpio!

SCORPIO:

Du ønsket deg en prøve, Albus – her har du den, og vi skal bestå den!

*(*ALBUS *ser på* SCORPIO*, og det går omsider opp for ham hva han har å gjøre. Han nikker.)*

DELFI:

Da dør dere!

ALBUS: *(Full av styrke.)*

Ja. Vi gjør det. Og med glede, fordi vi vet at det stoppet deg.

*(*DELFI *retter seg opp. Hun er rasende.)*

DELFI:

Vi har ikke tid til dette. *Mart–*

MYSTISK STEMME:

Exitarmus!

(Bang. DELFI*s tryllestav blir slått ut av hånden på henne.* SCORPIO *iakttar det forbløffet.)*

Båndabindio!

(Og DELFI *er bundet.* SCORPIO *og* ALBUS *snur seg samtidig dit støtet kom fra: en ung, pen gutt i syttenårsalderen: Fredrik.)*

FREDRIK:

Ikke et skritt lenger.

SCORPIO:

Men du er jo …

FREDRIK:

Fredrik Djervell. Jeg hørte skrik. Jeg måtte komme. Stå fram, beist, si hvem dere er – jeg kan slå dere.

*(*ALBUS *snur seg, overrumplet.)*

ALBUS:

Fredrik?

SCORPIO:

Du reddet oss.

FREDRIK:

Er dere også en del av prøven? Et hinder? Snakk. Må jeg overvinne dere òg?

(Et øyeblikks stillhet.)

SCORPIO:

Nei. Bare befri oss. Det er det som er prøven.

*(*FREDRIK *tenker, prøver å bestemme seg for om det er en felle. Så vifter han med tryllestaven.)*

FREDRIK:

Befrius! Befrius!

*(*GUTTENE *er fri.)*

Kan jeg fortsette nå? Bli ferdig med labyrinten?

*(*GUTTENE *stirrer på ham, de vet nøyaktig hva det innebærer.)*

ALBUS:

Ja. Du er nok dessverre nødt til å bli ferdig med labyrinten.

FREDRIK:

Da gjør jeg det.

*(*FREDRIK *går selvsikkert videre.* ALBUS *ser etter ham, desperat etter å si noe, men usikker på hva.)*

ALBUS:

Fredrik –

*(*FREDRIK *snur seg.)*

Faren din er veldig glad i deg.

(FREDRIK *rynker pannen, overrasket.)*

FREDRIK:
Hva?

(Bak dem begynner DELFI *å bevege seg. Hun ormer seg bortover bakken.)*

ALBUS:
Jeg bare tenkte du skulle vite det.

FREDRIK: *(Vet ikke helt hvordan han skal reagere.)*
OK. Vel, takk.

(Han ser et øyeblikk til på ALBUS *før han går videre. Mens han gjør det, trekker* DELFI *fram tidsvenderen fra kutten, og* SCORPIO *ser henne.)*

SCORPIO:
Albus!

ALBUS:
Nei, vent.

SCORPIO:
Tidsvenderen snurrer … Se hva hun gjør … Hun må ikke la oss bli igjen her!

*(*ALBUS *og* SCORPIO *løper for å ta tak i tidsvenderen.*

Det kommer et veldig støt av lys, et brak av lyd. Og tiden stopper. Så vender den seg om, tenker seg om et øyeblikk, før den begynner å spole bakover. Først sakte, og så fortere og fortere …)

Albus …

ALBUS:

Hva har vi gjort?

SCORPIO:

Vi *måtte* bli med venderen. Vi *måtte* prøve å stoppe henne.

DELFI:

Stoppe meg? Tror du at dere har stoppet meg? Dette her er jeg ferdig med.

Hun knuser tidsvenderen, som eksploderer i tusen knas.

DELFI:

Dere har nok ødelagt sjansen min til å bruke Fredrik til å formørke verden … Kanskje du har rett, Scorpio – kanskje profetier kan brytes, kanskje de kan bli forhindret. Men én ting er i hvert fall sikkert: Jeg har fått nok av å prøve å bruke to sånne irriterende, udugelige vesener til noe som helst. Ikke et eneste kostbart sekund til skal jeg kaste bort på noen av dere. På tide å prøve noe nytt.

(På ny stiger DELFI *til værs. Hun ler frydefullt idet hun forsvinner i en fart.*

GUTTENE *prøver å ta henne igjen, men har ikke en sjanse – hun flyr, og de løper.)*

ALBUS:

Nei … nei … du kan ikke …

*(*SCORPIO *går tilbake og prøver å plukke opp bitene av tidsvenderen.)*

Tidsvenderen? Er den ødelagt?

SCORPIO:

Fullstendig. Så her sitter vi. Hvilken tid vi nå er i. Hva hun nå har tenkt å prøve.

*(*ALBUS *ser seg rundt. Han forsøker desperat å forstå hva som akkurat har hendt.)*

ALBUS:

Galtvort ser likedan ut.

SCORPIO:

Ja, og ingen må se oss her. Vi må komme oss unna før de får øye på oss.

ALBUS:

Vi må stoppe henne, Scorpio.

SCORPIO:

Det vet jeg vel – men hvordan?

AKT III SCENE 21

ST. OSVALDS GAMLEHJEM FOR HEKSER OG TROLLMENN. DELFIS ROM.

HARRY*,* HERMINE*,* RONNY*,* DRACO *og* GULLA *undersøker et enkelt rom med eikepanel.*

HARRY:

Det må ha vært en forflokningsformel hun brukte på ham. På alle. Ikke var hun sykepleier, ikke var hun niesen hans.

HERMINE:

Jeg har akkurat sjekket med departementet. Hun er ikke registrert noe sted. Hun er en skygge.

DRACO:

Demaskerio specialis!

(Alle snur seg og ser på ham. DRACO *ser tørt tilbake.)*

Det var forsøket verdt, eller hva? Hva er det dere venter på? Vi vet ingenting, så vi får bare håpe at rommet her avslører noe.

GULLA:

Hvor kan hun ha gjemt noe? Rommet er temmelig spartansk.

RONNY:

Disse panelene – de kan vel skjule noe.

DRACO:

Eller senga.

*(*DRACO *begynner å undersøke senga,* GULLA *en lampe, og resten av dem panelene.)*

RONNY: *(Roper mens han hamrer på panelene.)*

Hva er det dere skjuler? Hva er det bak?

HERMINE:

Kanskje vi burde stoppe et øyeblikk og ta en tenkepause –

*(*GULLA *skrur ut et lampeglass fra en parafinlampe. Det kommer en lyd som fra et langt utpust, og deretter noen hvesende ord. Alle snur seg ditover.)*

Hva var det?

HARRY:

Det var – jeg skulle jo egentlig ikke forstå det – det var ormtunge.

HERMINE:

Hva sa det, da?

HARRY:

Hvordan kan jeg … Jeg har ikke forstått ormtunge siden Voldemort døde.

HERMINE:

Og ikke har det verket i arret ditt heller.

*(*HARRY *ser på* HERMINE.*)*

HARRY:

Det sa: «Velkommen, Vara.» Jeg tror jeg er nødt til å si at det skal åpne seg …

DRACO:

Så gjør det, da.

*(*HARRY *lukker øynene og sier noe på ormtunge.*

Rommet forvandles rundt dem, blir mørkere, mer desperat. Langs veggene toner det fram en buktende masse av malte slanger. Over dem er det malt ord med selvlysende maling: en profeti.)

Hva er dette?

RONNY:

«Når unødig blir nødig, når framtid vender fortid, når usett barn utsletter far, da skal Mørkets herre vende tilbake.»

GULLA:

En profeti. En ny profeti.

HERMINE:

Fredrik … Fredrik ble kalt *overflødig*. Overflødig … *unødig*.

RONNY:

Når framtid vender fortid … Da har hun tidsvenderen, ikke sant?

(Ansiktene blir mismodige.)

HERMINE:

Det må hun ha.

RONNY:

Men hva trenger hun Scorpio eller Albus til?

HARRY:

Fordi jeg er en far som … ikke har sett barnet sitt. Ikke forstått sitt eget barn.

DRACO:

Hvem er hun? Siden hun er så besatt av alt dette?

GULLA:

Jeg tror jeg har funnet svaret på det.

(Alle snur seg mot henne. Hun peker opp … og uttrykkene deres går fra mismot til frykt.

Ord kommer til syne på alle vegger i teatersalen – farlige, skrekkelige ord.)

«Jeg skal gjenføde mørket. Jeg skal bringe min far tilbake.»

RONNY:

Nei. Hun kan da vel ikke …

HERMINE:

Hvordan kan det være mulig?

DRACO:

Voldemort … hadde en datter?

(Alle ser forferdet opp. GULLA *griper* HARRY*s hånd.)*

HARRY:

Nei, nei, nei. Ikke det. Alt, men ikke det.

(Scenen går i svart.)

PAUSE

ANDRE DEL

FJERDE AKT

AKT IV SCENE 1

MAGIDEPARTEMENTET. DET STORE MØTEROMMET.

Hekser og trollmenn fra alle kanter trenger seg sammen i det store møterommet. Flere enn vi noensinne har sett. Og bekymringen står skrevet i ansiktene deres. HERMINE *kommer ut på et provisorisk podium og hever en hånd for å få stillhet. Rommet blir stille, de er spente på om hun kan gi dem noen svar. Hun er overrasket over at det gikk så lett. Hun ser seg om.*

HERMINE:

Takk. Jeg er glad for at så mange av dere kunne komme til dette – andre – ekstraordinære allmøtet. Jeg har en del ting å si – og jeg ber om at vi venter med spørsmål – og dem vil det helt sikkert bli mange av – til etter at jeg er ferdig.
Som mange av dere vet, er det funnet en død person på Galtvort. Det dreier seg om en gutt som het Kurt Bolle. Han var en god gutt. Vi har ingen konkrete opplysninger om hvem som står bak udåden, men i går ransaket vi St. Osvalds gamlehjem. I et av rommene der fant vi to ting: Den ene var en profeti som varslet … svartsidas gjenkomst – den andre, skrevet i taket, en erklæring om at Mørkets herre hadde – at Voldemort hadde et barn.

(Nyheten runger rundt hele rommet.)

Vi har ikke alle detaljer ennå. Vi har akkurat begynt etterforskningen – forhør av enhver med tilknytning til dødseterne – men hittil er det ikke avdekket noen opplysninger om hverken barnet eller profetien. Men det ser faktisk ut til at det kan være noe i det. Dette barnet ble holdt hemmelig for trollmannsverdenen, og nå er hun – vel, hun er –

REKTOR MCSNURP:
Hun? En datter? Fikk Voldemort en datter?

HERMINE:
En datter, ja.

REKTOR MCSNURP:
Er hun tatt i forvaring?

HARRY:
Rektor, hun ba oss vente med spørsmålene.

HERMINE:
Det går bra, Harry. Nei, rektor, det er der vi går fra vondt til verre. Jeg er redd vi står uten mulighet for å ta henne i forvaring. Eller faktisk, hindre henne i noe som helst. Hun er utenfor rekkevidde.

REKTOR MCSNURP:
Sier du at vi ikke kan – finne henne?

(Pause. Dette krever mot.)

HERMINE:
Vi har grunn til å tro at hun har stukket seg bort – i fortiden.

REKTOR MCSNURP: *(Rasende.)*
Det er det mest stupide, lettsindige – mener du at dere virkelig beholdt tidsvenderen, etter alt som har skjedd?

HERMINE:
Rektor, jeg kan forsikre –

REKTOR MCSNURP:

Du skulle skamme deg, Hermine Grang!

*(*HERMINE *skutter seg under dette sinnet.)*

HARRY:

Nei, det har hun ikke fortjent. Du har rett til å være sint. Det har alle her. Men dette er ikke Hermines feil alene. Vi vet ikke hvordan heksa fikk tak i tidsvenderen. Om min sønn kanskje ga henne den.

GULLA:

Om *vår* sønn ga henne den. Eller om hun stjal den fra ham.

(Hun slutter seg til HARRY *på podiet.)*

REKTOR MCSNURP:

Din solidaritet er prisverdig, men det gjør ikke forsømmeligheten mindre.

DRACO:

I så fall står jeg like ansvarlig for den.

(Han går opp på podiet og stiller seg ved siden av GULLA. *Dette er nesten et Spartacus-øyeblikk. Vi hører gisp fra publikum.)*

Hermine og Harry har ikke gjort noe annet galt enn å prøve å beskytte alle her. Om de er skyldige i noe, er jeg det òg.

*(*HERMINE *ser på sine kampfeller, dypt beveget.* RONNY *slutter seg bestemt til de andre på podiet.)*

RONNY:

Bare for å ha sagt det – jeg visste ikke så mye om dette, så noe *ansvar* kan jeg vel ikke påta meg – og jeg er temmelig sikker på at mine unger ikke har hatt noe med det å gjøre – men hvis denne gjengen skal stå her oppe, så står jeg sammen med dem.

GULLA:

Ingen kan vite hvor de er – om de er sammen eller hver for seg. Jeg stoler på at guttene våre gjør alt de kan for å stoppe henne, men …

HERMINE:

Vi har ikke gitt opp. Vi har kontaktet gigantene. Trollene. Alle vi kan finne. Svartspanerne er ute på limene og leter, snakker med folk som har hemmeligheter, følger opp alle som ikke vil ut med dem.

HARRY:

Men én ting kommer vi ikke utenom: Etsteds i fortiden vår er det en heks som prøver å omgjøre alt vi er og har vært – og vi kan ikke gjøre annet enn å vente … vente på det øyeblikket hun enten lykkes eller mislykkes.

REKTOR MCSNURP:

Og hvis hun lykkes?

HERMINE:

Da – i det øyeblikket – vil de fleste av oss her være ikke-eksisterende. Vi vil være borte, og Voldemort hersker på ny.

AKT IV SCENE 2

I HØYLANDET. KRØTTAKNATT JERNBANESTASJON. 1981.

ALBUS *og* SCORPIO *stirrer bekymret på en* STASJONSMESTER.

ALBUS:

En av oss burde vel snakke med ham, synes du ikke?

SCORPIO:

God dag, herr stasjonsmester. Herr Gomp. Vi har et spørsmål: Har De nettopp sett en heks fly forbi her? Og forresten, hvilket år er det? Vi har akkurat stukket av fra Galtvort fordi vi var redd for å klusse til saker og ting, men dette – det skulle liksom være greit?

ALBUS:

Vet du hva som plager meg mest av alt? Pappa kommer til å tro vi gjorde det med vilje.

SCORPIO:

Albus, alvorlig talt. Vi er fanget – fortapt – i fortiden – antakelig for alltid – og du tenker på hva faren din vil tro? Nei, dere to kommer jeg aldri til å forstå meg på.

ALBUS:

Det er mye å forstå. Pappa er ganske komplisert.

SCORPIO:

Og det er ikke du? Ikke for å kritisere din smak i kvinner, men du var altså temmelig interessert i … vel …

(Begge vet hva han snakker om.)

ALBUS:

Det er sant. Jeg var jo det. Men det hun gjorde med Kurt …

SCORPIO:

Nei, vi kan ikke tenke på det. Vi må fokusere på at vi ikke har tryllestaver, ingen sopelimer, ingen mulighet til å komme tilbake til vår egen tid. Det eneste vi har, er vårt eget vett, pluss – nei forresten, bare vettet – men vi må stoppe henne.

STASJONSMESTER: *(På breiest mulig dialekt.)*

Døkk e full klar over at Gamaldampen e sein i dag, gutar?

SCORPIO:

Æh – hva?

STASJONSMESTER:

Hvis at det e Gamaldampen døkk veinte på, e det bæst døkk veit at'n e førseinka. D'e arbei' på linja. Ælt ihopes står å læsa på uppslagstavla dér.

(Han ser på dem, og de ser forvirret på ham. Han rynker pannen, rekker dem en rutetabell og peker på rett sted.)

Førseinka.

*(*ALBUS *tar imot tabellen og gransker den. Uttrykket hans forvandles idet han oppfatter en uhyre viktig opplysning. Imens står* SCORPIO *bare og glor på* STASJONSMESTEREN.*)*

ALBUS:

Jeg vet hvor hun er.

SCORPIO:

Skjønte du hva han sa?

ALBUS:

Se på datoen. På rutetabellen.

*(*SCORPIO *lener seg inntil og leser.)*

SCORPIO:

Trettiende oktober 1981. Dagen før allehelgensnatt. Trettini år siden. Men hva skulle hun – ? Å.

*(*SCORPIO *står med åpen munn idet det demrer for ham.)*

ALBUS:

Da besteforeldrene mine døde. Angrepet på pappa da han var baby … øyeblikket da Voldemorts forbannelse slo tilbake på ham selv. Det er ikke profetien sin hun prøver å oppfylle – hun vil avverge den store.

SCORPIO:

Den store?

ALBUS:

«Hans time forestår som skal felle Mørkets herre …»

*(*SCORPIO *faller inn.)*

SCORPIO OG ALBUS:

«… Født av dem som trefold trosset, født da den sjuende måned dør …»

*(*SCORPIO *blir lengre og lengre i maska mens han messer.)*

SCORPIO:

Det er min skyld. Det var jeg som sa til henne at profetier kunne brytes. Jeg sa at hele logikken bak profetier er tvilsom …

ALBUS:

Om omtrent ett døgn rammer Voldemorts forbannelse ham selv, når han prøver å drepe den nyfødte Harry Potter. Det er den forbannelsen

Delfi prøver å avverge. Hun vil prøve å drepe Harry selv. Vi er nødt til å komme oss til Gudriksdal. Nå.

AKT IV SCENE 3

GUDRIKSDAL. 1981.

ALBUS *og* SCORPIO *trasker gjennom sentrum i Gudriksdal. Det er en vakker, myldrende liten landsby.*

SCORPIO:
Vel, jeg kan iallfall ikke se noe tegn til angrep …

ALBUS:
Er dette Gudriksdal?

SCORPIO:
Har ikke faren din tatt deg med hit noen gang?

ALBUS:
Nei. Han prøvde et par ganger, men jeg ville ikke.

SCORPIO:
Vel, vi har ikke tid til noen sightseeing – vi har en morderisk heks å redde verden fra – men der er i hvert fall kirken, St. Hieronymus …

(Vi ser først kirken idet han viser til den.)

ALBUS:

Så flott den er.

SCORPIO:

Og kirkegården skal visstnok kry av spøkelser … (*Han peker i en annen retning*.) Og det er nok der statuen av Harry og foreldrene hans blir å finne –

ALBUS:

Er det en statue av pappa?

SCORPIO:

Nei da. Ikke ennå. Men den kommer. Forhåpentlig, da. Og dette – det huset der – er der Bathilda Bang bodde, bor …

ALBUS:

Den Bathilda Bang? Hun med *Magihistorien*?

SCORPIO:

Hun og ingen annen. Oi, der er hun jo. Jøsses. Jippi. Nerden i meg ble plutselig helt som gelé.

ALBUS:

Scorpio!

SCORPIO:

Og her har vi –

ALBUS:

Huset til Jakob og Lilly og Harry Potter …

(Et ungt, tiltalende par forlater huset med en baby i en trille. ALBUS *tar et skritt mot dem, men* SCORPIO *holder ham tilbake.)*

SCORPIO:

De må ikke se deg, Albus. Det kan avspore tiden, og det skal vi ikke – ikke denne gangen.

ALBUS:

Men dette betyr at hun har ikke … vi greide det … hun har ikke …

SCORPIO:

Så, hva gjør vi nå? Gjør oss klar til å slåss? For hun er jo … temmelig heftig.

ALBUS:

Jo. Det har vi ikke egentlig tenkt igjennom, har vi vel? Hva gjør vi nå? Åssen skal vi beskytte pappa?

AKT IV SCENE 4

MAGIDEPARTEMENTET. HARRYS KONTOR.

HARRY *går igjennom papirbunker i rasende fart.*

HUMLESNURR:

God aften, Harry.

(Ørliten pause. HARRY *ser opp på* HUMLESNURR*-portrettet med uttrykksløst ansikt.)*

HARRY:

Rektor Humlesnurr. På mitt kontor. Hvilken ære. Så da er det vel her det skjer i kveld?

HUMLESNURR:

Hva holder du på med?

HARRY:

Gjennomgår papirer, ser om det er noe viktig jeg har oversett. Samler troppene til kamp, i den grad vi *kan* kjempe. Mens vi vet at slaget raser langt borte fra oss. Hva annet kan jeg gjøre?

(Pause. HUMLESNURR *sier ikke noe.)*

Hvor har du vært, Humlesnurr?

HUMLESNURR:

Jeg er her nå.

HARRY:

Her, akkurat når slaget er tapt. Eller avviser du at Voldemort kommer tilbake?

HUMLESNURR:

Det er – mulig.

HARRY:

Gå din vei. Forsvinn. Jeg vil ikke ha deg her. Jeg trenger deg ikke. Du har holdt deg borte hver gang det virkelig var bruk for deg. Jeg sloss med ham tre ganger uten deg. Jeg skal møte ham igjen, om jeg blir nødt – alene.

HUMLESNURR:

Harry, tror du ikke jeg gjerne skulle ha tatt den kampen for deg? Jeg ville spart deg om jeg bare hadde kunnet –

(Harry eksploderer.)

HARRY:

Kjærlighet gjør blind? Aner du overhodet hva det betyr? Aner du hvor dårlig det rådet var? Sønnen min – min sønn kjemper kampene for oss, akkurat som jeg måtte for deg. Og jeg har vært en like dårlig far for ham som du var for meg. Har latt ham stå alene igjen på steder hvor han følte seg uelsket – sådd spirer til bitterhet det vil ta ham årevis å forstå –

HUMLESNURR:

Hvis det er Hekkveien du sikter til –

HARRY:

I årevis – *år etter år* – var jeg alene der, uten å vite hva jeg var, eller hvorfor jeg var der – uten å vite at noen brydde seg om meg!

HUMLESNURR:

Jeg – var redd for å bli for knyttet til deg –

HARRY:

Beskyttet deg selv, allerede da!

HUMLESNURR:

Nei, det var deg jeg beskyttet. Jeg ville ikke at du skulle lide …

*(*HUMLESNURR *prøver å nå ut fra portrettet, men kan ikke. Han begynner å gråte, men prøver å skjule det.)*

Men til slutt måtte jeg jo møte deg … elleve år gammel, og du var så tapper. Så god. Uten å klage fulgte du den veien som var blitt staket ut for deg. Selvfølgelig elsket jeg deg … og visste samtidig at alt kom til å gjenta seg … at der jeg elsket, kom jeg til å gjøre ubotelig skade … jeg er ikke en det er verdt å elske … jeg har aldri elsket uten å gjøre skade …

(Kort pause.)

HARRY:

Du ville gjort mindre skade om du hadde fortalt meg dette den gangen.

HUMLESNURR: *(Gråter åpenlyst nå.)*

Jeg var blind. Det er det kjærligheten gjør med en. Jeg kunne ikke se at du trengte å høre at en innesluttet, vanskelig, farlig gammel mann … elsket deg …

(Pause. Begge to er overveldet av følelser.)

HARRY:

Det stemmer ikke at jeg aldri klagde.

HUMLESNURR:

Harry, i denne verden, så full av kaotiske følelser, fins det aldri noe fullkomment svar. Fullkommenhet er hinsides menneskenes evner, og hinsides magiens rekkevidde. I hvert skinnende øyeblikk av lykke fins det en dråpe gift: vissheten om at ny smerte ikke er til å unngå. Vær

ærlig mot dem du elsker, vis dem din smerte. Å lide er like menneskelig som å puste.

HARRY:

Det har du sagt til meg før en gang.

HUMLESNURR:

Det er alt jeg har å gi deg i kveld.

(Han begynner å gå sin vei.)

HARRY:

Ikke gå!

HUMLESNURR:

De vi elsker, forlater oss aldri helt, Harry. Det fins ting døden ikke kan røre. Maling … og minner … og kjærlighet.

HARRY:

Jeg elsket deg òg, Humlesnurr.

HUMLESNURR:

Jeg vet det.

(Han er borte. HARRY *er alene.* DRACO *kommer inn.)*

DRACO:

Var du klar over at i denne andre virkeligheten – den Scorpio så – var det jeg som var sjef for Magisk justis? Kanskje dette kontoret snart nok blir mitt igjen. Er alt i orden med deg?

*(*HARRY *er oppslukt av sorg.)*

HARRY:

Kom inn. Jeg kan alltids gi deg en omvisning.

DRACO:

Men saken er … at jeg egentlig aldri hadde lyst på noen departementsjobb. Selv da jeg var liten. Det var faren min – det var

hans høyeste ønske – men jeg? Nei.

HARRY:

Hva hadde du lyst til, da?

DRACO:

Rumpeldunk! Men jeg var ikke god nok. Egentlig ville jeg vel bare være lykkelig.

*(*HARRY *nikker.* DRACO *ser på ham et øyeblikk til, usikker på hvordan han skal gripe dette an.)*

Unnskyld, jeg er ikke så god til å småprate. Er det greit om vi går over til viktigere ting?

HARRY:

Ja da. Hvilke viktigere ting?

(Kort pause.)

DRACO:

Tror du Teodor Nokk var den eneste som hadde en tidsvender?

HARRY:

Hva?

DRACO:

Den tidsvenderen departementet beslagla, var en prototyp. Lagd av billigmetall. Den gjør jo jobben, jo da. Men at den bare kan prestere fem minutter i fortiden, det er jo en alvorlig designfeil – det er ikke slikt du kan selge til sånne som virkelig samler på svart magi.

(Det går opp for HARRY *hva* DRACO *prøver å si.)*

HARRY:

Så han jobbet for *deg*?

DRACO:

Nei, for faren min. Han likte å eie ting som ingen andre hadde. Departementets tidsvendere – det kan du takke Kverker for – var alltid

litt for enkle for ham. Han ville ha muligheten til å gå lenger tilbake enn en time, han ville tilbake årevis. Ikke at han ville ha brukt den – innerst inne tror jeg han foretrakk en verden uten Voldemort. Men jo, de lagde den tidsvenderen for ham.

HARRY:

Og – du har beholdt den?

*(*DRACO *trekker fram tidsvenderen.)*

DRACO:

Ingen fem-minutters-problemer, og den glinser som gull, akkurat slik Malfangene liker det. Du smiler.

HARRY:

Hermine Grang – det var derfor hun beholdt den første, fordi hun var redd for at det skulle finnes flere. Men at du beholdt denne – du kunne blitt sendt til Azkaban!

DRACO:

Tenk på alternativet. Tenk over om folk hadde visst at jeg hadde muligheten for tidsreiser. Tenk på ryktet som i så fall ville fått – vind i seilene.

*(*HARRY *ser på ham. Han forstår umiddelbart hva* DRACO *mener.)*

HARRY:

Scorpio.

DRACO:

Vi kunne få barn, men Astoria var skrøpelig. En blodforbannelse, en alvorlig en. Det var en stamfar som var blitt forbannet … og det dukket opp igjen hos henne. Du vet jo hvordan slikt kan komme opp igjen etter flere generasjoner …

HARRY:

Dette var leit å høre, Draco.

DRACO:

Jeg ville ikke risikere helsa hennes … jeg sa at det spilte ingen rolle om Malfang-slekta døde ut med meg – samme hva far sa. Men Astoria … det var ikke Malfang-navnet hun tenkte på, ikke æren eller den rene rasen, det var oss. Og barnet vårt, Scorpio, ble født … det var den beste dagen i vårt liv, for begge, selv om Astoria ble svært svekket av det. Vi gikk i skjul, alle tre. Jeg ville at hun skulle komme til krefter igjen … og slik startet ryktene.

HARRY:

Jeg kan ikke forestille meg hvordan det var.

DRACO:

Astoria visste alltid at hun ikke kom til å bli gammel. Hun ville at jeg skulle ha noen når hun var borte, for … det er svært, svært ensomt, det å være Draco Malfang. Jeg kommer alltid til å være under mistanke. Fortiden kan ingen unnslippe. Men jeg forsto ikke at det å holde ham borte fra denne sladrende, fordomsfulle verden, det var nærmest en garanti for at, når han kom ut i den igjen, ville han møte verre mistanker enn *jeg* noensinne måtte tåle.

HARRY:

Kjærlighet gjør blind. Både du og jeg har prøvd å gi sønnene våre – ikke det de trengte, men det *vi* trengte. Vi har hatt det så travelt med å prøve å omskrive fortiden vår at vi har forkvaklet nåtiden for dem.

DRACO:

Og derfor trenger du denne. Jeg har tviholdt på den, og så vidt greid å motstå fristelsen til å bruke den, enda jeg ville solgt sjelen min for et minutt til med Astoria …

HARRY:

Å, Draco … Vi kan ikke. Vi kan ikke bruke den.

*(*DRACO *ser på* HARRY*, og for første gang – nå, på bunnen av avgrunnen – ser de på hverandre som venner.)*

DRACO:

Vi må finne dem – om det så skal ta århundrer, må vi finne sønnene våre …

HARRY:

Vi aner ikke hvor de er, eller *når* de er. Å søke gjennom tiden uten anelse om hvor vi skal lete, det er iallfall fåfengt. Nei, kjærlighet er ikke nok, og ikke en tidsvender heller, er jeg redd. Nei, det er opp til guttene våre. De er de eneste som kan redde oss nå.

AKT IV SCENE 5

GUDRIKSDAL. UTENFOR HUSET TIL JAKOB OG LILLY POTTER. 1981.

*(*ALBUS *og* SCORPIO *ser seg hjelpeløst rundt, og forsøker å tenke seg ut av dette overveldende problemet.)*

ALBUS:

Skal vi fortelle det til bestefaren og bestemoren min?

SCORPIO:

At de aldri får se sønnen sin vokse opp?

ALBUS:

Hun er sterk nok, det vet jeg – du så henne jo.

SCORPIO:

Hun så fantastisk ut, Albus. Og i dine sko hadde jeg vært desperat etter å snakke med henne. Men hun er jo nødt til å tigge Voldemort om å spare Harry, hun *må tro* at han kan dø – og du er verdens verste til å plumpe ut med ting når du skal juge …

ALBUS:

Humlesnurr! Han er jo i live nå. Vi får med Humlesnurr, gjør det samme med ham som du gjorde med Slur –

SCORPIO:

Kan vi risikere at han får vite at faren din overlever? At han får barn?

ALBUS:

Det er jo Humlesnurr! Han takler alt!

SCORPIO:

Albus, det fins omtrent hundre bøker om hva Humlesnurr visste, åssen han fikk vite det og hvorfor han gjorde som han gjorde. Det eneste som er bombesikkert – det han gjorde – det er akkurat det han *må* gjøre – og neimen om jeg vil risikere å tukle med det. *(Pause. Han ser bedende på vennen sin.) Jeg* kunne be om hjelp fordi jeg var i en annen virkelighet, men det er ikke vi. Vi er i fortiden. Vi kan ikke gjøre om tiden uten å skape flere problemer – hvis det er noe vi har lært av det vi har opplevd, er det vel det. Å snakke med noen – tukle med tiden – det er altfor farlig.

ALBUS:

OK, da må vi … snakke med framtiden! Vi må sende pappa en beskjed!

SCORPIO:

Men vi har ingen ugle som kan fly gjennom tiden. Og han har ingen tidsvender.

ALBUS:

Hvis vi får sendt en melding til pappa, finner han en måte å komme seg tilbake hit på. Om han så må bygge seg en tidsvender selv.

SCORPIO:

Hva om vi sender et minne – som i en tanketank – står over ham og sender en beskjed? Og håper at han kommer på minnet i akkurat rette øyeblikk. Altså, det er jo usannsynlig, men … om vi stiller oss over

babyen og roper HJELP, HJELP, HJELP, om og om igjen … altså, babyen blir kanskje traumatisert.

ALBUS:

Bare litt, kanskje.

SCORPIO:

Og litt traumer nå er jo ingenting mot alt det andre som skjer … og kanskje, når han tenker på det – altså senere – så *kanskje* han husker fjesene våre mens vi – skrek –

ALBUS:

Hjelp.

*(*SCORPIO *ser på* ALBUS.*)*

SCORPIO:

Du har rett. Det var en elendig idé.

ALBUS:

En av de verste du har hatt.

SCORPIO:

Nå har jeg det! Vi leverer den selv! Vi venter i førti år – vi leverer den –

ALBUS:

Ikke nubbesjangs. Så snart Delfi har vridd tiden slik hun vil ha den, sender hun ut hele hærer for å finne oss – drepe oss –

SCORPIO:

Om vi finner et hull og gjemmer oss?

ALBUS:

Enda så hyggelig det ville vært å dele et musehull med deg de neste førti årene … så kommer de til å finne oss. Og poff! så er vi døde, og tiden har gått i vranglås. Nei. Vi trenger noe vi har kontroll på, noe vi vet han vil komme borti på akkurat riktig tidspunkt. Vi trenger en …

SCORPIO:

Noe sånt fins ikke. Men i hvert fall, hvis jeg absolutt måtte velge en kompis å møte evig mørke med, så hadde jeg valgt deg.

ALBUS:

Ikke ta det ille opp, men jeg ville valgt en som var skikkelig diger og veldig god i magi.

*(*LILLY *kommer ut av huset med* HARRY *i trilla. Hun svøper ham omhyggelig inn i et teppe.)*

Det teppet! Hun tuller ham inn i teppet!

SCORPIO:

Vel, det er jo litt kjølig, da.

ALBUS:

Han pleide alltid å si at det var det eneste han hadde etter henne. Se så kjærlig hun tuller ham inn – det ville han nok gjerne visst. Jeg skulle ønske jeg kunne fortalt ham det.

SCORPIO:

Og jeg skulle ønske jeg kunne fortalt *min* far – nei, jeg er ikke sikker på hva. Jo, én ting jeg gjerne skulle fortalt er at det hender jeg er modigere enn han kanskje tror.

(En tanke slår ALBUS.*)*

ALBUS:

Scorpio – pappa har fremdeles det teppet.

SCORPIO:

Det kan ikke funke. Hvis vi skriver noe på det nå – samme med hvor liten skrift – kommer han til å lese det for tidlig. Og tiden går av sporet.

ALBUS:

Hva vet du om elskovsdrikker? Hvilken ingrediens er det alle har felles?

SCORPIO:

Perlestøv, blant annet.

ALBUS:

Perlestøv er en nokså sjelden ingrediens, stemmer ikke det?

SCORPIO:

Mest fordi det er så dyrt. Hva tenker du på?

ALBUS:

Pappa og jeg hadde en krangel dagen før jeg reiste til skolen.

SCORPIO:

Takk, det er jeg klar over. Det var vel det som var begynnelsen på hele suppedasen.

ALBUS:

Jeg heiv teppet rett i veggen. Det kolliderte med elskovsdrikken onkel Ronny ga meg for spøk.
Drikken ble sølt ut over hele teppet. Og jeg vet faktisk brennsikkert at mamma ikke har latt pappa røre det rommet siden jeg dro.

SCORPIO:

Og så?

ALBUS:

Så vi nærmer oss Allehelgensaften, både i deres tid og vår – og han har fortalt meg at han alltid finner fram det teppet, han må ha det hos seg på Allehelgensaften, for det var det siste moren hans ga ham. Så han kommer til å se etter det, og når han finner det …

SCORPIO:

Mnei. Jeg er fremdeles ikke med.

ALBUS:

Hva reagerer med perlestøv?

SCORPIO:

Vel, det sies at hvis Demidølg-tinktur og perlestøv kommer sammen … så tar det fyr.

ALBUS:

Og den tinkturen – (*Han er usikker på uttalen*.) – Demidølg – er den synlig for det blotte øye?

SCORPIO:

Nei.

ALBUS:

Så hvis vi fikk tak i det teppet og brukte Demidølg-tinktur til å skrive på det, så …

SCORPIO:

– ville ingenting skje før det reagerte med … elskovsdrikken. På rommet ditt. I vår egen tid. Herre Humlesnurr, det er jo supert!

ALBUS:

Da gjelder det bare å finne ut hvor vi får tak i litt … Demidølg.

SCORPIO:

Vet du hva? Det gikk rykter om at Bathilda Bang aldri skjønte vitsen med at hekser og trollmenn låser dørene sine.

(Døra svinger opp.)

Og ryktet var sant! Da er tiden inne til å stjele noen tryllestaver og brygge litt eliksir.

AKT IV SCENE 6

HJEMME HOS HARRY OG GULLA POTTER. ALBUS' ROM.

HARRY *sitter på senga til Albus.* GULLA *kommer inn og ser på ham.*

GULLA:

Uventet å finne deg her.

HARRY:

Ikke vær redd, jeg har ikke rørt noe. Helligdommen din står urørt. (*Han skjærer en grimase.*) Unnskyld. Et litt uheldig ordvalg.

*(*GULLA *svarer ikke.* HARRY *ser opp på henne.)*

Vet du, jeg har opplevd noen nokså fæle Allehelgensaftener, men denne er utvilsomt … iallfall den nest verste.

GULLA:

Det var feil av meg … å bebreide deg – jeg beskylder deg alltid for å være forhastet, og så var det meg som … Albus ble borte, og jeg bare tok det for gitt at det var din skyld. Om forlatelse.

HARRY:

Så du mener ikke at det er min feil?

GULLA:

Harry, han ble kidnappet av en mektig, svart heks – hvordan kan det være din feil?

HARRY:

Jeg jagde ham bort. Det var jeg som jagde ham til henne.

GULLA:

Kan vi la være å oppføre oss som om kampen alt er tapt?

(Hun nikker. HARRY *begynner å gråte.)*

HARRY:

Jeg er så lei for det, Gull–

GULLA:

Hører du ikke etter? Jeg er lei for det, jeg òg.

HARRY:

Jeg skulle ikke ha overlevd – det var min skjebne å dø – selv Humlesnurr trodde det – og likevel, så overlevde jeg. Jeg vant over Voldemort! Alle disse menneskene – alle sammen – foreldrene mine, Kurt, Fred, De falne femti – mens *jeg* får leve! Det henger jo ikke på greip! Alle disse tapene – og det er min skyld.

GULLA:

Det var Voldemort som drepte dem.

HARRY:

Men hvis jeg hadde stoppet ham før! Alt det blodet, på mine hender. Og nå har de tatt sønnen min òg –

GULLA:

Han er ikke død. Hører du meg, Harry? Han er ikke død.

(Hun slår armene om ham. En lang pause, fylt av dyp ulykke.)

HARRY:

Gutten som overlevde. Hvor mange mennesker må dø for Gutten som overlevde?

(Han svaier litt, usikkert. Så får han øye på babyteppet. Han går bort til det.)

Dette teppet er alt jeg har igjen … fra den Allehelgensnatten. Dette er alt jeg har til minne om dem. Og imens –

(Han tar opp teppet. Oppdager at det er hullete og stirrer forskrekket på det.)

Det er huller i det, jo. Den idiotiske elskovsdrikken til Ronny har brent hull på det, tvers igjennom! Bare se! Det er ødelagt – ødelagt.

(Han kaster teppet fra seg. GULLA *plukker det opp, undersøker det.)*

GULLA:

Harry …

HARRY:

Hva?

GULLA:

Harry, det – det står noe der!

(Og uten forvarsel dukker ALBUS *og* SCORPIO *opp. De deler scenen med* HARRY *og* GULLA *selv om de er adskilt i tid.)*

ALBUS:

«Pappa …»

SCORPIO:

Skal vi virkelig begynne med «pappa»?

ALBUS:

Så vet han at det er fra meg.

SCORPIO:

Han heter Harry. Så vi burde begynne med «Harry».

ALBUS:

Vi begynner med «Pappa».

HARRY:

«Pappa»? Står det «Pappa»? Det er litt utydelig …

SCORPIO:

«Pappa, HJELP.»

GULLA:

«Hallo»? Er det «Hallo» det står? Og så … «God»?

HARRY:

«Pappa Hallo God risiko»? Nei. Det må være … en merkelig form for spøk.

ALBUS:

«Pappa. Hjelp. Gudriksdal.»

GULLA:

Gi meg det. Synet mitt er bedre enn ditt. Ja. «Pappa Hallo God – nei, det er ikke «risiko» – det står «riksdel» eller «riksdal». Og så noen tall … de er tydeligere: «3 … 1 … 1 … 0 … 8 … 1». Er det et sånt telefonnummer som gompene bruker? Eller en rutenettreferanse, eller …

*(*HARRY *ser opp, idet flere tanker kolliderer i hodet.)*

HARRY:

Nei. Det er en dato. 31. oktober 1981. Den dagen foreldrene mine ble drept.

*(*GULLA *ser på ham, og så ned på teppet igjen.)*

GULLA:

Det står ikke «Hallo». Det står «Hjelp».

HARRY:

«Pappa. Hjelp. Gudriksdal. 31.10.81». Det er en beskjed. Den gløgge gutten har sendt meg en beskjed.

(Han kysser GULLA*, hardt.*)

GULLA:

Er det Albus som har skrevet dette?

HARRY:

Og fortalt meg *hvor* de er og *når* de er. Og nå som vi vet hvor hun er, vet vi hvordan vi kan bekjempe henne.

(Han kysser henne igjen.)

GULLA:

Vi har ikke fått dem igjen ennå.

HARRY:

Jeg sender en ugle til Hermine. Send en til Draco, du. Si de skal møte oss i Gudriksdal med tidsvenderen.

GULLA:

Og det betyr «oss», OK? Du behøver ikke engang tenke på å dra uten meg, Harry.

*(*HARRY *kysser sin kone, full av takknemlighet og kjærlighet.)*

HARRY:

Det er klart du skal være med. Nå har vi en sjanse, Gulla, og ved Humlesnurr – det er alt vi trenger. En sjanse.

AKT IV SCENE 7

GUDRIKSDAL.

RONNY, HERMINE, DRACO, HARRY *og* GULLA *går gjennom dagens Gudriksdal, som er blitt større med årene og nå er en travel markedsby.*

HERMINE:

Gudriksdal … Det må være tjue år siden …

GULLA:

Er det bare meg, eller er det mange flere gomper her?

HERMINE:

Stedet er blitt populært for feriefolket.

DRACO:

Man kan forstå hvorfor – se på de stråtekte husene. Og er ikke det et bondemarked?

*(*HERMINE *går bort til* HARRY*, som selv står og stirrer, overveldet av alt han ser.)*

HERMINE:

Husker du da vi var her sist? Dette er jo nesten som i gamle dager.

RONNY:

Gamle dager, pluss noen uvelkomne hestehaler i blandinga.

*(*DRACO *kjenner en sarkasme når han hører en.)*

DRACO:

La meg bare si –

RONNY:

Malfang, kanskje du har blitt hjertevenner med Harry, og kanskje du har avla en ikke så verst unge, men du har sagt noen ganske stygge ting om meg og kona mi …

HERMINE:

Og din kone har ikke behov for at du utkjemper hennes kamper.

(Hun sender RONNY *et drepende blikk, som han kjenner godt.)*

RONNY:

Greit. Men hvis du sier én ting til om henne eller meg …

DRACO:

Så gjør du hva da, Wiltersen?

HERMINE:

Så gir han deg en klem. For her er vi alle på samme lag, ikke sant, Ronny?

RONNY: *(Nøler, utsatt for hennes strenge blikk.)*

Greit, greit. Æh … jeg syns det håret ditt er veldig fint, Draco.

HERMINE:

Takk, kjære ektemann. Vel, dette ser vel ut som et passende sted. Da setter vi i gang …

*(*DRACO *tar frem tidsvenderen, som begynner å snurre fort, mens de andre tar plass rundt den.*

Og det kommer et veldig støt av lys, et brak av lyd. Og tiden stopper. Så vender den seg om, tenker seg om et øyeblikk, før den

begynner å spole bakover. Først sakte, og så fortere og fortere …

De ser seg om.)

RONNY:

Vel? Funka det?

AKT IV SCENE 8

GUDRIKSDAL. ET SKUR. 1981.

ALBUS *ser opp, forbløffet over å se* GULLA*, og så* HARRY*, og deretter resten av gjengen (*RONNY*,* DRACO *og* HERMINE.*)*

ALBUS:

MAMMA?

HARRY:

Albus Severus Potter. Gjett om vi er glad for å se deg.

*(*ALBUS *løper og kaster seg i armene på* GULLA*, som tar gledesstrålende imot ham.)*

ALBUS:

Dere fikk beskjeden vår …?

GULLA:

Vi fikk den, ja.

*(*SCORPIO *traver bort til sin far.)*

DRACO:

Vi kan klemme, vi òg, hvis du vil …

*(*SCORPIO *ser opp på faren, usikker et øyeblikk. Så gir de hverandre en halvveis-klem, begge veldig brydd.* DRACO *smiler.)*

RONNY:

Nå, hvor har vi denne Delfi?

SCORPIO:

Vet dere om Delfi?

ALBUS:

Hun er her – vi tror hun prøver å drepe deg. Før Voldemort rekker å forbanne seg selv. Hun vil drepe deg og bryte profetien og –

HERMINE:

Ja, vi tenkte også at det kunne være det. Vet dere nøyaktig hvor hun er nå?

SCORPIO:

Hun forsvant. Åssen kunne dere … uten tidsvenderen –

HARRY: *(Avbryter.)*

Det er en lang og innviklet historie, Scorpio. Vi har ikke tid til den nå.

*(*DRACO *sender* HARRY *et takknemlig smil.)*

HERMINE:

Harry har rett. Nå teller hvert minutt. Vi må få folk i posisjon. Gudriksdal er jo ikke noe stort sted, men hun kan komme fra hvilken retning det skal være. Så vi må finne et sted som gir oss god utsikt over byen – med flest mulig og klarest mulig observasjonsposter – og aller viktigst: som skjuler oss, for vi kan ikke risikere å bli sett.

(Alle rynker pannen og tenker.)

Jeg ville si at St. Hieronymus-kirken gir treff på samtlige, enig?

AKT IV SCENE 9

GUDRIKSDAL. KIRKEN. KORET. 1981.

ALBUS *sover på en kirkebenk.* GULLA *holder øye med ham.* HARRY *ser ut av vinduet på motsatt side.*

HARRY:

Nei. Ingen ting. Hvorfor er hun ikke her?

GULLA:

Vi er sammen, moren og faren din er i live – vi kan vende tiden, Harry, men få den til å gå fortere, det kan vi ikke. Hun kommer når hun er klar for det, og da skal vi være klar for henne.

(Hun ser på den sovende ALBUS.*)*

Noen av oss, iallfall.

HARRY:

Stakkar, han trodde det var opp til ham å redde verden.

GULLA:

Stakkaren *har* reddet verden. Det babyteppet var en genistrek. Altså, det var jo like før han ødela verden også, men det er kanskje best å ikke fokusere på den delen.

HARRY:

Tror du alt er i orden med ham?

GULLA:

Han er på god vei, men det kan kanskje ta litt tid – og ta *deg* litt tid også.

*(*HARRY *smiler. Hun ser på* ALBUS *igjen Det gjør han også.)*

Husker du den gangen jeg åpnet Mysteriekammeret – da Voldemort hadde forhekset meg med den avskyelige dagboka og jeg nesten ødela alt –

HARRY:

Takk, jeg husker det, ja.

GULLA:

Og da jeg kom ut fra sykehuset … alle overså meg, stengte meg ute – det vil si, alle andre enn gutten som hadde alt. Han kom tvers over golvet i Griffingstua og utfordret meg til en omgang Svartespreng. Folk tror de vet alt som er verdt å vite om deg, men de beste sidene ved deg, det virkelig heroiske, er – har alltid vært – i det stillferdige. Det jeg vil fram til, er at – når alt dette er over – om du kunne prøve å huske på at folk – og særlig barn – iblant bare trenger noen å spille Svartespreng med.

HARRY:

Så du mener det er det som mangler – Svartespreng?

GULLA:

Nei da. Men den varmen jeg følte fra deg den dagen … jeg er ikke sikker på at Albus føler den.

HARRY:

Jeg ville gjort hva som helst for ham.

GULLA:

Harry, du ville gjort hva som helst for hvem som helst. Du tok ikke fem fjong for å ofre deg for hele verden. Det han trenger, er å føle at

du elsker *ham* spesielt. Det vil gjøre ham sterkere – og deg sterkere også.

HARRY:

Jeg skal fortelle deg en ting: at det var ikke før vi trodde Albus var borte at jeg virkelig forsto hva moren min var i stand til å gjøre for meg. En mot-heksing så sterk at den kunne kullkaste en dødsforbannelse.

GULLA:

Den eneste heksingen Voldemort aldri kunne fatte – kjærlighet.

(Ordet klinger både tungt og vakkert i rommet.)

HARRY:

Jeg elsker ham faktisk spesielt, Gulla.

GULLA:

Jeg vet det, men han trenger å føle det.

*(*HARRY *smiler vemodig til sin kone. Han vet hvor mye han må endre.)*

HARRY:

Jeg er heldig som har deg, hva?

GULLA:

Til de grader. Og jeg vil fryktelig gjerne diskutere akkurat hvor heldig – en annen gang. Akkurat nå … la oss konsentrere oss om hvordan vi skal stoppe Delfi.

HARRY:

Tiden begynner å bli knapp.

(En tanke slår GULLA.*)*

GULLA:

Om ikke … Harry, har noen tenkt på hvorfor hun valgte akkurat nå? I dag?

HARRY:

Fordi det var i dag allting ble forandret …

GULLA:

Akkurat nå er du litt over ett år gammel, ikke sant?

HARRY:

Ett år og tre måneder.

GULLA:

Da har hun hatt ett år og tre måneder på seg til å drepe deg. Og selv nå har hun vært i Gudriksdal et helt døgn. Hva er det hun venter på?

HARRY:

Jeg er visst ikke helt med …

GULLA:

Hva om det ikke er deg hun venter på? Hva om det er ham … for å stoppe ham?

HARRY:

Hva?

GULLA:

Delfi valgte i kveld fordi *han* er her – fordi faren hennes kommer. Hun vil møte ham. Være sammen med ham, faren hun elsker sånn. Voldemorts problemer kom først da han angrep deg. Hadde han ikke gjort det …

HARRY:

Ville han bare blitt enda mektigere … mørket ville blitt enda mørkere.

GULLA:

Den beste måten å bryte profetien på er ikke å drepe Harry Potter, det er å hindre at Voldemort gjør noe som helst.

AKT IV SCENE 10

GUDRIKSDAL. KIRKEN. 1981.

Alle er samlet, og forvirringen er fullkommen.

RONNY:

Få se om jeg har skjønt dette … Skal vi nå slåss for å *beskytte* Voldemort?

ALBUS:

Voldemort som dreper besteforeldrene mine? Som prøver å drepe pappa?

HERMINE:

Men selvsagt, Gulla. Delfi har ikke tenkt å drepe Harry – hun vil hindre at *Voldemort* prøver å drepe Harry. Så smart du er!

DRACO:

Så … skal vi bare vente, da? På at Voldemort dukker opp?

ALBUS:

Vet *hun* når det er? Har hun ikke kommet hit et døgn for tidlig fordi hun ikke er sikker på når han kommer, og hvor han kommer fra? I

historiebøkene – si fra hvis jeg tar feil, Scorpio – står det vel ingenting om når og hvordan han kom til Gudriksdal?

SCORPIO OG HERMINE:

Nei, du tar ikke feil.

RONNY:

Dæven, det er to av dem!

DRACO:

Hvordan kan vi utnytte dette til vår fordel?

ALBUS:

Vet dere hva jeg er veldig god til?

HARRY:

Det er mye du er god til, Albus.

ALBUS:

Polyksirer. Og Bathilda Bang – jeg tipper hun har alt som trengs til en polyksir i kjelleren. Vi kan polyksire oss til Voldemort og få henne til å komme til oss.

RONNY:

Men for å polyksire, trengs det en snutt av noen. Og vi har ikke snutten av Voldemort.

HERMINE:

Men jeg liker ideen – en juksemus for hennes katt.

HARRY:

Hvor nær kan vi komme med transfigurasjon?

HERMINE:

Vi vet hvordan han ser ut. Og vi har noen ypperlige hekser og trollmenn her.

GULLA:

Vil dere transfigurere til Voldemort?

ALBUS:

Det er den eneste måten.

HERMINE:

Ja, det er vel faktisk det. Ikke sant?

*(*RONNY *tar et tappert skritt fram.)*

RONNY:

Da vil jeg gjerne – jeg tror det burde bli meg. Altså, det blir vel ikke særlig – trivelig å være Voldemort, men – ikke for å skryte, men … jeg er vel den mest makelig anlagte av oss her, så – kanskje å transfigurere til han, til Mørkets herre, gjør mindre skade på *meg* enn … enn på dere som er mer … intense.

*(*HARRY *går litt unna og tenker.)*

HERMINE:

Hvem er det du kaller intens?

DRACO:

Jeg melder meg også frivillig. Jeg tror at å være Voldemort krever en viss … presisjon – ikke ta det ille opp, Ronny … og kunnskap om svart magi, og –

HERMINE:

Og jeg melder meg også. Som magiminister mener jeg det er min plikt og min rett.

SCORPIO:

Kanskje vi burde trekke lodd.

DRACO:

Du får ikke melde deg, Scorpio.

ALBUS:

Vel –

GULLA:

Nei, nei, nei. Er dere blitt gale, alle sammen? Jeg vet hvordan den stemmen inni hodet føles. Aldri om jeg vil ha den i hodet mitt igjen –

HARRY:

Og uansett er det nødt til å bli meg.

(Alle snur seg mot HARRY.*)*

DRACO:

Hva?

HARRY:

For at denne planen skal virke, må hun tro helt og fullt at det er ham. Hun kommer til å snakke ormtunge – jeg *visste* det var en grunn til at jeg fremdeles kunne det. Men det viktigste er at jeg … vet hvordan han … føles. Jeg vet hva det vil si å *være* ham. Det er nødt til å bli meg.

RONNY:

Tullprat. Nydelig formulert, men noe nydelig tullprat. Ikke snakk om at du –

HERMINE:

Jeg er redd du har rett, gode, gamle venn.

RONNY:

Hermine, nå tar du feil. Voldemort er ikke tingen å være … Harry burde ikke –

GULLA:

Jeg hater å være enig med broren min, men –

RONNY:

Han kan bli sittende fast – som Voldemort – for alltid.

HERMINE:

Bekymringen din er reell nok, men …

HARRY:

Vent litt, Hermine. Gulla.

*(*GULLA *og han ser hverandre i øynene.)*

Jeg skal ikke gjøre det hvis du ikke vil. Men for meg ser det ut som den eneste måten. Tar jeg feil i det?

*(*GULLA *tenker seg om et øyeblikk, så nikker hun så vidt.* HARRYS *uttrykk blir sammenbitt.)*

GULLA:

Nei, du har rett.

HARRY:

Så la oss få det overstått.

DRACO:

Burde vi ikke diskutere hvilken vei du skal komme – hva –

HARRY:

Hun holder utkikk etter ham. Hun kommer til meg.

DRACO:

Og så, da? Når dere har møttes? Tør jeg minne deg på at det er en usedvanlig mektig heks vi snakker om?

RONNY:

Enkelt. Han får henne med inn hit, så zapper vi henne i kor.

DRACO:

«Zapper henne»?

*(*HERMINE *ser seg om i rommet.)*

HERMINE:

Vi gjemmer oss bak dørene her. Hvis du kan få henne med *dit*, Harry – (*Hun peker på stedet hvor lyset fra rosevinduet treffer golvet.*) – så kommer vi fram og sørger for at hun ikke får sjansen til å unnslippe.

RONNY: *(Med et blikk på* DRACO.*)*

Og *så* zapper vi henne.

HERMINE:

Siste sjanse, Harry – er du sikker på at du klarer dette?

HARRY:

Ja.

DRACO:

Nei, det er for mange *hvis* her – for mange ting som kan gå galt – kanskje transfigurasjonen ikke holder, kanskje hun gjennomskuer den … og hvis hun unnslipper oss nå, vet ingen hvor mye skade hun kan gjøre. Vi trenger tid til å planlegge dette skikkelig –

ALBUS:

Draco, stol på pappaen min. Han svikter oss ikke.

*(*HARRY *ser på* ALBUS. *Han er rørt.)*

HERMINE:

Klar med tryllestavene.

(Alle trekker fram stavene. HARRY *knuger hardt om sin. Et lys vokser og blir overveldende.*

Transfigurasjonen skjer sakte og gruoppvekkende. HARRY *antar* VOLDEMORT*s skikkelse, og den er skremmende. Han snur seg og ser på vennene og familien. De rygger forferdet tilbake.)*

RONNY:

Svarte helvete!

HARRY/VOLDEMORT:

Så det virket, da?

GULLA: *(Alvorlig.)*

Ja. Det virket.

AKT IV SCENE 11

GUDRIKSDAL. KIRKEN. 1981.

RONNY, HERMINE, DRACO, SCORPIO *og* ALBUS *står ved vinduet og ser ut.* GULLA *orker ikke å se. Hun sitter lenger bak.*

ALBUS *legger merke til at moren sitter for seg selv. Han går bort til henne.*

ALBUS:

Det kommer til å gå bra, mamma. Du vet vel det?

GULLA:

Jeg vet det. Eller – jeg håper det. Det er bare at – jeg vil ikke se ham sånn. Mannen jeg elsker, skjult under mannen jeg hater.

(ALBUS *setter seg ved siden av henne.)*

ALBUS:

Jeg likte henne, mamma. Skjønner du det? Jeg likte henne virkelig. Delfi. Og så var hun – Voldemorts datter?

GULLA:

Det er sånt de er gode til, Albus – å fange uskyldige i garnet sitt.

ALBUS:

Alt sammen er min skyld.

*(*GULLA *klemmer ham inntil seg.)*

GULLA:

Så rart, da, for faren din tror visst det er hans. Dere er et pussig par, dere to.

*(*SCORPIO *hveser fra døren.)*

SCORPIO:

Der er hun. Det er henne. Hun har sett ham.

HERMINE:

Innta posisjonene, alle! Og husk, ikke kom fram før han har fått henne inn i lysflekken. Vi får bare denne ene sjansen, så ikke la oss kaste den bort.

(Alle flytter seg fort.)

DRACO:

Hermine Grang. Nå lar jeg meg altså herse med av Hermine Grang. (*Hun snur seg mot ham; han smiler svakt.*) Og det er faktisk ikke så verst.

SCORPIO:

Pappa …

(Alle forsvinner på plass. De gjemmer seg bak de to hoveddørene.

HARRY/VOLDEMORT *kommer inn i kirken. Han går noen skritt innover, så snur han seg.)*

HARRY/VOLDEMORT:

Du heks eller trollmann som følger etter meg, hvem du enn er: Vit at du vil angre det.

*(*DELFI *kommer til syne bak ham. Hun blir trukket mot ham. Dette er hennes far, det er øyeblikket hun har ventet på hele sitt liv.)*

DELFI:

Fyrst Voldemort. Det er meg. Det er jeg som følger deg.

HARRY/VOLDEMORT:

Jeg kjenner deg ikke. Gå.

(Hun trekker pusten dypt.)

DELFI:

Jeg er din datter.

HARRY/VOLDEMORT:

Hadde du vært min datter, ville jeg visst om deg.

(Hun ser bedende på ham.)

DELFI:

Jeg er fra framtiden. Datter av Bellatrix DeMons – og deg. Jeg ble født i Malfang slott før Slaget om Galtvort. Et slag du kommer til å tape. Jeg er kommet for å redde deg.

*(*HARRY/VOLDEMORT *snur seg. Hun møter blikket hans.)*

Det var mannen til Bellatrix, Rodolfus DeMons, som fortalte meg hvem jeg var da han kom tilbake fra Azkaban. Og han fortalte meg også om profetien han mente det var min skjebne å oppfylle. Jeg er din datter, sir.

HARRY/VOLDEMORT:

Jeg er kjent med Bellatrix, og det er visse likheter i ansiktet ditt – skjønt du ikke har arvet hennes beste sider. Men uten bevis …

*(*DELFI *snakker fort på ormtunge.* HARRY/VOLDEMORT *ler skjærende.)*

Er det ditt bevis?

*(*DELFI *hever seg uanstrengt opp i lufta.* HARRY/VOLDEMORT *rygger forbløffet tilbake.)*

DELFI:

Jeg er din Vara som Mørkets herre, og jeg er rede til å gi alt jeg er for å tjene deg.

HARRY/VOLDEMORT: *(Prøver å skjule sjokket.)*

Du har lært å fly – etter meg?

DELFI:

Jeg har prøvd å følge den veien du staket ut.

HARRY/VOLDEMORT:

Jeg har aldri før møtt en heks eller trollmann som har prøvd å bli min jevnbyrdige.

DELFI:

Forstå meg rett – jeg gjør ikke krav på å være deg verdig, herre. Men jeg har viet mitt liv til å bli et barn du kunne være stolt av.

HARRY/VOLDEMORT: *(Avbryter.)*

Jeg ser hva du er, og jeg ser hva du kunne bli. Datter.

(Hun ser på ham, dypt beveget.)

DELFI:

Far?

HARRY/VOLDEMORT:

Hvilken makt kunne vi ikke beherske, sammen!

DELFI:

Far …

HARRY/VOLDEMORT:

Kom hit, i lyset, så jeg kan granske hva mitt blod har skapt.

DELFI:

Oppgaven din her er en feil. Det er en feil å angripe Harry Potter. Han kommer til å ødelegge deg.

*(*HARRY/VOLDEMORT*s hånd blir forvandlet til* HARRY*s. Han kikker på den, overrasket og bekymret, og trekker den fort inn i ermet.)*

HARRY/VOLDEMORT:

Han er en baby.

DELFI:

Men han har sin mors kjærlighet. Forbannelsen din vil slå tilbake på deg selv, ødelegge deg, gjøre ham mektig og deg svak. Du vil komme til krefter igjen, du vil tilbringe de neste sytten årene oppslukt av kampen mot ham – en kamp du vil tape.

(På hodet til HARRY/VOLDEMORT *begynner håret å gro ut. Han merker det og prøver å skjule det ved å trekke kutten over hodet.)*

HARRY/VOLDEMORT:

Da skal jeg ikke angripe ham. Du har rett.

DELFI:

Far?

*(*HARRY/VOLDEMORT *krymper – nå er han mer* HARRY *enn* VOLDEMORT. *Han snur ryggen mot* DELFI.*)*

Far?

HARRY: *(Prøver desperat å fortsette å lyde som* VOLDEMORT.*)*

Planen din er god. Kampen er avlyst. Du har tjent meg godt. Kom nå ut i lyset, så jeg får se på deg.

*(*DELFI *ser en dør gli litt opp og deretter bli trukket tilbake. Hun rynker pannen, tenker raskt, begynner å få mistanke.)*

DELFI:

Far …

(Hun prøver å få et glimt av ansiktet hans igjen. Dette er nesten en slags dans.)

Du er ikke fyrst Voldemort.

*(*DELFI *skyter en stråle fra tryllestaven.* HARRY *gjør det samme.)*

Tafyrio!

HARRY:

Tafyrio!

(Strålene møtes midt i rommet, i en vakker eksplosjon.

Med den andre hånden sender DELFI *stråler mot begge dørene, mens de andre prøver å åpne dem.)*

DELFI:

Potter! *Plomberiporto*!

*(*HARRY *kikker forskrekket mot dørene.)*

DELFI:

Så du trodde vennene dine skulle hjelpe deg, du?

GULLA: *(Avsides.)*

Hun har forseglet dørene fra din side!

HERMINE: *(Avsides.)*

Harry! Harry!

HARRY:

Ja vel, da får jeg ta meg av deg selv.

*(*HARRY *går til angrep igjen, men hun er mye sterkere. Tryllestaven hans spretter til værs, mot henne. Han er våpenløs, hjelpeløs.)*

Hvordan fikk du …? Hva er du egentlig?

DELFI:

Jeg har voktet på deg lenge, Harry Potter. Jeg kjenner deg bedre enn faren min gjorde.

HARRY:

Så du tror du kjenner alle mine svakheter?

DELFI:

Jeg har lært for å bli ham verdig! Ja, selv om han er tidenes ypperste trollmann, skal han bli stolt av meg. *Disintegratio*!

*(*HARRY *kaster seg til side idet golvet bak ham eksploderer. Han krabber desperat under en kirkebenk mens han prøver å finne ut hvordan han kan bekjempe henne.)*

Kryper du din vei? Harry Potter. Trollmannsverdenens helt. Kravler sin vei som en rotte. *Vingardium leviosa*!

(Hele kirkebenken løfter seg til værs.)

Spørsmålet er om det er bryet verdt å drepe deg. Jeg vet jo at bare jeg får stoppet far, er det ute med deg uansett. Så vanskelig å bestemme seg. Men æsj, jeg kjeder meg – jeg dreper deg, jeg.

(Hun sender kirkebenken hardt ned over ham. Den blir splintret idet han ruller seg desperat unna.

ALBUS *dukker opp av en rist i golvet. Ingen av dem legger merke til det.)*

Avada –

ALBUS:

Pappa …

HARRY:

Albus! Nei!

*(*ALBUS *kaster en av tryllestavene til* HARRY. HARRY *tar imot, bestyrtet over risikoen sønnen har tatt.)*

DELFI:

To av dere? Uff, alle disse valgene. Jeg tror jeg dreper guttungen først. *Avada Kadavra*!

(Hun fyrer av en mordheksing mot ALBUS *– men* HARRY *skubber ham av veien. Strålen treffer golvet. Han fyrer et støt tilbake.)*

Tror du at du er sterkere enn meg?

HARRY:

Nei. Jeg er ikke det.

(De fyrer nådeløst mot hverandre. Imens ruller ALBUS *seg fort unna og sender en heksing, først mot den ene døra og så mot den andre. Dørene går opp.)*

ALBUS:

Alohomora!

HARRY:

Men det er vi.

ALBUS:

Alohomora!

HARRY:

Du skjønner, jeg har aldri slåss alene. Og skal aldri gjøre det heller.

*(*HERMINE*,* RONNY*,* GULLA *og* DRACO *kommer ut bak dørene. De fyrer av heksinger mot* DELFI*, som hyler av frustrasjon. Det er en titanisk kamp, men hun kan ikke hamle opp med dem alle.*

En serie smell – og så tumler DELFI *over ende på golvet. Hun er overmannet og knust.)*

DELFI:

Nei … Nei …

HERMINE:

Båndabindio!

*(*DELFI *er bundet.*

HARRY *nærmer seg henne, uten å ta blikket fra henne. Alle de andre holder seg tilbake.)*

HARRY:

Albus, er alt i orden med deg?

ALBUS:

Ja da, pappa, jeg er OK, jeg.

*(*HARRY *flytter ikke blikket fra* DELFI. *Han er fortsatt redd henne.)*

HARRY:

Gulla, er han skadd? Jeg må vite om han er trygg …

GULLA:

Han insisterte. Han var den eneste som var liten nok til å åle seg gjennom til rista. Jeg prøvde å stoppe ham …

HARRY:

Bare si om han er OK.

ALBUS:

Helt fin, pappa. Det er helt sant.

*(*HARRY *nærmer seg* DELFI.*)*

HARRY:

Det er mange som har prøvd å skade meg … men sønnen min! Du våger å skade min sønn!

DELFI:

Jeg ville bare kjenne faren min.

(Ordene hennes kommer overraskende på HARRY.*)*

HARRY:

Du kan ikke omskape livet ditt. Foreldreløs kommer du alltid til å være. Det går aldri over.

DELFI:

Bare la meg – få se ham.

HARRY:

Ikke kan jeg det, og ikke vil jeg.

DELFI: *(Ynkverdig.)*
Så drep meg.

*(*HARRY *tenker seg om et øyeblikk.)*

HARRY:
Jeg kan nok ikke det heller.

ALBUS:
Hæ? Pappa! Hun er farlig!

HARRY:
Nei, Albus …

ALBUS:
Men hun er en morder – jeg har sett henne myrde –

*(*HARRY *snur seg og ser på sønnen, og deretter på* GULLA.*)*

HARRY:
Ja, Albus – hun er en morder, og det er ikke vi.

HERMINE:
Vi må være bedre enn dem.

RONNY:
Ergerlig, så klart, men det er nå sånn vi er oppdratt.

DELFI:
Så ta hodet mitt. Ta minnene. Gjør så jeg glemmer hvem jeg er.

RONNY:
Nei. Vi tar deg med tilbake til vår egen tid.

HERMINE:
Og der havner du i Azkaban. Som moren din.

DRACO:
Og der kan du råtne.

*(*HARRY *hører en lyd – en hvesende lyd.*

Som stiger til en larm lik ingenting vi har hørt hittil – en dødelig larm.

Haaarry Pottttter ...)

SCORPIO:
Hva var det?

HARRY:
Nei. Nei. Ikke ennå.

ALBUS:
Hva?

RONNY:
Voldemort.

DELFI:
Far?

HERMINE:
Nå? Her?

DELFI:
Far!

DRACO:
Forstummio! (DELFI *blir kneblet*.) *Vingardium leviosa*! (*Hun blir sendt til værs og bort*.)

HARRY:
Han kommer. Han kommer hit nå.

*(*VOLDEMORT *kommer fram fra bakscenen, går over scenen og ned i salen. Og atmosfæren fylles av hatet og frykten han sprer. Han bringer død med seg. Og alle vet det.)*

一

AKT IV SCENE 12

GUDRIKSDAL. 1981.

HARRY *stirrer hjelpeløst etter* VOLDEMORT.

HARRY:

Voldemort er på vei for å drepe moren og faren min, og det er ingenting jeg kan gjøre for å stoppe ham.

DRACO:

Det er ikke helt sant.

SCORPIO:

Pappa, dette er ikke det rette tidspunktet …

ALBUS:

Det *er* noe du kunne gjort – og stoppet ham. Men du gjør det ikke.

DRACO:

Det er heroisk.

*(*GULLA *tar* HARRY *i hånden.)*

GULLA:

Du må ikke se på, Harry. Vi kan dra hjem.

HARRY:

Jeg lar det jo skje … selvsagt må jeg se på.

HERMINE:

Da ser vi alle.

RONNY:

Alle skal se.

(Vi hører ukjente stemmer.)

JAKOB: *(Avsides.)*

Lilly, ta Harry og løp! Det er ham! Løp! Jeg oppholder ham …

(Et smell, og deretter en latter.)

Hold deg unna, forstått? Hold deg vekk!

VOLDEMORT: *(Avsides.)*

Avada Kadavra!

*(*HARRY *krymper seg idet et grønt lys blaffer til i teatersalen.*

ALBUS *tar ham i hånden.* HARRY *knuger den – han trenger det.)*

ALBUS:

Han gjorde alt han kunne.

*(*GULLA *reiser seg og tar* HARRY*s andre hånd. Han lener seg på dem; det er de som holder ham oppe nå.)*

HARRY:

Det er moren min der i vinduet. Jeg ser moren min, hun er så nydelig.

(Smell og larm idet dører blir sprengt.)

LILLY: *(Avsides.)*

Ikke Harry, ikke Harry, vær så snill, ikke Harry!

VOLDEMORT*: (Avsides.)*

Til side, dumme jentunge … av veien, straks …

LILLY: *(Avsides.)*
Ikke Harry, vær så snill, ta meg isteden …

VOLDEMORT: *(Avsides.)*
Dette er min siste advarsel –

LILLY: *(Avsides.)*
Ikke Harry! Å, vær så snill … nåde … nåde … ikke gutten min! Vær så snill, jeg skal gjøre hva du vil!

VOLDEMORT: *(Avsides.)*
Avada kadavra!

(Og det er som om lynet gjennomborer HARRY. *Han faller i golvet, er bare en klump av sorg.*

Og noe som lyder som et krympet skrik synker og stiger rundt oss. Og vi bare ser.

Og sakte er det som var der, ikke der lenger.

Og scenen forvandles og roterer. Og HARRY *og familien og vennene hans blir rotert ut og bort.)*

AKT IV SCENE 13

GUDRIKSDAL. INNE I JAKOB OG LILLY POTTERS HUS. 1981.

Vi er i de brennende ruinene av et ødelagt hus – et hus som har vært utsatt for et forferdelig angrep.

GYGRID *dukker opp og går gjennom ruinene.*

GYGRID:

Jakob?

(Han ser seg om.)

Lilly?

(Han går sakte; vil ikke se for mye for snart. Han er overveldet.

Og så ser han dem og bråstopper, og sier ingenting.

Og vi ser på mens smerten sprer seg i ansiktet hans.)

Å. Å. Det er'ke – det er'ke – det var'ke … dem sa det, men – jeg håpa på no' bedre.

(Han ser på dem som om han ikke vil tro at det er sant, så bøyer han hodet. Mumler noen ord, tar noen sammenklemte blomster opp av de dype lommene og legger dem på golvet.)

Omforladels, men dem sa, *han* sa, Humlesnurr, atte jeg kan'ke vente hos dere. For gompene kommer snart med dem blålysa sine, og dem vil nok helst væra fri for en sånn diger dronte som meg.

(Det kommer et hikst fra ham.)

Enda så vondt det svir å gå fra dere. Men det vil jeg dere skal veta – dere blir aldri glømt – ikke ta meg – ikke ta noen.

(Og så hører han en lyd – lyden av en klynkende baby. Han snur seg og går etter lyden, mer målrettet nå. Han stanser, ser ned og blir stående over krybba. Det er som om den utstråler et lys.)

Vel. Hallo der. Du må væra Harry. Hallo, Harry Potter. Jeg heter Rubeus Gygrid. Og jeg har tenkt å væra vennen din enten du vil hell ikke. For du har ikke hatt det så greit – ikke at du veit om det ennå. Og du kommer til å trenge venner. Men nå er'e vel best atte du blir med meg, trur du ikke det?

(Et blinkende blålys fyller rommet og gir det et nesten overjordisk skinn.

GYGRID *løfter forsiktig* HARRY *opp og holder ham i armene. Og så går han ut gjennom husruinene uten å se seg tilbake.*

Og allting blir mykt svart.)

AKT IV   SCENE 14

GALTVORT. KLASSEROM.

SCORPIO *og* ALBUS *kommer løpende oppspilt inn i rommet og smeller døra igjen bak seg.*

SCORPIO:

Jeg fatter ikke at jeg torde.

ALBUS:

Jeg fatter ikke at du torde, jeg heller.

SCORPIO:

Rosa Grang-Wiltersen! Jeg har bedt ut Rosa Grang- Wiltersen.

ALBUS:

Og hun sa nei.

SCORPIO:

Men jeg spurte henne. Jeg plantet frøet. Frøet som skal vokse og bli til vårt ekteskap.

ALBUS:

Du er vel klar over at du lever i en total fantasiverden?

SCORPIO:

Og jeg kunne vel vært enig – bortsett fra at Pilla Cremmer faktisk ba meg med på skoleballet …

ALBUS:

I en annen virkelighet, ja, hvor du var betydelig, *betydelig* mer populær – og det var en annen jente som ba deg, og det skulle liksom bety –

SCORPIO:

Jo da, logisk sett burde jeg jo prøvd meg på Pilla – eller latt henne prøve seg på meg – hun er tross alt en omsvermet skjønnhet – men en Rosa er en rose.

ALBUS:

Du vet at logisk sett er du en tulling? Rosa avskyr deg.

SCORPIO:

Feil. Hun *avskydde* meg, men så du øynene hennes da jeg spurte? Det der var ikke avsky, det var medynk.

ALBUS:

Og medynk er bra, liksom?

SCORPIO:

Medynk er en begynnelse, min venn, en grunnmur å bygge et slott på – et slott for kjæææærligheten.

ALBUS:

Jeg trodde faktisk at *jeg* kom til å bli den første som fikk kjæreste.

SCORPIO:

Å, det blir du garantert – sikkert hun nye eliksirprofessoren med det slørete blikket. Hun er kanskje gammel nok for deg?

ALBUS:

Jeg er vel ikke hekta på eldre damer!

SCORPIO:

Og du har tid på deg – masser av tid – til å forføre henne. For det kommer til å ta meg årevis å overtale Rosa.

ALBUS:

Selvtilliten din er i hvert fall imponerende.

*(*ROSA *kommer forbi dem i trappa. Hun ser på dem begge.)*

ROSA:

Hei.

(Ingen av guttene vet helt hva de skal svare. Hun ser på SCORPIO.*)*

ROSA:

Dette behøver ikke bli kjipt, om ikke du gjør det kjipt.

SCORPIO:

Mottatt og fullstendig forstått.

ROSA:

OK, «Skorpionkongen».

(Hun går sin vei med et smil om leppene. SCORPIO *og* ALBUS *ser på hverandre.* ALBUS *gliser og knuffer* SCORPIO *i armen.)*

ALBUS:

Kanskje du har rett – medynk *er* en begynnelse.

SCORPIO:

Har du tenkt deg på rumpeldunken? Smygard spiller mot Håsblås – det er en av de store –

ALBUS:

Jeg trodde vi hata rumpeldunk?

SCORPIO:

Folk kan vel forandre seg. Dessuten har jeg trent. Jeg tror faktisk jeg kan greie å komme med på laget i år. Kom igjen –

ALBUS:

Kan’ke. Pappa kommer en tur opp –

SCORPIO:

Tar han seg fri fra departementet?

ALBUS:

Han vil ha meg med på en tur … har noe han vil vise meg, sier han – dele med meg – et eller annet.

SCORPIO:

En *tur*?

ALBUS:

Jeg vet det, det er vel noe med fellesskap – sånne spy-greier, hva. Men – jeg vet ikke, jeg – jeg tror jeg blir med.

*(*SCORPIO *bøyer seg fram og klemmer* ALBUS.*)*

Hva er det her for noe? Jeg trodde vi var enige om ingen klemming.

SCORPIO:

Jeg var ikke sikker. På om det var sånn. I denne nye versjonen av oss som jeg har i hodet.

ALBUS:

Du får vel spørre Rosa om det er det helt riktige å gjøre.

SCORPIO:

Hah! Jo, du. Akkurat.

(De to guttene slipper taket og flirer til hverandre.)

ALBUS:

Ser deg ved middagen.

AKT IV SCENE 15

EN NYDELIG BAKKETOPP.

HARRY *og* ALBUS *går opp mot en bakketopp. Det er en deilig sommerdag. De sier ingenting, bare nyter sola mot ansiktet mens de går.*

HARRY:

Nå, er du forberedt?

ALBUS:

På hva da?

HARRY:

Vel, snart er det eksamen for fjerde klasse – og siden femte – det blir et viktig år … da *jeg* gikk i femte, da …

(Han ser på ALBUS*, så smiler han og fortsetter fort.)*

OK, jeg gjorde en hel masse. Noe bra. Noe dårlig. Og mye temmelig forvirrende.

ALBUS:

Det er jo godt å vite.

*(*HARRY *smiler.)*

Du? Jeg fikk sett litt til dem, en stund – altså, moren og faren din. De var – dere hadde det hyggelig sammen. Faren din syns det var gøy å blåse røykringer rundt deg, og du … vel, du lo så du hikka.

HARRY:

Å ja?

ALBUS:

Jeg tror du ville likt dem. Og at jeg ville likt dem, òg.

*(*HARRY *nikker. Det blir en litt forlegen taushet. Begge prøver å nå fram til den andre, ingen av dem fikser det helt.)*

HARRY:

Jeg skal fortelle deg en ting. Jeg trodde jeg var kvitt ham – Voldemort – jeg trodde jeg var kvitt ham, og så begynte arret mitt å verke igjen, og jeg drømte om ham, og jeg kunne til og med snakke ormtunge igjen … Det begynte å føles som om jeg ikke hadde forandret meg det minste … som om han aldri hadde sluppet taket …

ALBUS:

Hadde han det, da?

HARRY:

Den delen av meg som var Voldemort, den døde for lenge, lenge siden, men det var ikke nok å bli fysisk ferdig med ham – jeg måtte bli det mentalt òg. Og det … er mye å lære for en førtiåring.

(Han ser på ALBUS.*)*

Det jeg sa til deg – det var utilgivelig. Og jeg kan ikke be deg glemme det, men jeg kan håpe at vi kommer over det. Jeg skal prøve å bli en bedre far for deg, Albus. Jeg skal prøve å … være ærlig mot deg, og –

ALBUS:

Pappa, du behøver ikke å –

HARRY:

Du sa at du trodde det ikke var noe jeg var redd for, og det – vel, jeg er faktisk redd for alt, jeg. Jeg er mørkeredd, visste du det?

ALBUS:

Harry Potter – mørkeredd?

HARRY:

Jeg liker ikke å føle meg innestengt. Og – dette har jeg aldri fortalt til noen, men – *(Han nøler litt.)* – jeg er ikke noe særlig glad i duer.

ALBUS:

Duer!?

HARRY: *(Skjærer en grimase.)*

Ekle, hakkende, møkkete vesener. Jeg får nupper av dem.

ALBUS:

Men duer er da helt harmløse!

HARRY:

Det vet jeg vel. Men det jeg er reddest for, Albus Severus Potter, det er å være faren din. For der navigerer jeg helt uten kart. De fleste har iallfall en far selv å basere seg på – og enten prøve å bli som, eller prøve å unngå å bli. Jeg har ingenting sånt – eller iallfall veldig lite. Så jeg lærer, skjønner du? Og jeg skal sette alt jeg er og har inn på å … bli en god far for deg.

ALBUS:

Og jeg skal prøve å bli en bedre sønn. Jeg vet at jeg ikke er Jakob, pappa – jeg kommer aldri til å bli som dere to –

HARRY:

Jakob likner da ikke meg i det hele tatt.

ALBUS:

Gjør ikke han?

HARRY:

Jakob kommer så lett til alt, han. *Min* barndom var en evig kamp.

ALBUS:

Det var min òg. Så … sier du at – jeg likner på deg?

*(*HARRY *smiler til* ALBUS.*)*

HARRY:

Vel, egentlig likner du vel mest på moren din. Modig, heftig, morsom – og det liker jeg – og vet du hva: Det gjør deg til en temmelig prima sønn.

ALBUS:

Jeg ødela nesten verden.

HARRY:

Delfi kom aldri noen vei, Albus – du fikk henne fram i lyset, og du fant en måte å bekjempe henne på. Du ser det vel kanskje ikke selv nå, men du reddet oss.

ALBUS:

Men burde jeg ikke fått det til bedre?

HARRY:

Tror du ikke jeg stiller meg selv det samme spørsmålet?

ALBUS: *(Med en synkende følelse; han vet at faren ville handlet annerledes.)*

Men så – da vi fanget henne – ville jeg drept henne.

HARRY:

Du så at hun myrdet Kurt; du var sint, Albus, og det er greit. Men du hadde ikke gjort det.

ALBUS:

Åssen kan du vite det? Kanskje det er Smygard-sida mi. Kanskje det var det Valghatten så i meg.

HARRY:

Jeg forstår ikke alt du har inni hodet ditt – forresten, Albus, du er jo tenåring; det er ikke meningen at jeg skal skjønne meg på hodet ditt – men hjertet ditt, det forstår jeg. Jeg gjorde jo ikke det, lenge, men takket være denne «eskapaden» … vet jeg hva du har der inne. Smygard, Griffing – samme hva slags merkelapp du har fått på deg – så vet jeg – ja, jeg vet – at hjertet ditt er godt. Ja, enten du liker det eller ikke, så er du på god vei til å bli litt av en trollmann.

ALBUS:

Å, jeg skal ikke bli trollmann. Jeg har tenkt å begynne med dueslipp. Jeg er faktisk helt gira på det.

*(*HARRY *flirer.)*

HARRY:

De navnene du bærer – ikke se på dem som en byrde. Albus Humlesnurr hadde sine prøvelser, han også – og Severus Slur – vel, ham vet du jo alt om.

ALBUS:

De var gode mennesker.

HARRY:

Store mennesker, med svære feil. Og jeg skal si deg en ting: Det var feilene som gjorde dem store.

*(*ALBUS *ser seg om.)*

ALBUS:

Pappa? Hvorfor er vi her?

HARRY:

Jeg kommer ofte hit.

ALBUS:

Men det er en gravplass …

HARRY:

Og her er graven til Fredrik.

ALBUS:

Pappa?

HARRY:

Den gutten som ble drept – Kurt Bolle … hvor godt kjente du ham?

ALBUS:

Ikke godt nok.

HARRY:

Jeg kjente ikke Fredrik godt nok heller. Han kunne spilt rumpeldunk på landslaget. Eller blitt en super svartspaner. Han kunne blitt hva som helst. Og Anton har rett – han ble stjålet. Så derfor kommer jeg hit. For å be om forlatelse. Så ofte jeg kan.

ALBUS:

Det er fint. At du gjør det.

*(*ALBUS *stiller seg siden av faren foran Fredriks grav.* HARRY *smiler til sønnen. Så ser han opp mot himmelen.)*

HARRY:

Jeg tror det blir en fin dag.

(Han legger hånden på sønnens skulder. Og det er som om de to – nesten – smelter sammen.)

ALBUS: *(Smiler.)*

Jeg òg.

TEPPE

HARRY POTTER
SLEKTSTRE

Den eldgamle trollmannsslekten Potter strekker seg helt tilbake til det tolvte århundre. Siden da har familien forgrenet seg inn i mange trollmanns- og gompefamilier: Peverell, Wiltersen og til og med Dursley.

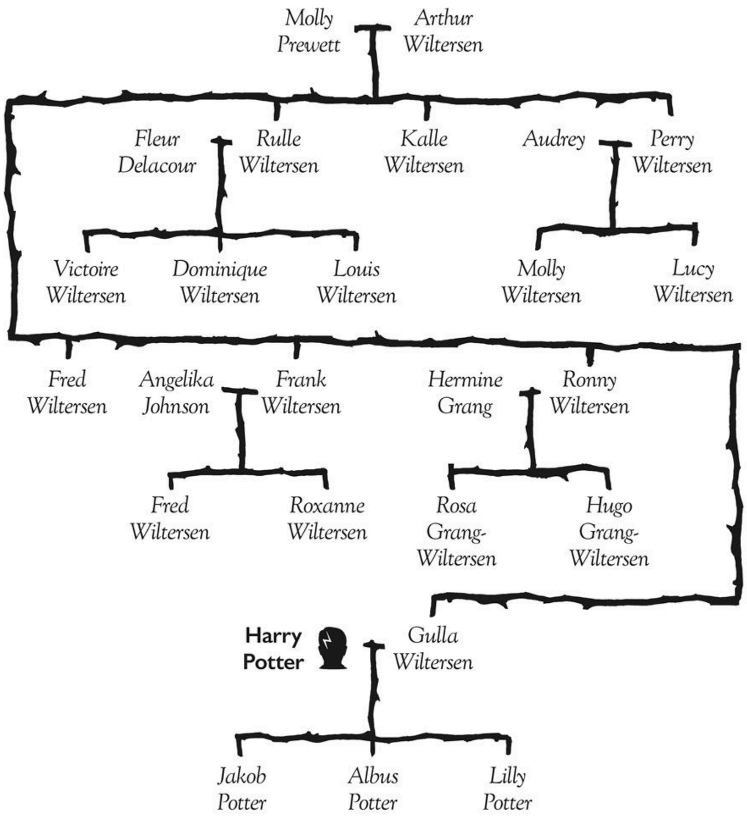
Molly Prewett
Arthur Wiltersen
Fleur Delacour
Rulle Wiltersen
Kalle Wiltersen
Audrey
Perry Wiltersen
Victoire Wiltersen
Dominique Wiltersen
Louis Wiltersen
Molly Wiltersen
Lucy Wiltersen
Fred Wiltersen
Angelika Johnson
Frank Wiltersen
Hermine Grang
Ronny Wiltersen
Fred Wiltersen
Roxanne Wiltersen
Rosa Grang-Wiltersen
Hugo Grang-Wiltersen
Harry Potter
Gulla Wiltersen
Jakob Potter
Albus Potter
Lilly Potter

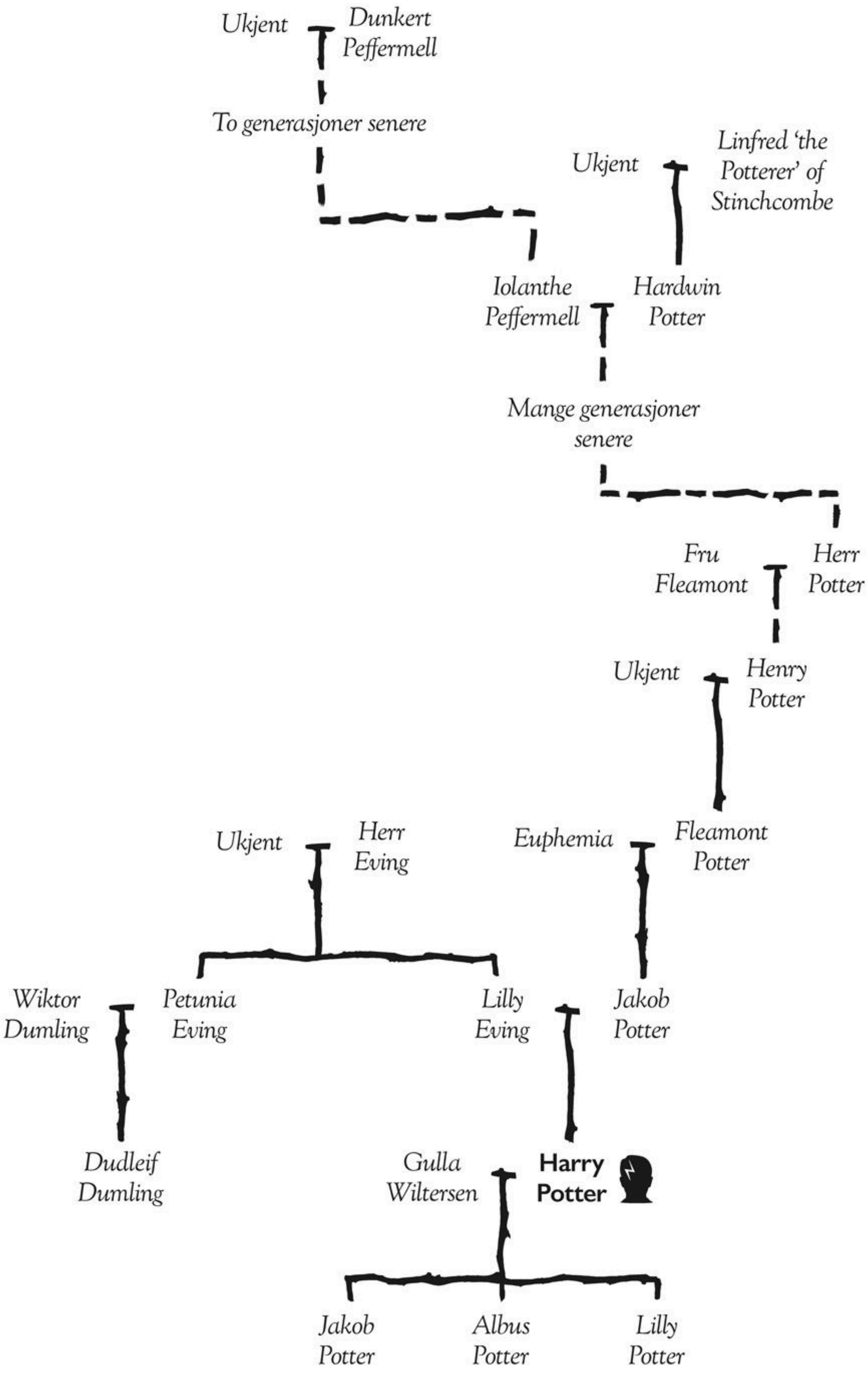
Ukjent
Dunkert Peffermell
To generasjoner senere
Ukjent
Linfred 'the Potterer' of Stinchcombe
Iolanthe Peffermell
Hardwin Potter
Mange generasjoner senere
Fru Fleamont
Herr Potter
Ukjent
Henry Potter
Ukjent
Herr Eving
Euphemia
Fleamont Potter
Wiktor Dumling
Petunia Eving
Lilly Eving
Jakob Potter
Dudleif Dumling
Gulla Wiltersen
Harry Potter
Jakob Potter
Albus Potter
Lilly Potter

HARRY POTTER: TIDSLINJE

31. JULI 1980
Harry Potter blir født i Gudriksdal, England.

31. OKTOBER 1981
Harrys foreldre, Lilly og Jakob Potter, blir myrdet i sitt hjem av fyrst Voldemort. Den nå foreldreløse Harry overlever Voldemorts mordforbannelse, og den slår tilbake på Voldemort. Harry får et lynformet arr i pannen.

1. NOVEMBER 1981
Harry blir reddet av Gygrid og blir brakt til gompeslektningene sine. Dumlingene benekter enhver kjennskap til Harrys opphav.

Ti år senere …

DE VISES STEIN

31. JULI 1991
Gygrid gir Harry et brev fra Galtvort og sier: «Harry – du er en trollmann.»

1. SEPTEMBER 1991
Om bord på Galtvortekspressen på vei til Galtvort høyere skole for hekseri og trolldom for første gang, møter Harry Ronny Wiltersen og Hermine Grang.

JUNI 1992
Harry knuser professor Krengles forsøk på å få tak i de vises stein, og unnslipper Voldemort for andre gang.

MYSTERIEKAMMERET

31. OKTOBER 1992
Mysteriekammeret åpnes, og Smygards monster går til angrep.

25. DESEMBER 1992
Harry, Ronny og Hermine drikker polyksir for første gang.

MAI 1993
Harry og Ronny entrer mysteriekammeret for første gang, via doen til Stønne-Stina. Der inne dreper Harry basilisken og ødelegger Tom Vensters dagbok, som har forhekset Gulla Wiltersen. Harry redder Gullas liv.

FANGEN FRA AZKABAN

AUGUST 1993
I *Aftenprofeten* leser Harry om rømlingen Sirius Svaart, «muligens den mest beryktede fangen som noensinne har vært holdt i Azkaban fengsel.»

1. SEPTEMBER 1993
Galtvortekspressen blir avskåret at desperanter.

6. JUNI 1994
Harry innser at Sirius er uskyldig – anklagen er falsk og den egentlige ugjerningsmannen er Petter Pittelpytt.

Harry og Hermine bruker tidsvenderen for å redde Sirius, og den skyldige Pittelpytt rømmer for andre gang.

ILDBEGERET

AUGUST 1994
Mørkets merke blir manet fram under verdenscupen i Rumpeldunk. Det viser at Voldemort er i ferd med å stige til makten igjen.

SEPTEMBER–OKTOBER 1994
Professor Humlesnurr kunngjør at tretrollmannsturneringen skal holdes for første gang på mer enn hundre år. Overraskende velger Ildbegeret ut ferskingen Harry til å kjempe. Galtvort har nå to deltakere: Harry Potter og Fredrik Djervell.

24. NOVEMBER 1994
I den første tretrollmannsoppgaven flyr Harry på sopelimen for å få tak i et gullegg fra en ildsprutende ungarsk hornsvans.

DESEMBER 1994
Viktor Krumm, Durmstrangs deltaker, inviterer Hermine til juleballet. Harry og Ronny inviterer Parvati og Padma Patil.

24. FEBRUAR 1995
I den andre tretrollmannsoppgaven bruker Harry gjellegress for å redde både Ronny og Gabrielle Delacour fra innsjøen. Dommernes reaksjon på Harrys heltemot er delt.

24. JUNI 1995
Den siste oppgaven er en labyrint full av farlige skapninger og hindringer. Harry og Fredrik kommer på delt førsteplass, men trofeet er en flyttnøkkel som transporterer dem til en kirkegård der Voldemort og dødseterne hans venter. Fredrik blir myrdet og Harry returnerer knust til Galtvort med Fredriks lik – og med nyheten om at Voldemort igjen har steget til makten.

FØNIKSORDENEN

SEPTEMBER 1995

Magiminister Kornelius Bloeuf nekter å tro at Voldemort har kommet tilbake. Han utnevner Dolorosa Uffert, en av Humlesnurrs motstandere, til professor i Forsvar mot svartekunster.

OKTOBER 1995

Harry stifter Humlesnurr-legionen, en gruppe med elever som møtes i hemmelighet for å opponere mot Uffert og lære de ferdighetene hun nekter å lære bort.

JUNI 1996

Etter å ha kjempet imot visjoner fra Voldemort i et helt år, ser Harry at Sirius er i fare. Sammen med sine nærmeste venner drar han til Magidepartementet for å ta opp kampen med Voldemort.

MAGIDEPARTEMENTET

Harry oppdager en viktig profeti, som fletter skjebnen hans ytterligere sammen med Voldemorts.

MAGIDEPARTEMENTET

Sirius blir myrdet av dødseteren Bellatrix DeMons. Hele departementets lager med tidsvendere blir ødelagt i kampen i Mysterieavdelingen.

HALVBLODSPRINSEN

JANUAR 1997

Som et ledd i å nedkjempe Voldemort begynner Humlesnurr å fortelle Harry om fortiden til Mørkets herre.

MAI 1997

Harry kysser endelig Gulla, etter at Griffing har vunnet Rumpeldunk-cupen.

JUNI 1997

Galtvort blir infiltrert av dødsetere. Etter at Draco Malfang mislykkes i å utføre Voldemorts onde oppdrag, ender Severus Slur opp med å drepe Humlesnurr.

DØDSTALISMANENE

AUGUST 1997

Departementet har falt og Voldemort sitter ved makten. Harry, Ronny og Hermine leter etter de gjenværende malacruxene som skal hjelpe dem å nedkjempe Mørkets herre.

DESEMBER 1997

Harry, Ronny og Hermine får høre om dødstalismanene – tre gjenstander som, når de er forent, vil gjøre den som bærer dem til Dødens mester.

MAI 1998

Harry, Ronny og Hermine returnerer til Galtvort for å finne de gjenværende malacruxene, og Slaget ved Galtvort begynner.

SLAGET VED GALTVORT

Med det mål for øyet å forene dødstalismanene, myrder Voldemort Slur for å få tak i Oldstaven. Harry får vite at Slur var forelsket i moren hans, Lilly. Hans lojalitet lå alltid hos Humlesnurr og kvinnen han tilba, ikke hos Mørkets herre.

SLAGET VED GALTVORT

Harry innser at han er et malacrux, og ofrer seg selv til Voldemort for å redde trollmannsverdenen.

SLAGET VED GALTVORT

Nilus Langballe dreper Nagini i Harrys sted, og ødelegger dermed den siste malacruxen.

SLAGET VED GALTVORT

Harry overlever Voldemorts siste angrep, og nedkjemper ham.

Nitten år etter …

1. SEPTEMBER 2017

Harry (nå 37) og Gulla er gift og har tre barn. De møter Ronny og Hermine Grang-Wiltersen på plattform 9 3/4 ved King's Cross stasjon. Barna deres, Albus Potter og Rosa Grang-Wiltersen, skal begynne ved Galtvort. Albus er redd for å bli plassert i Smygard. Harry beroliger ham: «Albus Severus, du er oppkalt etter to lærere på Galtvort. Den ene av dem var fra Smygard, og han var nok den modigste trollmannen jeg noen gang har kjent.» Det blåser i fløyta og Albus og Rosas reise begynner.

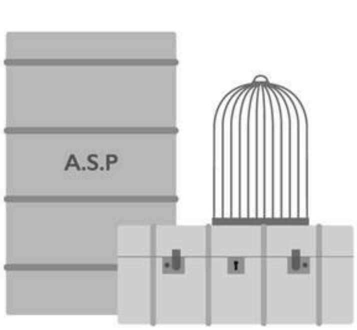

ORIGINALBESETNING

Originaloppsetningen av *Harry Potter and the Cursed Child Parts One and Two* ble produsert av Sonia Friedman Productions, Colin Callender og Harry Potter Theatrical Productions. Premieren var på Palace Theatre i London, 30. juli 2016.

Opprinnelig rolleliste (i alfabetisk orden):

CRAIG BOWKER JR
Jeremy Ang Jones

MOANING MYRTLE, LILY POTTER SR
Annabel Baldwin

UNCLE VERNON, SEVERUS SNAPE, LORD VOLDEMORT
Paul Bentall

SCORPIUS MALFOY
Anthony Boyle

ALBUS POTTER
Sam Clemmett

HERMIONE GRANGER
Noma Dumezweni

POLLY CHAPMAN
Claudia Grant

HAGRID, SORTING HAT

Chris Jarman

YANN FREDERICS
James Le Lacheur

AUNT PETUNIA, MADAM HOOCH, DOLORES UMBRIDGE
Helena Lymbery

AMOS DIGGORY, ALBUS DUMBLEDORE
Barry McCarthy

TROLLEY WITCH, PROFESSOR MCGONAGALL
Sandy McDade

STATIONMASTER
Adam McNamara

GINNY POTTER
Poppy Miller

CEDRIC DIGGORY, JAMES POTTER JR, JAMES POTTER SR
Tom Milligan

DUDLEY DURSLEY, KARLS JENKINS, VIKTOR KRUM
Jack North

HARRY POTTER
Jamie Parker

DRACO MALFOY
Alex Price

BANE
Nuno Silva

ROSE GRANGER-WEASLEY, YOUNG HERMIONE
Cherrelle Skeete

DELPHI DIGGORY

Esther Smith

RON WEASLEY
Paul Thornley

YOUNG HARRY POTTER
Rudi Goodman
Alfred Jones
Bili Keogh
Ewan Rutherford
Nathaniel Smith
Dylan Standen

LILY POTTER JR
Zoe Brough
Christina Fray
Christiana Hutchings

ANDRE ROLLER SPILT AV

Nicola Alexis, Jeremy Ang Jones, Rosemary Annabella, Jack Bennett, Paul Bentall, Claudia Grant, James Howard, Lowri James, Chris Jarman, Martin Johnston, James Le Lacheur, Helena Lymbery, Barry McCarthy, Andrew McDonald, Adam McNamara, Tom Milligan, Jack North, Stuart Ramsey, Nuno Silva, Cherrelle Skeete

RESERVER

Helen Auko, Matthew Bancroft, Morag Cross, Chipo Kureya, Tom Mackley, Joshua Wyatt

Danseregissør
Nuno Silva

Assisterende dansekaptein
Jack North

Sangkaptein
Morag Cross

PRODUKSJONSTEAM 2017

Originalhistorie
J.K. Rowling, John Tiffany, Jack Thorne

Dramatiker
Jack Thorne

Regissør
John Tiffany

Stagingansvarlig
Steven Hoggett

Scenografidesigner
Christine Jones

Kostymedesigner
Katrina Lindsay

Komponist /arrangør
Imogen Heap

Lysdesigner
Neil Austin

Lyddesigner
Gareth Fry

Illusjon og magiregi
Jamie Harrison

Musikkledelse/arrangør
Martin Lowe

Castingansvarlig
Julia Horan CDG

Produksjonssjef
Gary Beestone

Prosjektleder
Sam Hunter

Assisterende regissør
Des Kennedy

Assisterende stagingansvarlig
Neil Bettles

Assisterende scenografidesigner
Brett J. Banakis

Assisterende lyddesigner
Pete Malkin

Assisterende illusjon og magiregi
Chris Fisher

Assisterende castingansvarlig
Lotte Hines

Assisterende lysdesigner
Adam King

Kostymekoordinator
Sabine Lemaitre

Hår, parykk og maske
Carole Hancock

Rekvisittansvarlige
Lisa Buckley, Mary Halliday

Musikkredigering
Phij Adams

Musikkproduksjon
Imogen Heap

Spesialeffekter
Jeremy Chernick

Videodesign
Finn Ross, Ash Woodward

Dialektpedagog
Daniele Lydon

Stemmepedagog
Richard Ryder

Overinspisient
Richard Clayton

Inspisient
Jordan Noble-Davies

Forestillingsavvikler
Jenefer Tait

Assisterende inspisienter
Oliver Bagwell Purefoy, Tom Gilding, Sally Inch, Ben Sherratt

Regiassistent
Pip Minnithorpe

Kostymesjef
Amy Gillot

Avviklende kostymesjef
Laura Watkins

Kostymeassistenter
Kate Anderson, Leanne Hired

Påkledere
George Amielle, Melissa Cooke, Rosie Etheridge, John Ovenden, Emilie Swift

Hår, parykk og maskesjef
Nina Van Houten

Hår, parykk og maskeavvikler
Alice Townes

Hår, parykk og maskeassistenter
Jacob Fessey, Cassie Murphie, Joanna Sim

Lydsjef
Chris Reid

Lydavvikler
Rowena Edwards

Lydavvikler 2
Laura Head

Lydavvikler 3
Bethany Woodford

Spesialeffektavvikler
Callum Donaldson

Mekanikksjef
Josh Peters

Mekanikkavvikler
Jamie Lawrence

Mekanikkavvikler 2
Jamie Robson

Lysavvikler
David Treanor

Lysavvikler 2
Paddy Magee

Flyvekaptein
Paul Gurney

Runnere
David Russell, Eleanor Dowling

Produksjonsselskap
Sonia Friedman Productions

Executive regissør
Diane Benjamin

Executive produsent
Pam Skinner

Medprodusent
Fiona Stewart

Medprodusent 2
Ben Canning

Produksjonsselskapsassistent
Max Bittleston

Produksjonsassistent
Imogen Clare-Wood

Markedssjef
Meg Massey

Inntektsstyring
Mark Payn

Utviklingsprodusent
Lucie Lovatt

Litterær konsulent
Jack Bradley

Publikumsansvarlig
Tobias Jones

BIOGRAFIER OVER TEAMET BAK ORIGINALHISTORIEN

J.K. ROWLING
Originalhistorie

J.K. Rowling er forfatteren bak de sju romanene om Harry Potter, som har solgt i over 450 millioner eksemplarer og er blitt oversatt til 79 språk, samt tre ‘følgebind’ til inntekt for veldedige formål. Hun har i tillegg skrevet *The Casual Vacancy* (norsk tittel: *Den tomme stolen*), en voksen-roman utgitt i 2012. Under pseudonymet Robert Galbraith har hun også skrevet krimserien om Cormoran Strike. J.K. Rowling debuterte i 2016 som manusforfatter og produsent for filmen *Fabeldyr og hvor de er å finne,* en utvidelse av Wizarding World-universet og den første av fem filmer.

JOHN TIFFANY
Originalhistorie og regissør

John Tiffany regisserte sceneversjonen av *Once* og mottok for dette flere utmerkelser på Broadway. Blant andre oppgaver fra den senere tid kan nevnes *Glassmenasjeriet* for American Repertory Theatre, på Broadway, Edinburgh International Festival og Londons West End, og *The Ambassador* for Brooklyn Academy of Music. Som assisterende regissør ved The Royal Court Theatre, har han medvirket i *The Twits, Hope* og *The Pass*. Han regisserte *Let the Right One in* for The National Theatre of Scotland; forestillingen ble senere spilt på The Royal Court, i West End, på St. Ann’s Warehouse og internasjonalt. For The National Theatre of Scotland har han også medvirket i *Macbeth* (også på Lincoln Center og Broadway), *Enquirer, The Missing, Peter Pan, The House of Bernarda Alba, Transform Caithness, Hunter, Be Near Me, Nobody Will Ever Forgive Us, The Bacchae, (også Lincoln Center), Elizabeth Gordon Quinn*, *Home: Glasgow*

og *Black Watch* (som som turnerte internasjonalt og ga ham prisene the Olivier og Critics Circle). *Elizabeth Gordon Quinn* og *Home: Glasgow*. Han var assisterende regissør på The Traverse Theatre fra 1996 til 2001, Paines Plough fra 2001 til 2005, og The National Theatre of Scotland fra 2005 til 2012, og var i undervisningsåret 2010–2011 Radcliffe Fellow ved Harvard University.

JACK THORNE
Originalhistorie og dramatiker

Jack Thorne skriver for teatret, film, TV og radio. Innen teatret har han bl.a. medvirket i *Hope* og *Let the Right One In* (begge regissert av John Tiffany), *Junkyard*, en samproduksjon mellom Headlong, Rose Theatre Kingston, Bristol Old Vic & Theatr Cwlyd, *The Solid Life of Sugar Water* for The Graeae Theatre Company og The National Theatre, *Bunny* for The Edinburgh Festival Fringe, *Stacy* for The Trafalgar Studios, samt *2nd May 1997* og *When You Cure Me* for The Bush. Han har også gjort sceniske bearbeidelser av *The Physicists* for The Donmar Warehouse og *Stuart: A Life Backwards* for HighTide. Innen film har han titler som *War Book, A Long Way Down* og *The Scouting Book for Boys*. Innen TV er det titler som *The Last Panthers, Don't Take My Baby, This Is England, The Fades, Glue, Cast-Offs* og *National Treasure*. I 2016 vant han BAFTA for Best Mini-Series (*This Is England '90*) og Best Single Drama (*Don't Take My Baby*), og i 2012 Best Drama Series (*The Fades*) og Best Mini-Series (*This Is England '88*).

TAKK

Til alle skuespillerne i The Cursed Child-gruppa, Mel Kenyon, Rachel Taylor, Alexandria Horton, Imogen Clare-Wood, Florence Rees, Jenefer Tait, David Nock, Rachel Mason, Colin, Neil, Sonia, alle i SFP og The Blair Partnership, Rebecca Salt fra JKR PR, Nica Burns og hele staben på The Palace Theatre – og selvsagt, alle de utrolige skuespillerne som har vært med på å prege hvert ord.

Tilgjengelige titler i Harry Potter-serien (i kronologisk rekkefølge)

Harry Potter og De vises stein
Harry Potter og Mysteriekammeret
Harry Potter og Fangen fra Azkaban
Harry Potter og Ildbegeret
Harry Potter og Føniksordenen
Harry Potter og Halvblodsprinsen
Harry Potter og Dødstalismanene

Fabeldyr og hvor de er å finne. Det opprinnelige filmmanuskriptet

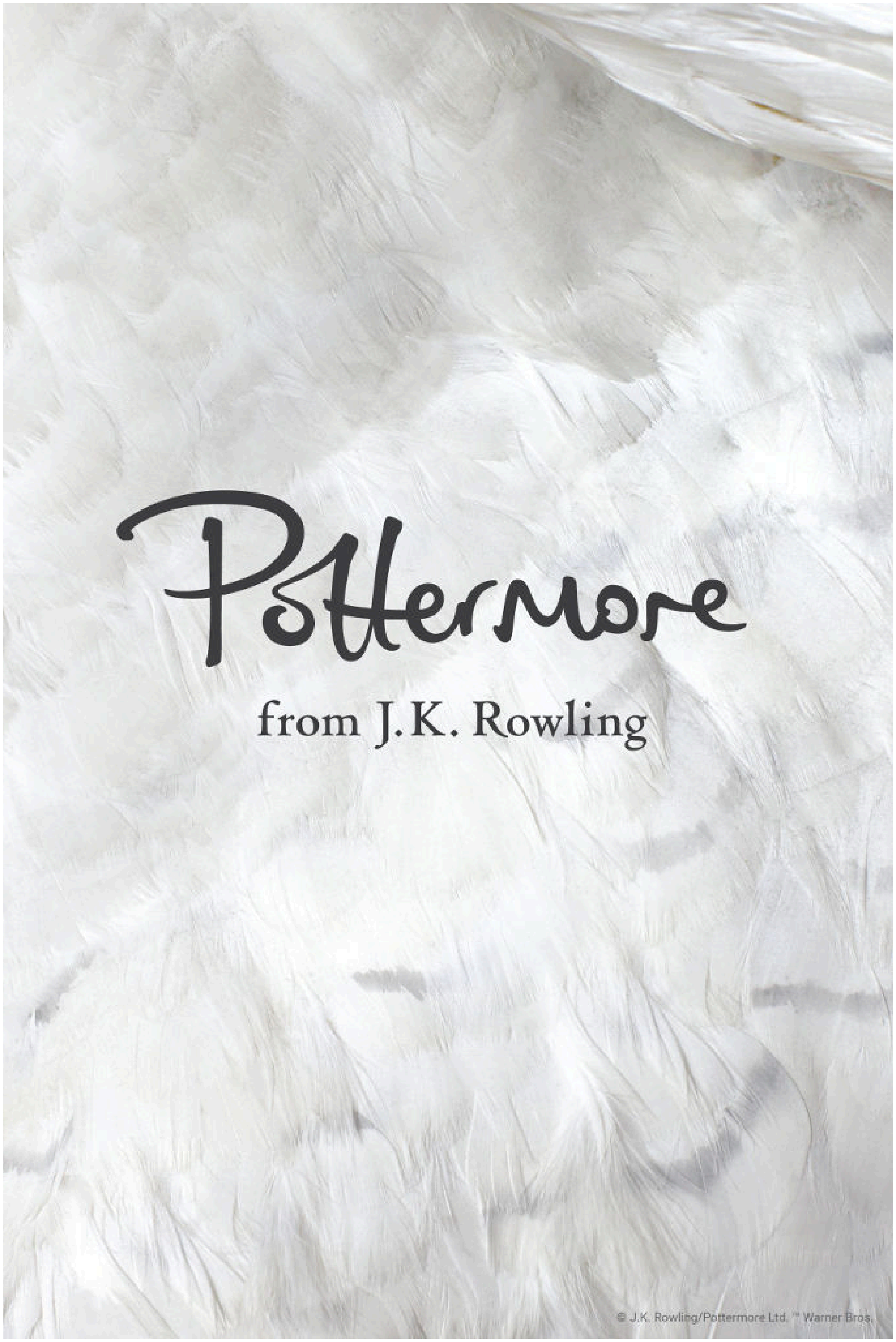
Pottermore
from J.K. Rowling
© J.K. Rowling/Pottermore Ltd. ™ Warner Bros.

Pottermore

from J.K. Rowling

Oppdag enda mer av J.K. Rowling’s Wizarding World ...

Besøk www.pottermore.com, hvor din egen valgseremoni, eksklusiv ny tekst av J.K. Rowling og alle de siste nyhetene og artiklene fra Wizarding World venter på deg.

Pottermore, det digitale forlags-, e-handels-, underholdnings- og nyhetsselskapet fra J.K. Rowling, er den globale, digitale utgiveren av Harry Potter og J.K. Rowling’s Wizarding World.Som det digitale hjertet av J.K. Rowling’s Wizarding World, er pottermore.com dedikert til å åpne opp for fantasiens kraft. Her finner du nyheter, innslag og artikler i tillegg til nye og tidligere upubliserte tekster av J.K. Rowling.

Originalens tittel: Harry Potter and the Cursed Child - Parts One and Two: The Official Playscript of the Original West End Production

Oversatt av Torstein Bugge Høverstad

Med enerett. Ingen del av denne publikasjonen kan reproduseres, helt eller delvis, eller overføres i noen form eller på noen måte, elektronisk, mekanisk, via kopiering, registrering eller på annen måte, uten forutgående tillatelse fra forleggeren

Den digitale utgaven ble først utgitt av Pottermore Limited i 2016

Først publisert på trykk i Norge i 2016 av Cappelen Damm

Text © Harry Potter Theatrical Productions Limited 2016
Harry Potter Publishing and Theatrical rights © J.K. Rowling
Artwork and logo are trademarks of and © Harry Potter Theatrical Productions Limited
Familietre og tidslinje © Pottermore 2017

Norsk oversettelse © Cappelen Damm, 2017

Harry Potter characters, names and related indicia are trademarks of and © Warner Bros. Ent. All rights reserved.

J.K. ROWLING'S WIZARDING WORLD is a trademark of J.K. Rowling and © Warner Bros. Entertainment Inc.

All characters and events in this publication, other than those clearly in the public domain, are fictitious and any resemblance to real persons, living or dead, is purely coincidental.

ISBN 978-1-78110-514-6